

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.G. Ballard

Kristal Dünya*

Türkçesi: Ali Karatay

KRİSTAL DÜNYA*

J. G. BALLARD, 1930'da Şanghay'da İngiliz bir ailenin oğlu olarak doğdu. 1942 yılından savaşın bitimine kadar ailesiyle birlikte, Pearl Harbour baskınından sonra ülkedeki yabancıların sürgün edildiği bir toplama kampında yaşadı. 1946 yılında İngiltere'ye yerleşen yazar, Cambridge Üniversitesi'nde psikiyatri eğitimi aldı. Bilimkurgu edebiyatta teknoloji tapınmacılığına karşı çıkan *Yeni Dalga* akımının en önemli temsilcilerinden biridir. "Asıl yabancı gezegen dünyamızdır," diyen Ballard, bugünü anlamak için geleceğin geçmişten daha iyi bir anahtar olduğunu ve bilimkurgunun görevinin ise reklamlar, imajlar gibi maruz kaldığımız çeşitli kurguların içinde gerçekliği yakalamak olduğunu öne sürer. Toplama kampında yaşadıklarından esinlendiği *Güneş İmparatorluğu* Steven Spielberg, en önemli eserlerinden biri olan *Çarpışma* David Cronenberg, *Gökdelen* ise Ben Wheatley tarafından sinemaya uyarlanan Ballard, 2009 yılında hayatını kaybetti.

Gökdelen (çev. Dost Körpe, 2012), *Öteki Dünya* (çev. Süha Sertabiboğlu, 2013), *Çarpışma* (çev. Nurgül Demirdöven, 2016), *Güneş İmparatorluğu* (çev. Emine Güreli, 2017) ve *Kristal Dünya* (çev. Ali Karatay) yayınevimiz tarafından yayımlanmıştır. *The Kindness of Women*, *Concrete Island* ve *Hello America* ise yayın programımızdadır.

***SEL YAYINCILIK**

Kuloğlu Mahallesi, Turnacıbaşı Caddesi,
No: 17, Beyoğlu – İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ – DAĞITIM:
Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu – İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

***SEL YAYINCILIK: 965**
ISBN 978-975-570-978-9

KRİSTAL DÜNYA
J. G. Ballard
Roman

Türkçesi: Ali Karatay

Özgün Adı:
The Crystal World

© J. G. Ballard, 1966
© Sel Yayıncılık, 2018

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: Müge Çavdar
Yayına hazırlayan: Mısra Gökyıldız
Kapak tasarımı: Aslı Sezer
Sayfa tasarımı: Seda Şahin

Birinci Baskı: Nisan, 2019

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

J. G. Ballard

Kristal Dünya

Türkçesi: Ali Karatay

Roman

BİRİNCİ KISIM
EKİNOKS

1.

Karanlık Nehir

Matarre nehrinin denize açılan ağzından manzaraya ilk kez baktığında Dr. Sanders'ı en çok etkileyen, nehrin karanlığı olmuştı. Küçük buharlı yolcu gemisi epeyce gecikmeli de olsa en sonunda rıhtıma yanaşıyordu. Saat sabahın 10'u olmasına rağmen yüzeyi hâlâ gri ve durgun olan nehir, kıyılardan sarkan bitkilerin kasvetli renklerini sıyrarak ağır ağır ilerliyordu.

Ara ara gökyüzü bulutlarla kapandığında su, çürüyen boyalar gibi neredeyse siyaha dönüyordu. Matarre liman kentini teşkil eden dağınık antrepolar ve küçük oteller bu görüntüyle tezat oluşturunuyordu. Sanki güneş ışığıyla değil de kendi içlerinden gelen bir ışıkla aydınlatılmış gibi, karanlık suların karşısında ruhani bir ışıltıyla parıldıyor, ormanın bitiminde bir dizi iskele üstüne kurulu metruk bir nekropolün müstakil mezar odalarını andırıyorlardı.

Dr. Sanders, yolcu güvertesindeki tırabzanın önünde geçen uzun bekleyişi sırasında, her şeye sirayet eden bu kasvetli havanın ışıktaki ani değişikliklerle dağıldığını fark etti. İki saattir halicin ortasında beklemekte olan vapur, arada sırada gönulsüzce öttürdüğü düdüğüyle kıyıya sesleniyordu. Nehri kaplayan karanlığın uyandırdığı belirsizlik hissi olmasa vapurdaki birkaç yolcu bu bekleyiştten dolayı öfkeden çılgına dönebilirdi. Fransızlara ait küçük bir askeri çıkarma gemisi dışında rıhtıma

yanaşmış büyük veya küçük hiçbir tekne görünmüyordu. Dr. Sanders, kıyıyı seyrederken, nedenini anlayamasa da geminin rıhtıma kasten yaklaştırılmadığından neredeyse emindi. Mektup, paket, konyak ve otomobil yedek parçalarından oluşan kargosuyla Libreville'den buraya haftalık sefer yapan bir posta gemisiydi bu; veba salgını gibi bir felaket söz konusu olmadıkça bir dakika bile bekletilmemesi gerekirdi.

Kamerun Cumhuriyeti'nin bu izole bölgesi, bir avuç isyancının Matarre Nehri'nin yetmiş kilometre yukarısındaki Mont Royal'de bulunan zümrüt ve elmas madenlerini ele geçirdiği on yıl önceki başarısız darbe girişiminden sonra, siyasi bakımdan hâlâ toparlanma sürecindeydi. Bir Fransız askeri görev gücü Kamerun askerlerinin eğitimine nezaret ettiği için orada bulunan çıkarma gemisine rağmen, nehir ağzındaki bu alelade limanda hayat tamamen olağan akışında ilerliyor gibi görünüyordu. O sırada bir cipin yükü boşaltılıyor, bir grup çocuk da bunu izliyordu. İnsanlar rıhtımda ve anacaddedeki pasajlarda geziniyor, ham palmiye yağı doldurulmuş kavanozlar taşıyan birkaç kano da karanlık suda limanın batı kanadındaki yerli pazarına doğru süzülüyordu.

Bütün bu normallik işaretlerine karşın bir huzursuzluk hissi ısrarla varlığını sürdürüyordu. Loş ışıktan afallayan Dr. Sanders dikkatini kıyılara yoğunlaştırdı ve güneydoğuya doğru saat yönünde hafifçe kıvrılarak ilerleyen nehri gözleriyle takip etti. Orman örtüsünde yer yer görülen kopukluklar buralardan yol geçtiğine işaret ediyordu. Bunları saymazsak orman, zeytin yeşili yekpare bir yassı örtü gibi iç bölgelerdeki tepelere doğru uzanıp gidiyordu. Normalde güneş ışıklarının ormanın gökyüzüne bakan kısmını sarartmış olması gerekirdi, fakat sahilden sekiz kilometre içeride dahi Dr. Sanders ağaç denizinin koyu yeşil rengini görebiliyordu; mat gökyüzüne devasa selviler gibi uzanan kasvetli ve kırıltısız ağaçlara yalnızca soluk bir ışık değiyordu.

Yolcu güvertesindekilerden birisi sabırsızlık içinde elleriyle tirabzana vurarak ritim tutuyor, bütün tirabzanı boylu boyunca sarsıyordu. Dr. Sanders'ın her iki yanındaki yarım düzine yolcu bulundukları yerde kımıldanıp mırıl mırıl birbirleriyle konuşuyor, arada bir kaptan köşküne kaçamak bakışlar atıyordu; dalgın dalgın rıhtıma bakan kaptansa gecikmeden dolayı pek de gerilmiş görünmüyordu.

Dr. Sanders birkaç adım solunda duran Peder Balthus'a döndü: "Işığı fark ettiniz, değil mi? Bugün güneş tutulması bekleniyor muydu? Güneş ne yapacağına bir türlü karar veremiyor gibi."

Rahip, elinden düşürmediği sigarasını her çekişten sonra uzun parmaklarıyla ağzından bir santim uzaklaştırıyordu. Sanders gibi o da limana değil, kıyıdan uzaktaki orman kaplı yamaçlara gözünü dikmişti. Alim yüzü mat ışıktaki yorgun ve zayıf görünüyordu. Kafasının özel bir sorunla meşgul olduğu belliydi; Libreville'den başlayan üç günlük yolculuk boyunca kimseyle pek muhatap olmamış, sofraya arkadaşı olan Dr. Sanders'la da ancak Fort Isabelle cüzam hastanesinde çalıştığını öğrendikten sonra konuşmaya başlamıştı. Sanders'ın öğrenebildiği kadarıyla, bir aylık izinden sonra Mont Royal'deki kilisesine dönüyordu. Fakat her zamanki tereddütlü ve tutuk konuşmasının aksine, otomatige bağlanmış gibi aynı ifadelerle, hızla birkaç kez yinelediği bu açıklamada dinleyene biraz fazla makul gelen bir şeyler vardı sanki. Bununla birlikte Sanders, kendisini Port Matarre'a getiren muğlak saikler çevresindeki insanlara atfetmenin yaratacağı tehlikelerin de fazlasıyla farkındaydı.

Fakat bu farkındalık onun ilk başlarda Peder Balthus'ın rahip olduğundan bile kuşkulanmasını engellememişti. İçeride dö-nüklüğünü yansıtan bakışları ve bir sinir hastalığını dışarıya vuran solgun elleriyle sahtekârı andırıyordu, belki de kiliseden atıldığı halde eğreti bir papaz cüppesi içinde hâlâ bir tür kurtuluş bulmayı uman eski bir papaz adayıydı. Fakat Peder Balthus sahici

biriydi, hem de kelimenin tam anlamıyla ve bütün kapsamıyla sahici biri. İkinci Kaptan, kamarot ve yolcuların birkaçı onu tanımış, geri dönüşünden dolayı kutlamıştı; içine kapanık halini genel olarak sorun etmemiş gibi görünüyorlardı.

"Tutulma mı?" Peder Balthus, parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasını karanlık sulara fırlattı. Vapur artık suda kendi bıraktığı izin üzerinden geçmeye başlamıştı; ortaya çıkan damar damar köpükler, karanlıkta parlayan tükürük öbekleri gibi derinlere batıyordu. "Sanmıyorum Doktor; öyle olsa en fazla sekiz dakika sürmez miydi?"

Suda aniden beliren ışık parıltıları rahibin avurtlarıyla çenesinin keskin hatlarına vurunca, bir anlığına daha sert bir profil kendini gösterdi. Sanders'ın eleştirel bakışlarını fark eden Peder Balthus onu rahatlatmak için ekleme ihtiyacı duydu: "Port Matarre'da ışık hep böyledir, çok kasvetli ve yarı-karanlık. Böcklin'in *Ölüler Adası* resmini bilir misiniz? Hani denizin üstünde fırtına bulutları toplanırken, selvi ağaçlarının bekçilik ettiği, ortasına mezar odaları oyulmuş bir kayalık adayı tasvir eden resim? Orijinali memleketim Basel'deki Kunstmuseum'dadır..." Geminin motorları cana gelip gürültüyle çalışmaya başlayınca aniden sustu. "Hareket ediyoruz. Nihayet."

"Tanrı'ya şükür. Beni uyarmalıydınız, Balthus."

Dr. Sanders cebinden sigara kutusunu çıkardığında, Rahip yeni yaktığı sigarasını bir hokkabaz ustalığıyla avucunun içine almıştı bile. Sigarayı tuttuğu eliyle rıhtımı gösterdi; jandarmalardan ve gümrük görevlilerinden oluşan esaslı bir karşılama heyeti orada kendilerini bekliyordu. "Bu saçmalık da nedir?"

Dr. Sanders kıyıya baktı. Şahsi sıkıntıları ne olursa olsun, Rahip'in sert tavırları onu rahatsız ediyordu. Neredeyse kendi kendine mırıldanır gibi soğuk bir şekilde yanıtladı: "Belki kimlik belgeleriyle ilgili bir sorun vardır."

"Benimkilerde yok, Doktor," dedi Rahip, tepeden, sert bir bakış fırlatarak, "eminim seninkilerde de yoktur."

Diğer yolcular bavullarını toplamak için güverteden ayrılmaya başlamıştı. Rahip'e gülümseyip izin isteyen Dr. Sanders da alt kattaki kamarasının yolunu tuttu. Rahip'i düşünmeyi bıraktı zira en nihayetinde yarım saat içinde ayrı yönlere, ormanın içinde onları her ne bekliyorsa ona doğru kendi yollarına koyulacaklardı. Eliyle cebindeki pasaportunu yoklayıp onu kamarada bırakmamayı hatırlattı kendisine. Kimliğini gizleyerek seyahat etme ve bu durumun bütün avantajlarından yararlanma arzusu hiç beklenmedik bir şekilde tezahür edebilirdi.

Bacanın gerisinden alt kata giden merdivenin başına vardı, buradan üçüncü sınıf yolcularının bohçalarını ve ucuz valizlerini toparlamakta olduğu kış güvertesini görebiliyordu. Güvertenin ortasında bir kısmı brandayla kaplı, gövdesi sarı ve kırmızıya boyanmış büyük bir sürat teknesi vardı, o da Matarre limanına gönderilen yükün bir parçasıydı.

Kırk yaşlarında ufak tefek, ince yapılı bir adam, sürat teknesinin eğimli cam ve kromdan yapılmış rüzgâr siperliğine kolunu yaslayarak dümenin arkasındaki geniş oturağa sere serpe uzanmıştı. Yüzünü çevreleyen siyah sakalını iyice belirginleştiren beyaz bir yazlık takım giyyordu. Kemikli alnından aşağı inen öne taranmış siyah saçları, küçük gözleriyle birlikte ona gergin ve tetikte bir hava veriyordu. Dr. Sanders, yalnızca adının Ventress olduğunu öğrenebildiği bu adamla aynı kamarayı paylaşıyordu. Libreville'den başlayan yolculuk boyunca sabırsız bir kaplan gibi vapurda dört dönmüş, üçüncü sınıf yolcularıyla ve tayfayla hır çıkarıp durmuştu; kamarada tek başına oturup yuvarlak pencereden görünen o minik, boş gökyüzü parçasına baktığı zamanlarda ise ruh hali alaycı bir nüktedanlıktan asık suratlı bir kayıtsızlığa dönerdi.

Dr. Sanders birkaç kez onunla konuşmaya çalışmış fakat genellikle karşılık alamamıştı; Ventress onu Port Matarre'a getiren nedenleri kendine saklıyordu. Gelgelelim Doktor, çevresindeki insanların kendisinden uzak durmasını artık iyice kanıksar hale

gelmişti. Gemiye binmeden kısa bir süre önce, Doktor'dan ziyade yol arkadaşlarını utandırması gereken küçük bir tatsızlık yaşanmış, kamarayı paylaşacağı kişinin belirlenmesi bir sorun haline gelmişti. Namı kendisinden önce geldiğinden (ki Sanders dünya çapındaki ününün kişisel düzeyde hâlâ kötü bir etki yarattığını düşünüyordu, kuşkusuz aynı zamanda bunun tersi de geçerliydi), Fort Isabelle cüzam hastanesinin müdür yardımcısıyla aynı kamarayı paylaşmak isteyen kimse çıkmamıştı.

İşte tam bu sırada Ventress gönüllü olmuştu. Elinde valiziyile Dr. Sanders'ın kapısını tıklamış, onu başıyla selamladıktan sonra sadece şunu sormuştu:

"Bulaşıcı mı?"

Sanders bir süre duraksayıp, sakalla kaplı yüzü kurukafayı andıran beyaz takım elbiseli adamı şöyle bir süzmüştü; ona bu dünyada cüzama *yakalanmayı* dilemek için kendince nedenleri olan insanların da bulunduğunu hatırlatan bir şeyler vardı bu adamda. Sonra cevap vermişti: "Evet, bulaşıcıdır, fakat bunun için hastalıkla yıllarca temas halinde olmak gerekir. Kuluçka dönemi yirmi otuz yıl sürebilir."

"Ölüm gibi desene. Güzel," diyen Ventress belli belirsiz bir gülümsemeyle kamaraya girmiş, sonra da kemikli elini Sanders'a uzatıp güçlü parmaklarıyla Doktor'un elini sıkıca kavramıştı. "Bizim ürkek yol arkadaşlarımızın anlayamadığı şey şu Doktor; sizin koloninizin dışında aslında daha büyük bir koloniden başka bir şey yok."

Dr. Sanders kış güvertesindeki sürat motorunda tembelce yayılan Ventress'e bakarken bu gizemli tanışmayı düşünüyordu. Haliçte hüküm süren titrek ışığın o yoğun, saklı parlaklığı sanki Ventress'in beyaz takım elbisesinde toplanmıştı, Peder Balthus'ın rahip kıyafeti de bu ışığın karanlık tonlarını yansıtıyor gibiydi. Üçüncü sınıf yolcuları sürat motorunun etrafında amaçsızca dolanıyordu. Fakat Ventress ne onlarla ne de polis ve gümrükçü kalabalığının kendilerini beklediği, o gittikçe yak-

laştıkları rıhtımla ilgileniyormuş gibi görünüyor, bunun yerine kimsenin kalmadığı sancak tarafındaki tırabzanların üzerinden nehrin ağzına ve sis içinde uzanıp giden ormanın derinliklerine bakıyordu. Sanki önündeki görüntü ile kıyıdan daha içerilerde bir yerin görüntüsünü zihninde dikkatlice birleştiriyormuş gibi, küçük gözlerini hafifçe kısmıştı.

Sanders kıyı boyunca devam eden yolculuk süresince Ventress'i pek az görmüştü; fakat bir akşam karanlık kamarada yanlışlıkla Ventress'in valizini karıştırınca omuza asılan bir silah kılıfının içine yerleştirilmiş yüksek kalibreli otomatik bir tabancanın kabzası eline gelmişti. Silahın ortaya çıkışı Ventress'in küçük ve kırılgan bedenini saran muammalardan bir kısmının derhal çözülmesini sağlamıştı.

"Doktor..." Ventress dalıp gittiğini göstermeye çalışır gibi bir elini hafifçe sallayarak Sanders'a sesleniyordu. "Bar kapanmadan önce bir içkiye ne dersin, Sanders?" Sanders teklifi reddediyordu ki Ventress omuzlarını kısmen diğer tarafa döndürerek konuyu değiştirdi. "Gözün güneşte olsun Doktor, orada bir yerde sonuçta. Yere bakarak geçemezsin bu ormanları."

"Öyle bir şeyi denemeye niyetim yok. Sen karaya çıkmayacak mısın?"

"Tabii ki çıkacağım, burada aceleye mahal yok Doktor, zamanın olmadığı bir yer burası."

Dr. Sanders, Ventress'i orada bırakıp kamarasına yollandı. Biri Ventress'in cilalı timsah derisinden pahalı valizi, ikisi de kendisinin eskimiş sıradan çantaları olmak üzere üç valiz hazır vaziyette kapının yanında duruyordu. Ceketini çıkardı, yıkama tasında ellerini yıkayıp hafifçe kuruladı; keskin sabun kokusunun, rıhtımdaki inceleme heyetinde uyandıracağı aşağı tabakadan biri izlenimini hafifletmesini umuyordu.

Ne var ki Sanders, on yılı Fort Isabelle hastanesinde olmak üzere Afrika'da geçirdiği on beş yıldan sonra, benliğinin dışa yansıyan yüzünü, yani bu dünyadaki imajını toptan değiştirme

şansına bir zamanlar sahipse bile, bu şansı çoktan yitirdiğini gayet iyi anlamıştı artık. Hem iş lekeleriyle dolu hem de geniş omuzları için biraz dar kalan pamuklu kumaştan takımı, çizgili mavi gömleği ve siyah kravatı, kirli sakallı ve tıraş görmemiş dimdik başı gayriihtiyari bir şekilde cüzam doktorunu tanımlayan, en az yara içinde ama kararlı ağzı ve sorgulayıcı gözleri kadar aşikâr özelliklerdi.

Pasaportunu açıp sekiz yıl önce çekilmiş fotoğrafıyla aynadan yansıyan yüzünü karşılaştırdı. Bu iki adamın aynı kişi olduğunu bir bakışta anlamak zordu: Hevesli ve ciddi yüzünde cüzam hastalarına adanmışlığı apaçık görünen, mesleğinin zirvesinde olduğu her halinden anlaşılan fotoğraftaki adam, aynadan yansıyan bu şahsına münhasır, münzevi köy doktorunun azimli küçük kardeşi gibi görünüyordu.

Başını eğip solmuş ceketine ve nasırlı ellerine baktı; bu izlenimin ne kadar yanıltıcı olduğunu, bugünkü güdülerini değilse bile genç Sanders'ın güdülerini ve onu Fort Isabelle'e götüren gerçek nedenleri artık çok daha iyi anlayabildiğini biliyordu. Pasaportundaki doğum tarihinin hatırlattığı gibi kırk yaşına gelmişti; on yıl sonraki halini gözünde canlandırmaya çalıştı, fakat geçen yıllarda yüzünde ortaya çıkan küçük değişimler şimdiden ivmesini kaybetmiş gibiydi. Matarre ormanları için zamanın olmadığı yer demişti Ventress, belki bu yerin Sanders'ı kendisine çekmesinin bir nedeni de burada zaman ve geçmiş hissiyle yakından bağlantılı güdü ve kimlik problemlerinden en sonunda kurtulabilecek olmasıydı.

Vapurun rıhtıma varmasına beş altı metre ya var ya yoktu, Dr. Sanders kamaranın penceresinden karşılama komitesinin haki pantolonlu bacaklarını görebiliyordu. Cebinden yıpranmış bir zarf, onun içinden de uçuk mavi mürekkeple yazılmış bir mektup çıkardı, mürekkep neredeyse kâğıdın bütün dokusuna işlemişti. Hem zarf hem de mektup "görüldü" damgası taşıyordu,

ayrıca gönderici adresinin yazılı olduğunu düşündüğü kısımlar kesilip çıkarılmıştı.

Vapur hafifçe rıhtıma çarptığında, Dr. Sanders mektubu gemide son kez baştan sona okuyordu.

5 Ocak, Perşembe

Sevgili Edward,

Nihayet vardık. Buradaki orman Afrika'nın en güzeli, adeta bir mücevherat dükkânı. Her sabah kısmen sisin ardında gizlense de Ayasofya gibi parıldayan, her bir dalı mücevher dolu bir yarı kubbe olmuş ağaçların kapladığı yamaçlara baktığımızda yaşadığımız şaşkınlığı tarif edecek kelime bulamıyorum. Nitekim Max fazlasıyla Bizanslılaşmakta olduğunu söylüyor: Klinikteyken bile saçlarım belimde; aslında uzun yıllardır ilk kez kalbim kıpır kıpır olsa da melankolik bir ruh haline kapılıyorum. Max ve ben senin de burada olmanı dilerdik. Küçük bir klinik burası, yaklaşık yirmi hasta var. Çok şükür ki buranın insanları hayatlarını rüyadaymışçasına bir sabırla yaşıyor, onlar için yaptıklarımızı tıbbi bir tedaviden ziyade sosyal bir alaka olarak görüyorlar. Bu insanlar karanlık ormanda başlarında ışıktan taşlarla yürüyor.

Max sana en iyi dileklerini sunuyor, ben de öyle. Seni sık sık anıyoruz. Işık her şeye elmaslar ve safirlerle dokunuyor.

Sevgilerimle, Suzanne

Rıhtımdan gemiye binenlerin metal ökçeleri güverte boyunca tepesinde çınlarken Dr. Sanders mektubun son satırını bir kez daha okudu. Fakat nehrin ve ormanın kasvetli ışığı Suzanne'ın kliniğin yakınındaki ormana dair tasvirlerinden o kadar uzaktı ki, Libreville'deki resmi yetkililerin verdiği gayriresmi ama sağlam güvenceler olmasa Suzanne Clair ve kocasının Port

Matarre'a gelmiş olduğuna asla inanmazdı. Clair'lerin tam olarak nerede olduklarını ve bu bölgeden gelen mektupların sansürlenmesine durduk yerde neden ihtiyaç duyulduğunu kimse açıklayamamıştı. Sanders inatla bu soruların üzerine gittiğinde, hukuken bir suç isnat edilen insanların yazışmalarının denetim tabi olduğu hatırlatılmıştı; oysa Suzanne ve Max mevzubahis olduğunda bu açıklama tuhaf ve gülünç duruyordu.

Dr. Sanders bu ufak tefek, zeki mikrobiyolog ile onun uzun boylu, siyah saçlı, geniş alınlı ve sakin bakışlı karısını düşünürken, üç ay önce Fort Isabelle'den ani ayrılışlarını hatırladı. O tarih itibarıyla Suzanne'la olan gizli ilişkisi iki yıldır sürmekteydi ve bunun tek nedeni Sanders'ın bu ilişki hakkında net bir karara varmakta gösterdiği acziyetti. Kendisini tamamen Suzanne'a adamaktaki başarısızlığı, bu kadının, Fort Isabelle'de yaşadığı bütün belirsizliklerin odak noktası haline geldiğini açığa vurmuştu. Bir süre için, cüzam hastanesinde çalışmasının tamamen insani nedenlere dayanmadığından, aslında cüzam fikrinin ve bu fikrin kendi bilinçaltında temsil ettiği şeyin ona sandığından daha çekici gelmiş olabileceğinden şüphelenmişti. Suzanne'ın hüznü güzelliği, zihninde ruhunun bu karanlık tarafıyla özdeşleşmişti. Suzanne'la ilişkisi, kendisiyle ve belirsiz güdüleriyile bir yüzleşme, onları kabullenme girişimiydi.

Sanders meseleyi bir kez daha düşününce, Max ve Suzanne'ın birlikte çalıştıkları hastaneden ayrılmalarının daha meşum bir açıklaması olabileceğini fark etti. Suzanne'ın tuhaf ve esrik orman tasvirini okuyunca (maküloanestezik cüzam türü sinir dokularını da etkiliyordu) onların peşinden gitmeye karar vermişti. Gelişinden Suzanne'ın haberdar olmaması için sansürlenmiş mektuba dair soruşturmalarını bırakmış, çalıştığı hastaneden bir aylığına izin alıp Port Matarre yoluna koyulmuştu.

Suzanne'ın ormanlı yamaçlara dair anlatımlarından yola çıkarak, kliniğin Mont Royal yakınlarında bir yerde, muhtemelen Fransızlara ait maden yerleşkelerinden birinin bitişiğinde ol-

duğunu tahmin ediyordu; bu yerleşkelerin güvenlikçileri fazla işgüzâr olurdu. Gelgelelim rıhtımdaki hareketlilik (yarım düzine asker park halindeki bir personel aracının etrafında dolanıp duruyordu) bir şeyler döndüğünün işaretiydi.

Taıyaprağı gibi buruşmuş kâğıdı düzleştire düzleştire Suzanne'ın mektubunu katlamaya başlamıştı ki kamaranın kapısı hızla açılarak dirseğine çarptı. Özür dileyerek içeri giren Ventress onu başıyla selamladı.

"Affedersin Doktor. Valizimi almaya gelmiştim," dedi ve ekledi: "Gümrük görevlileri burada."

Ventress'in kendisini bir kez daha mektubu okurken yakalamasına sinirlenen Dr. Sanders zarfı ve mektubu cebine tıktırdı. Ventress bu sefer fark etmemiş gibi göründü. Bir eli valizinin sapında, bir kulağı da üst kattaki güverteden gelen seslerdeydi. Hiç kuşkusuz silahı ne yapacağını düşünüyordu. Ciddi bir bagaj araması kimsenin beklediği bir şey değildi.

Silahı kamara penceresinden atabilsin diye Ventress'i yalnız bırakmaya karar veren Dr. Sanders iki valizini iki eline aldı.

"Öyleyse hoşçakalın Doktor," dedi Ventress gülümseyerek. Sakalının ardındaki yüzü güldüğünde daha bir kurukafayı andırıyordu. Doktor için kapıyı açık tutarken, "Seninle aynı kamarada yolculuk etmek benim için büyük keyifti, çok ilginç bir deneyim oldu," dedi.

Dr. Sanders başını salladı. "Ve belki biraz da meydan okuma, değil mi Bay Ventress? Umarım bütün zaferlerinizi bu kadar kolay kazanırsınız."

"Yakaladınız beni, Doktor!" Başıyla selamladığı Sanders koridorda ilerlemeye başlayınca ardından el salladı. "Ama memnuniyetle sizi son gülüşle baş başa bırakıyorum – şu tırpanlı ihtiyarla, ha?"

Dr. Sanders dönüp Ventress'e bakmadan geminin salonuna açılan merdiveni tırmandı; Ventress'in kamaranın kapısından kendisini izlediğinin farkındaydı. Diğer yolcular bardaki san-

dalyelerde oturuyordu; Peder Balthus da aralarındaydı. O sırada ikinci kaptan, iki gümrük görevlisi ve bir komiser muavini arasında çok uzamış bir diyalog sürüp gidiyordu. Yolcu listesini kontrol ediyor, sanki kayıp bir yolcuyla arıyormuş gibi sırayla herkesi dikkatle inceliyorlardı.

Dr. Sanders iki bavulunu yere bırakırken şu ifadeyi yakalayabildi: “Hiçbir gazeteciye izin yok...” Hemen sonra gümrükçülerden birisi Sanders’ı el işaretiyle yanına çağırdı.

“Dr. Sanders, değil mi?” Sanki bir sahte isim olabileceğine dair hafif bir umut besliyormuş gibi isme özel bir vurgu yapmıştı. “Libreville Üniversitesi mi?” Sesini alçalttı. “Fizik Bölümü!.. Kâğıtlarınızı görebilir miyim?”

Dr. Sanders pasaportunu çıkardı. Birkaç metre solundaki Peder Balthus dikkatli bakışlarla onu izliyordu. “Adım Sanders, Fort Isabelle cüzam hastanesinde çalışıyorum.”

Gümrükçüler yaptıkları hatadan dolayı özür diledikten sonra birbirlerine baktılar ve açma zahmetine girmedikleri bavullarına temiz işareti koyarak Dr. Sanders’a geçiş izni verdiler. Kısa süre sonra Doktor iskele köprüsünden iniyordu. İskeleye yerli askerler personel aracının etrafında aylak aylak geziniyorlardı. Aracın arka koltuğu, muhtemelen Libreville Üniversitesi’nden gelmesi beklenen kayıp fizikçi için boş bırakılmıştı.

Dr. Sanders, siperli şapkasında *Hotel d’Europe* yazan bir taşıyıcıya bavullarını teslim ederken, Port Matarre’dan ayrılacakların bagajlarının çok daha sıkı bir şekilde arandığını fark etti. Otuz kırk kişilik bir üçüncü sınıf yolcu grubu rıhtımın öbür ucunda toplanmış, polis ve gümrük görevlileri tarafından tek tek aranıyordu. Polisler, yerlilerin çoğunun sırtlarında taşıdığı dürümlü şilteleri açıyor, iç dolgularını sıkarak kontrol ediyordu.

Bu hareketlilikle tam bir tezat oluşturan kasaba neredeyse terk edilmiş durumdaydı. Ana caddenin her iki tarafındaki pasajlar boştu; *Hotel d’Europe*’un pencereleri loş havada gevşekçe asılı duruyor, dar panjurları tabut kapaklarını andırıyordu.

du. Kasabanın merkezindeki binaların solgun beyaz cepheleri, ormanın kasvetli ışığının etkisini daha da artırıyordu. Dev bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla ormanın içinde ilerleyen nehre dönüp bakınca, Dr. Sanders'a sanki nehir oradaki bütün hayatı emip tüketmiş, geriye sadece bir tortu bırakmış gibi geldi.

Taşıyıcının peşi sıra otelin merdivenlerini tırmanırken, ilerideki bir pasajda kara cüppesiyle Peder Balthus'ı gördü. Bir elinde küçük seyahat çantası, hızlıca yürüyordu. İki sütunun arasından dönüp caddenin karşısına geçtikten sonra otelin karşısındaki pasajın gölgeleri arasında gözden kayboldu. Sanders otele girmeden önce onu birkaç kez daha gördü; gün ışığı karanlık görüntüsünü aydınlatıyor, pasajın beyaz sütunları onu arızalı bir stroboskopik aletin obtüratörü gibi çerçeveleyordu. Sonra görünür bir nedeni olmaksızın, kara cüppesinin etekleriyle topuklarının çevresindeki tozu süpüre süpüre tekrar caddeye çıkıp karşıya geçti. Kibirle yukarı kaldırdığı yüzü, bir kâbusun içinde şöyle bir görünüp kaybolmuş, yarım yamalak hatırlanan soluk bir çehre gibi Sanders'ın önünden geçip gitti.

Sanders taşıyıcıya Rahip'i işaret edip, "Nereye gidiyor?" diye sordu. "Rahip'i diyorum, vapurda birlikteydik."

"Papaz okuluna gidiyor. Cizvitler hâlâ orada."

"Niye 'hâlâ' dedin?"

Sanders çift kanatlı kapıya varmıştı ki siyah saçlı genç bir Fransız kadın kapıdan dışarı çıktı. Kadının yüzü açılan kapının camına yansıdığı anda, Sanders bir an için Suzanne Clair'i görmüş gibi oldu. Her ne kadar yirmili yaşlarının başlarında, yani Suzanne'dan en az on yaş gençse de, genç kadının geniş kalçaları ve salına salına yürüyüşü, etrafa dikkatle bakan gri gözleri onunkilerin aynıydı. Yanından geçerken "pardon..." diye mırıldanan kadın, Sanders'ın bakışlarına hafif bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra yan yolda geri geri giden bir askeri kamyonu doğru yürümeye başladı. Sanders kadının uzaklaşma-

sını izledi. Muntazam beyaz takımı ve metropoliten şıklığı, Port Matarre'in soluk ışığına uymuyordu.

"Neler oluyor burada?" dedi Sanders. "Yeni bir elmas yatağı mı buldular?"

Bu ihtimal sansürü ve gümrükçülerin aramalarını da açıklıyor gibi görünüyordu, fakat taşıyıcının omuz silkmesindeki yapmacıklık onu kuşkuya düşürdü. Üstelik bu ihtimal doğru olsaydı Suzanne'ın mektubunda elmas ve safirlere yaptığı atıflar sansürcüler tarafından onları toplamaya yönelik bir açık davet olarak yorumlanıp sansürlenirdi.

Taşıyıcı kadar kaçamak cevaplar veren resepsiyon görevlisi, ertesi gün Mont Royal'e gitmek üzere yola çıkmakta kararlı olduğunu söylemesine rağmen haftalık gemi tarifesini göstermekte ısrar ederek Sanders'ın sinirlerini zıplattı.

"Doktor, tekne yok, seferler durduruldu. Tarifeli gemiyle giderseniz size daha ucuza mal olur. Fakat siz nasıl istiyorsanız öyle yapın."

"Pekâlâ," dedi Dr. Sanders. Otel giriş kayıtlarını imzaladı. Tedbir niyetine adres olarak Libreville'deki üniversiteyi yazdı. Tıp fakültesinde birkaç kez ders vermişti, kendisine gelen postalar oradan Fort Isabelle'e yönlendirilirdi. Bu aldatmaca daha sonra işine yarayabilirdi.

"Peki demiryolu?" diye sordu görevliye. "Otobüs seferi? Mont Royal'e giden bir ulaşım aracı mutlaka olmalı."

"Demiryolu yok." Parmaklarını çıtlattı. "Siz de bilirsiniz ki elmasların taşınması zor bir iş değildir, Doktor. Fakat belki otobüs olabilir, onu bir araştırın."

Dr. Sanders adamın zayıf ve yanık tenli yüzünü dikkatlice inceledi. Resepsiyon görevlisinin büyük parlak gözleri önce onun valizlerine, sonra da pasajın ötesinde, karşıdaki çatıların ardında yükselen orman örtüsüne doğru kaydı. Sanki bir şeyin ortaya çıkmasını bekliyordu.

Dr. Sanders kalemi kenara bıraktı. “Söyler misin, neden Port Matarre bu kadar karanlık? Hava bulutlu değil ama güneşi güç bela görebiliyoruz.”

Görevli kafasını salladı. Sanders’a değil de kendi kendine konuşuyor gibi yanıtladı: “Aslında karanlık değil, Doktor, bunun nedeni yapraklar. Topraktaki mineralleri topluyorlar, bu da her şeyin her zaman karanlık görünmesine neden oluyor.”

Adamın söylediklerinde bir hakikat payı varmış gibi görünüyordu. Dr. Sanders odasının pasajları yukarıdan gören penceresinden ormanı seyretti. Limanı çevreleyen dev ağaçlar sanki onu nehre itmeye çalışıyor gibiydi. Cesaret edip dışarı çıkan az sayıda insanın pasajlar boyunca kendilerini takip eden gölgeleri olağan koyuluktaydı, fakat orman herhangi bir kontrasttan yoksundu. Gün ışığına maruz kalan yapraklar, ışık görmeyen daha aşağıdaki yapraklar kadar koyu renkliydi; nasıl nehir şehirdeki hayatı ve hareketi emiyorsa, aynı şekilde sanki bütün orman da güneşin tüm ışığını emip tüketiyor gibiydi. Orman örtüsünün koyuluğu ve yassı yaprakların zeytin yeşili tonları ormana kasvetli ve ağır bir hava veriyordu; orman üst örtüsünün arasından kendisine bir yol bulup gelebilen titrek ışık huzmeleri bu kasvetli havayı daha da belirginleştiriyordu.

Dalıp gitmiş olan Dr. Sanders kapının tıklandığını zar zor duyabildi. Kapıyı açtığında Ventress’i karşısında buldu. Beyaz takım elbisesi ve keskin hatlara sahip kafatasıyla ıssız kasabanın kemik rengi tonlarını temsil ediyor gibiydi.

“Ne vardı?”

Ventress bir adım öne geldi. Elinde bir zarf vardı. “Siz gittikten sonra bunu kamarada buldum Doktor, getirip vermem gerektiğini düşündüm.”

Dr. Sanders zarfı alırken, bir eliyle de cebindeki mektubu yokladı. Belli ki aceleden zarfı cebinden düşürmüştü. Cebinden mektubu çıkarıp zarfın içine koyduktan sonra Ventress’i içeri buyur etti. “Teşekkür ederim, fark etmemiştim...”

Ventress odada etrafına bakındı. Vapurdan indiğinden beri fark edilir derecede değişmişti. Az ve öz konuşan o kaygısız adam gitmiş, yerine belirgin derecede huzursuz bir adam gelmişti. Kasları adeta birbirlerine karşı koyuyordu, onları bir arada tutan sıkı vücudunda öyle gergin bir enerji vardı ki Sanders bundan neredeyse rahatsız olmuştu. Ventress gizli bir görüş açısı arar gibi gözleriyle pejmürde duvarlardaki girintili bölme-leri taradı.

"Ben de sizden bir şey alabilir miyim, Doktor?" Sanders cevap vermeye fırsat bulamadan Ventress gardırobun yanında duran ahşap oturağın üstündeki bavullardan büyük olanının başına geldi. Bavulun kilitlerini açıp kapağını kaldırdı, katlanmış sabahlığın altından otomatik tabancanın içinde bulunduğu omuz askılığını çıkardı ve Dr. Sanders tepki bile göstermeden ceketinin içine soktu.

"Bu da neyin nesi?" Sanders odanın diğer ucundan gelip bavulun kapağını kapattı. "Bu ne yüzsüzlük böyle!"

Ventress hafifçe gülümsedi, sonra da Sanders'ın yanından geçip kapıya yöneldi. Fakat sinirlenen Sanders adamı kolundan yakaladığı gibi neredeyse ayaklarını yerden keserek çekti. Ventress'in yüzü bir kapan gibi kapandı. Küçük ayaklarıyla çevik bir dönüş hareketi yaparak kendisini Sanders'tan kurtardı.

Sanders yeniden üstüne yürüyünce Ventress bir an silahını kullanıp kullanmamakta kararsız kaldıktan sonra onu sakinleştirmek için elini kaldırdı. "Sanders, özür diliyorum tabii ki. Fakat başka yolu yoktu. Beni anlamaya çalış, seni değil gemideki aptalları istismar ettim."

"Saçmalık! Beni istismar ettin!"

Ventress kafasını sertçe iki yana salladı. "Seni temin ederim yanıyorsun Sanders, senin istisnai mesleğine karşı hiçbir önyargım yok, tam tersine. İnan bana Doktor, seni anlıyorum, senin bütün..."

"Bu kadarı yeter!" Kapıyı açtı, "hemen çık git buradan!"

Ne var ki Ventress yerinden kıpırdamadı. Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyordu, sanki Sanders'ın gizli bir zayıflığını açığa vurduğunun farkındaymış da bunu düzeltmek için elinden geleni yapmaya çalışıyor gibiydi. Fakat sonunda Doktor'un öfkesinden yıldı ve omuzlarını silkip odadan çıktı.

Ventress gittikten sonra Dr. Sanders pencereye sırtını dönerek koltuğa oturdu. Ventress'in çevirdiği dolap onu öfkelen-dirmişti, fakat kızgınlığının tek nedeni gümrükçülerin mikrop kapmamak için valizlerine dokunmaktan kaçınacaklarını var-sayması değildi. Farkında bile olmadan tabancayı gümrükten kaçırmayı, Suzanne Clair'in peşinden Port Matarre'a gelişinin ardında yatan bütün gizli dürtüleri sembolize ediyor gibiydi, cinsel dürtüler de bunlara dahildi. Şu beyaz takımlı, iskelet su-ratlı Ventress yüzünden o âna kadar gizli kalmış bütün dürtüle-rin bilince çıkması çok daha sinir bozucuydu.

Otelin restoranında erken bir öğle yemeği yedi. Masalar neredeyse tümüyle boştu; kendisi dışındaki tek konuk, yalnız başına oturup salatasının yanındaki not defterine bir şeyler yazan siyah saçlı genç Fransız kadındı. Suzanne Clair'e dik-kat çekici benzerliğiyle bir kez daha afallattığı Sanders'a arada sırada bir bakış atıyordu. Belki simsiyah saçlarından belki de Port Matarre'ın sıradışı ışığından, kadının pürüzsüz yüzü, ha-tırladığı kadarıyla Suzanne'ın yüzünden daha solgun görünüyordu; sanki bu iki kadın kuzendi, yalnızca Suzanne biraz daha esmerdi. Kadına baktıkça, zihnindeki yarı kararmış bir aynadan Suzanne'ın yansımasını da onun yanında görür gibi oluyordu.

Kadın masadan kalkarken Sanders'ı başıyla selamladı, not defterini aldı, caddeye çıkmak üzere lobiye yöneldi, orada bir süre durduktan sonra çıktı.

Öğle yemeğinden sonra Sanders kendisini Mont Royal'e gö-türecek bir araç aramaya koyuldu. Resepsiyon görevlisinin de söylediği gibi, maden kasabasına giden bir demiryolu yoktu. Oraya günde iki sefer yapan bir otobüs hattı vardı fakat bir ne-

denle seferler durdurulmuştu. Kasabanın doğu ucundaki barakaların yanında bulunan otobüs kalkış noktasına gittiğinde bileti gişesinin kapalı olduğunu gördü. İlan tahtasındaki sefer tarifeleri güneşten dolayı soyulup dökülmüştü; birkaç yerli gölgedeki banklarda uyuyordu. On dakika geçtikten sonra bir elinde emdiği şeker kamışı parçası, diğer elinde de süpürge olan gişe memuru çıkageldi. Dr. Sanders ona seferlerin yeniden ne zaman başlayacağını sorduğunda ilgisizce omuz silkti.

"Belki yarın, belki sonraki gün, Bayım. Kim bilebilir? Köprü yıkıldı."

"Nerede bu köprü?"

"Nerede mi? Myanga'da, Mont Royal'e on kilometre mesafede. Sarp bir geçittir; köprü öylece kayıp gidiverdi, tehlikeli bir yer, Bayım."

Dr. Sanders askeri barakalardan oluşan yerleşkeyi işaret etti, beş altı kamyonu malzeme yükleniyordu, metal çit profilleri ve dikenli tel balyaları yerde yan yana istiflenmişti.

"Epey yoğun görünüyorlar. Bunlar o geçitten nasıl geçecek?"

"Onlar köprüyü onarıyor, Bayım."

"Dikenli telle mi?" Dr. Sanders kafasını iki yana salladı, bu kaçamak cevaplardan yorulmuştu. "Mont Royal'de gerçekten neler oluyor?"

Biletçi şeker kamışını emdi. "Neler oluyor?" diye tekrarladı dalgın dalgın. "Hiçbir şey olmuyor, Bayım."

Dr. Sanders gişeden ayrıldı, askeri yerleşkenin giriş kapısında durakladı, nöbetçi asker eliyle uzaklaşmasını işaret edinceye kadar orada dikildi. Yol boyunca dizilmiş karanlık ağaçlar boş kasabayı yutmaya hazır dev bir dalga gibi göğe yükseliyordu. Ağaçların gövdeleri Sanders'ın üstüne doğru eğilirken, otuz metreden daha yüksekteki azametli dallar yarı açılmış kanatlar gibi havada asılı duruyordu. Yolun karşısına geçip ormana yaklaşma isteği duydu, fakat ormanın sessizliğinde insanı korkutan, ezen bir şey vardı. Dönüp otelin yolunu tuttu.

Birkaç sonuçsuz araştırmayla bir saat geçirdikten sonra limanın yanındaki polis merkezine gitti. Vapurun çevresindeki hareketlilik durulmuş, yolcuların çoğu gemiye binmişti. Sürat teknesi ise rıhtımın üzerindeki bir sandal vincinden sarkıyordu.

Dr. Sanders Afrikalı Başkomiser'le görüşürken doğrudan konuya girip Suzanne'ın mektubunu gösterdi.

"Mektuptaki gönderici adresinin silinmesine neden gerek duyulduğunu belki siz açıklayabilirsiniz Başkomiser. Bu insanlar benim yakın arkadaşlarım, bütün istediğim iki haftalık tatilimi onlarla geçirmek. Gelgelelim şimdi öğreniyorum ki beni Mont Royal'e götürecek bir araç yok, üstelik bütün kasabayı bir gizem havası sarmış durumda."

Başkomiser başını salladı, masasındaki mektubu düşünüyordu. Arada bir elindeki çelik cetvelle, sanki nadir ve belki de zehirli bir çiçeğin düzlenmiş yapaklarını inceliyormuş gibi kâğıdı dürtüyordu. "Anlıyorum Doktor, sizin için zor bir durum."

"Fakat durduk yere bu sansür niye?" diye üsteledi Dr. Sanders. "Bir tür siyasi karışıklık mı var? İsyancı bir grup madenleri mi ele geçirdi? Bu durumda Dr. Clair ve eşinin esenliğinden de endişe ediyorum tabi."

Başkomiser başını salladı.

"Sizi temin ederim Doktor, Mont Royal'de siyasi bir sorun yok. Aslına bakarsanız orada doğru dürüst kimse de yok; işçilerin çoğu ayrıldı."

"Fakat neden? Burada da aynı şeyi fark ettim, kasaba boş."

Başkomiser ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Antrepoların ötesindeki yerli mahallesinin çatıları üzerinde yükselen yoğun ve karanlık orman örtüsünü işaret etti. "Ormanı görüyor musunuz Doktor? Her daim o kadar karanlık ve kasvetli ki, onları korkutuyor." Masasına dönüp cetveliyle oynamaya başladı. Sanders, ne söyleyeceğini düşünmesi için bekledi. "Aramızda kalmak şartıyla, Mont Royal yakınındaki ormanda daha önce görülmemiş bir bitki hastalığının baş gösterdiğini söylememin..."

“Ne kastediyorsunuz,” dedi Sanders Başkomiser’in sözünü keserek, “tütün mozaik gibi virüs kaynaklı bir hastalık mı?”

Sanders’ın neden bahsettiğini pek anlamış gibi görünmese de, “Evet öyle,” diyerek onayladı Başkomiser. Ne var ki gözünü pencereden görünen ormandan ayırmıyordu. “Zaten zehirli değil, fakat yine de önlem almak zorundayız. Bazı uzmanlar ormanda inceleme yapıp aldıkları örnekleri Libreville’e gönderecek, siz de bilirsiniz ki bu biraz zaman alır.” Suzanne’ın mektubunu geri uzattı. “Arkadaşlarınızın adresini öğreneceğim. Başka bir gün tekrar gelin, oldu mu?”

“Mont Royal’e gidebilecek miyim?” diye sordu Dr. Sanders. “Ordu bölgeye giriş çıkışı kapattı mı?”

“Hayır,” dedi Başkomiser ısrarla, “tamamen özgürsünüz.” Elleriyle dar bir alan anlamında bir hareket yaptı. “Küçük alanlardan ibaret, anlayacağınız. *Tehlike* yok, arkadaşlarınız iyi. İnsanların oraya üşüşüp ortalığı karıştırmasını istemiyoruz.”

“Bu durum ne zamandır devam ediyor?” diye sordu Dr. Sanders kapıdan çıkarken. Pencereyi işaret etti. “Orman burada çok karanlık.”

Başkomiser alnını kaşıdı. Bir an için yorgun ve içine kapanık göründü. “Yaklaşık bir yıldır. Belki daha uzun. Başlarda kimse dert etmedi...”

2.

Mücevherleşmiş Orkide

Dr. Sanders polis merkezinin önündeki merdivenlerde, otelde öğle yemeğini yerken gördüğü genç Fransız kadınla karşılaştı. İş için kullanılan türden bir el çantası taşıyor, zeki yüzündeki meraklı bakışları gizlemekte yetersiz kalan bir güneş gözlüğü takıyordu. Kadın, yanından geçmekte olan Dr. Sanders'a baktı.

"Haber var mı?"

Sanders durdu. "Ne hakkında?"

"Olağanüstü durum hakkında."

"Buna öyle mi diyorlar? Benden şanslısınız, ben bu ifadeyi duymamıştım."

Sanki karşısındaki adamın kim olabileceğinden emin olamıyormuş gibi onu tepeden tırnağa süzen genç kadın isimlendirme meselesini önemsemedi. "Duruma istediğiniz ismi verebilirsiniz," dedi sakın ve soğuk bir şekilde. "Durum şu an olağanüstü değilse bile, yakında olacak." Sanders'a yaklaşıp sesini alçalttı: "Mont Royal'e mi gitmek istiyorsunuz, Doktor?"

Kadın yürümeye başlayan Sanders'ın peşinden geliyordu. "Polis ajanı mısınız siz?" diye sordu Doktor. "Yoksa gizli otobüs seferleri mi düzenliyorsunuz? Yoksa ikisi de mi?"

"Hiçbiri değilim. Dinleyin beni." Yolun karşısına geçip, ant-repoler arasından rıhtımlara doğru giden yol boyunca dizilmiş hediyelik eşya dükkânlarının ilkine vardıklarında Sanders'ı

durdurdu. Güneş gözlüğünü çıkarıp içtenlikle gülümsedi. "Sizi soruşturduğum için özür dilerim, resepsiyon görevlisi söyledi bana kim olduğunuzu; fakat ben de burada sıkışıp kaldım, belki siz bir şeyler biliyorsunuzdur diye düşünmüştüm. Bir önceki vapur seferinden beri Port Matarre'dayım."

"Bakın buna inanırım işte." Dr. Sanders, yerli oymacıların Avrupa dergilerindeki resimlere bakıp yaptıkları Okyanusya tarzı taklit heykelciklerin ve ucuz fildişi aksesuarların bulunduğu stantlara göz gezdirerek dolaşıyordu. "Port Matarre ciddi ciddi arafı andırıyor "

Sanders'ın koluna dokunup, "Resmi bir iş için mi buradasınız?" diye sordu kadın. Onu sorguya çekerken bir yararı olacaktı gibi gözlüğünü geri takmıştı. "Otel giriş kaydında Libreville'deki üniversiteyi adres göstermişsiniz."

"Tıp fakültesini adres gösterdim," dedi Dr. Sanders. "Pek sanmıyorum ama merakınızı giderecekse söyleyeyim, burada yalnızca tatil amaçlı bulunuyorum. Siz niçin buradasınız?"

Sanders'a onaylayıcı bir bakış attıktan sonra, daha kısık bir sesle cevap verdi: "Gazeteciyim. Fransız haftalık dergilerine içerik satan bir ajans için serbest gazeteci olarak çalışıyorum."

"Gazeteci mi?" Dr. Sanders kadına daha bir ilgiyle baktı. Kısa sohbetleri boyunca ona bakmaktan kaçınmıştı. Bunun bir nedeni kadının Port Matarre'daki tuhaf ışık ve karanlık zıtlıklarını belirginleştiriyormuş gibi görünen güneş gözlüğüyken, bir nedeni de ona baktığında Suzanne Clair'i görmesiydi. "Gazeteci olduğunuzu anlayamamıştım... Nezaketsizliğimi affedin, fakat bugün hiçbir ilerleme kaydedemiyorum. Bana şu olağanüstü durumdan bahsedin lütfen – ben de sizin gibi duruma böyle diyeceğim artık."

Genç kadın köşedeki bir barı işaret etti. "Oraya gidelim, daha sessiz. Bütün hafta boyunca polisle boğuşmaktan yoruldum."

Barda pencere kenarındaki bölme oturlurken kadın adının Louise Peret olduğunu söyledi. Dr. Sanders'la birlikte ent-

rika çevirmeye hazır olsa da, hâlâ güneş gözlüğünü takmaya devam ediyor, böylece derinlerindeki mahrem bir yeri gözlerden saklıyordu. Maskelenmiş yüzü ve kayıtsız tavrı, Ventress'in tuhaf giyimi kadar tipik göründü Sanders'a. Port Matarre'a has bir modaydı adeta. Gerçi ellerini masanın üzerinde yavaşça ona doğru ilerletmesinden, kadının kendisiyle temas kurmaya çalıştığını hissetmişti.

"Üniversiteden bir fizikçinin gelmesini bekliyorlar," dedi kadın. "Buradan doğrulatmak zor ama sanırım adı Dr. Tatlin. Hatta başta sizin Dr. Tatlin olabileceğinizi düşünmüştüm."

"Bir fizikçi? Mantıklı görünmüyor. Başkomiser bana söz konusu orman alanlarının daha önce görülmemiş virütik bir hastalıktan etkilendiğini söylemişti. Bütün hafta boyunca Mont Royal'e gitmeye mi çalıştınız?"

"Pek sayılmaz. Buraya, çalıştığım ajanstan Anderson adında bir Amerikalıyla birlikte geldim. Vapurdan iner inmez kiralık bir araba tutup fotoğraf çekmek için Mont Royal'e gitti. Bense hikâyeyi süratle yazabilmek için burada bekleyecektim."

"Anderson orada bir şey görebilmiş mi?"

"Dört gün önce onunla telefonda konuştum, fakat hatlar kötüydü, zar zor bir şeyler duyabildim. Ormanın mücevherlerle dolu olduğundan bahsediyordu, fakat şaka yapmış olmalı, yani..." Elini havaya kaldırıp bir işaret yaptı.

"Lafın geliyordu diyorsunuz yani?"

"Aynen. Yeni bir elmas yatağı görmüş olsaydı elmas yatağı gördüğünü söylerdi. Her neyse, ertesi gün telefon hattı tümünden koptu, hâlâ tamir etmeye çalışıyorlar, polis bile şu an telefon hattını kullanamıyor."

Dr. Sanders iki brendi sipariş etti. Louise'in uzattığı paketten bir sigara alıp, pencereden nehir boyunca uzanan rıhtıma baktı. Rıhtımdaki vapura artık son kargolar yükleniyordu. Yolcular ya tırabzanda dikilir ya da bavullarının üstüne oturur halde güverteyi seyrediyordu.

“Bunu ne kadar ciddiye almalıyız, söylemek zor,” dedi Sanders. “Açık ki bir şeyler oluyor, fakat ne olduğunu bilmek mümkün değil.”

“Peki ya polis ve ordu konvoylarına ne diyeceğiz? Ya da gümrükçülerin bu sabahki aramalarına?”

Dr. Sanders omuz silkti. “Resmi işler. Telefon hatları kesildiyse muhtemelen onlar da bizim kadar az şey biliyordur. Benim anlayamadığım şey, en başta sen ve şu Amerikalının buraya neden geldiğiniz. Söylenenlere bakılırsa Mont Royal, Port Matarre’den bile daha ölü bir yer.”

“Anderson madenlerin yakınında bir sorunun baş gösterdiğine dair bir duyum aldı. Bana ne olduğunu söylemedi, bu tamamen onun hikâyesiydi anlayacağın. Fakat koruma altına alınan bu yerlere ordunun gönderildiğini biliyorduk. Peki siz, Doktor, her şeye rağmen Mont Royal’e gidecek misiniz? Arkadaş ziyaretine?”

“Gidebilirim gideceğim. Bir yolu olmalı. Şunun şurasında yalnızca seksen kilometre uzakta, icabında yürüyerek de gidilebilir.”

Louise güldü. “Ben yürüyemem.” Tam o anda siyahlara bürünmüş birisi pencerenin önünden geçti, pazara doğru gidiyordu. “Peder Balthus,” dedi Louise. “Onu da araştırdım, misyonu Mont Royal yakınlarında. Alın size yol arkadaşı.”

“Bundan kuşkuluyum.” Dr. Sanders Rahip’in hızlı adımlarla uzaklaşmasını izledi, yoldan karşıya geçerken zayıf yüzünü havaya dikmişti. Kafası ve omuzları gergindi, ama arkasında tuttuğu elleri kendi hayatlarını yaşıyor gibiydi. “Peder Balthus kefaret yürüyüşü yapacak birisi değil. Sanırım kafasını meşgul eden başka problemler var.” Brendisini bitirip ayağa kalktı. “Fakat iyi bir noktaya değindiniz. Sanırım muhterem pederimizle iki çift laf edeceğim. Sizinle otelde görüşürüz, acaba akşam yemeğini birlikte yiyebilir miyiz?”

“Elbette.” Peret, çıkarken Sanders’a el salladıktan sonra pencerenin karşısındaki sandalyesinde geriye yaslandı; yüzü donuk ve ifadesizdi.

Dr. Sanders yaklaşık yüz metre yürüdükten sonra Rahip'i gördü, yerli pazarına varmış ilk tezgâhların arasında geziniyor; birini arar gibi sağa sola dönüyordu. Dr. Sanders belli bir mesafeyi koruyarak onu takip etti. Pazar hemen hemen boştu; yanına gitmeden önce birkaç dakika daha onu uzaktan gözetlemeye karar verdi. Rahip bir o yana bir bu yana döndükçe Doktor onun zayıf yüzünü görebiliyordu; yerli kadınların tepesinden etrafı kolaçan ederken ince burnu sorgulayıcı bir şekilde yukarı kalkıyordu.

Dr. Sanders tezgâhlara göz atarak ilerliyor, ara ara oyma heykelcik ve bibloları incelemek için duraklıyordu. Küçük çaplı yerel sanayi Mont Royal'deki madenlerin tüm atık ürünlerini değerlendirmişti. Tik ağacı ya da fildişinden yapılan oymaların çoğu atık yığınlarından toplanan kalsit ve florit parçacıklarıyla süslenmiş, bu parçalar minyatür taşlar ve gerdanlıklar oluşturmak üzere heykelciklere ustalıkla işlenmişti. Oymaların birçoğu saf olmayan yeşim taşı ve kehribar parçalarından imal edilmişti; oymacılar Hristiyan imgelemine sahipmiş gibi davranmayı tümüyle bırakmış, sarkık göbekleri ve ekşi suratlarıyla çömelmiş pozisyonunda duran putlar yapmışlardı.

Bir gözü sürekli Peder Balthus'ın üzerinde olan Dr. Sanders irice bir yerli tanrı heykelciğini inceledi; gözleri kalsiyum florit kristalinden yapılmıştı ve gün ışığında fosfor gibi parlıyorlardı. Satıcı kadını başıyla selamlayıp bu heykelcikten dolayı onu tebrik etti. Fırsatı kaçırmayan kadın büyük bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra tezgâhın arka kısmını örten solmuş patiska örtüyü kaldırdı.

"Şunun güzelliğine bakın!" Dr. Sanders kadının yeni teşhir ettiği aksesuarı eline almak için uzandı, fakat kadın ellerini tutarak onu engelledi. Kuvars benzeri bir mineralden oyulmuş devasa bir kristal orkideydi bu ve gün ışığında göz alıcı bir şekilde parlıyordu. Orkide çiçeği en ince ayrıntısına kadar kopya edilmiş, sonra da kristal bir zemine oturtulmuştu; sanki kesme

camdan devasa bir kolye ucunun ortasına sihirle canlı bir orkide yerleştirilmiş gibiydi. Kuvarsın iç kısımları öylesine dikkat çekici bir ustalıklarla kesilmişti ki, sanki bir prizmalar labirenti içinden bakılıyormuş gibi, birbiri üzerine oturmuş bir düzine orkide imgesi yansıyor. Sanders başını hareket ettirdikçe, kristal orkideden kesintisiz bir ışık seli dökülüyordu.

Dr. Sanders cüzdanını çıkarmak üzere elini cebine atınca kadın yeniden gülümsedi ve başka birkaç aksesuarın üzerindeki örtüyü de kaldırdı. Orkidenin yanında ince bir dala iliştilmiş yapraklardan müteşekkil bir aksesuar vardı; yarı saydam yeşim taşı benzeri bir taştan oyulmuştu. Her yaprak çok ince bir ustalıkla kopyalanmıştı, kristalin altında yaprakların solgun bir dantel misali damarları bile görülebiliyordu. Yedi yapraklı ince dal, yan tomurcuklarına ve belli belirsiz eğimlerine varıncaya kadar birebir kopyalanmıştı; bu haliyle de Afrika'nın devasa kaba saba heykellerinden ziyade ortaçağ Japon mücevher işlemcilerinin ince işçiliğini akla getiriyordu.

Dalın yanında daha da tuhaf bir parça duruyordu: mücevhere dönüşmüş dev bir sünger andıran bir ağaç mantarı oyması. Hem bu parça hem de yapraklı dal, etraflarını çevreleyen kaide-nin yüzeyinden yansıyan onlarca akis ile ılık ılık parlıyordu. Dr. Sanders öne doğru eğilerek bu aksesuarlarla güneşin arasına girdi; fakat içlerindeki ışık, sanki bir iç kaynaktan geliyormuş gibi parlamaya devam ediyordu.

Sanders cüzdanını açıp para çıkaracaktı ki uzaktan bir bağırış sesi geldi. Pazaryerindeki tezgâhlardan birinin yanında bir kargaşa patlak vermişti. Satıcılar dört bir yana kaçışıyor, bir kadının haykırışı duyuluyordu. Bütün bu sahnenin tam merkezinde ise Peder Balthus vardı; bir şey tutan ellerini kafasının üstüne kaldırmıştı, kara cüppesi intikamcı bir kuşun kanatları gibi havaya kalkmıştı.

Sanders satıcı kadına, "Beni bekleyin," diye seslendi; fakat kadın sergilediği şeylerin üzerini kapatmış, tablasını tezgâhın

arkasındaki palmiye yaprağı yığınları ve toz kakao sepetlerinin arasına çekip gözlerden kaçırmıştı bile.

Kadını bırakıp kalabalığın arasından Peder Balthus'a doğru koştu. Rahip seyircilerle çevrelenmiş bir vaziyette tek başına dikiliyordu şimdi; yukarı kaldırdığı ellerinde yerli işi büyük bir oyma haç tutuyordu. Uzaktaki bir tepeye işaret veriyormuş gibi haçı başının üstünde bir kılıç gibi sağa sola savuruyor, birkaç saniyede bir durup incelemek üzere aşağı indiriyordu; zayıf yüzü gergin ve terliydi.

Elinde tuttuğu haç, Dr. Sanders'ın az önce gördüğü müceverherlerle donanmış orkidenin daha kaba bir benzeriydi. Zeberce-ti andıran soluk sarı renkli bir değerli taştan oyulmuştu; kolları açık İsa figürü prizmayı andıran kuvarstan malzemeyle kaplanmıştı. Rahip bir öfke nöbeti içinde haçı havada savurdukça yanan bir mum misali eriyormuş gibi görünen kristal kaplamadan ışık boşalıyordu.

"Balthus!"

Dr. Sanders, Rahip'i izleyen kalabalığı yararak ilerledi. Kalabalıktakiler, sanki Peder Balthus'ın şu an cezalandırmakta olduğu (artık o her neyse) ihanet suçuna ortak olduklarının farkındalarmış gibi yan gözle polisi kolluyorlardı. Kalabalığı umursamayan Rahip oyma haçı sallamaya devam ediyor, arada bir de aşağı indirip kristal yüzeyine dokunuyordu.

Sanders, "Balthus, neler oluyor?.." diye konuşmaya başlamıştı ki, Rahip bir omuz hareketiyle onu kenara itti. Haçı kafasının üzerinde bir pervane gibi döndürüp ışıklar saçmasını izledi; elinde tuttuğu şeyin içindeki güçleri çekip almaya odaklanmıştı.

Pazardaki satıcılardan biri bağırınca başını çeviren Dr. Sanders yerli polis komiserinin ihtiyatla kendilerine doğru yaklaştığını gördü. Kalabalık ânında dağılmaya başladı. Harcadığı güçten dolayı nefes nefese kalan Peder Balthus, bir ucunu yere bıraktığı haçı körelmiş bir kılıç gibi tutmaya devam ederken haçın mat yüzeyine baktı; kristal kaplama uçup gitmişti.

Dr. Sanders onu kolundan tutup tezgâhların arasına doğru uzaklaştırırken, Rahip “Muzır, muzır,” diye mırıldandı. Sanders oyma haçı satıcının tezgahını kaplayan mavi örtünün üstüne bırakmak için durakladı. Haçın bir tür cilalı ahşaptan yapılmış gövdesi buz gibi soğuktu. Cüzdanından beş franklık bir banknot çıkarıp satıcının eline tutuşturduktan sonra Peder Balthus’ı önüne katarak uzaklaşmaya başladı. Rahip gökyüzüne ve pazar yerinin ötesinde uzanıp giden ormana dikmişti gözlerini. Büyük dalların derinliklerindeki yapraklar haçta gördükleri aynı çiğ ışıkla titreşiyordu.

“Anlamıyor musun Balthus?..” Rıhtıma vardıklarında Sanders, Rahip’in solgun elini sıkıca kavradı; eli haç kadar soğuktu. “Süsleme hürmet içindi, muzır bir şey yoktu ortada, bugüne kadar mücevherle süslenmiş binlerce haç görmüşsündür.”

Rahip en sonunda onu tanımış gibi görünüyordu. Uzun ince yüzüyle Doktor’a dik dik baktı. Elini çekip kurtardı. “Belli ki sen anlamıyorsun Doktor! O haç mücevherlerle süslenmiş değildi!”

Dr. Sanders, Rahip’in uzun adımlarla uzaklaşmasını izledi; güçlü bir gurur ve kendine güvenle başı ve omuzları dimdik yürüyor, narin elleri arkasında gergin yılanlar gibi huzursuzca kıvrılıyordu.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde boş otelde Louise Peret’yle akşam yemeği yerken, “Muhterem pederimizin hangi saiklerle böyle davrandığını bilmiyorum, fakat bağlı olduğu piskoposun o saikleri onaylamayacağına eminim,” dedi Dr. Sanders.

“Dinden çıkmış olabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Louise.

Soru Sanders’ı güldürdü: “Çok iddialı bir değerlendirme olur bu, sanmıyorum, profesyonel bir değerlendirme yaparsam, kuşkularını gidermekten ziyade doğrulamaya çalışıyordu. Pazardaki haç onu çılgına çevirmişti, öyle ki onu kelimenin gerçek anlamıyla sarsarak öldürmeye çalışıyordu.”

"Ama niye? Yerli işi oymaları ben de gördüm, çok güzeller, fakat yalnızca sıradan mücevherat işte."

"Öyle değil, Louise. Sorun da burada. Balthus'ın da bildiği üzere, bunlar hiçbir surette sıradan değiller. Yayıdıkları ışıktaki bir tuhaflık var. Yakından inceleme şansım olmadı, fakat bu ışık güneşten değil de kendi içlerinden geliyor gibi. Güçlü, yoğun bir ışık; aynı ışığı Port Matarre'in her yerinde görebilirsin."

"Farkındayım." Elleri tabağının yanındaki gözlüğüne gitti; güçlü bir tılsımmış gibi onu her zaman rahatça ulaşabileceği bir yerde tutuyor, otomatiğe bağlamış gibi ara ara saplarını açıp kapatıyordu. "Buraya ilk vardığında her şey karanlık görünür, fakat sonra ormana bakar, yaprakların içinde yanan yıldızları görürsün." Gözlüğüne hafifçe dokunup, "Bu yüzden bunu takıyorum, Doktor," dedi.

"Öyle mi?" Sanders gözlüğü kaldırıp havaya tuttu. Gördüğü en büyük gözlük camlarıydı, çerçeveleri neredeyse sekiz santim çapındaydı. "Nereden aldın bunu? Çerçeveleri çok büyük, yüzünün yarısını kaplıyor."

Louise omuzlarını silkti. Gergin bir hareketle sigara yaktı. "Bugün 21 Mart, Doktor, ekinoks günü."

"Ekinoks mu? Evet, tabii, güneş ışıkları ekvator çizgisine dik vurduğunda geceyle gündüz eşitlenir." Sanders bunun üzerinde düşündü. Port Matarre'in her yerinde karanlık ile aydınlık arasında bir bölünme var gibiydi: Ventress'in beyaz takımı ile Balthus'ın kara cüppesi arasındaki zıtlıkta, içi gölgelerle kaplı beyaz pasajlarda, hatta karşısında içten gözlerle kendisini izleyen genç kadının kasvetli ikizi Suzanne Clair'e dair düşüncelerinde bile.

"En azından senin seçim şansın var, Doktor, bu da bir şeydir. Hiçbir şey bulanık ya da belirsiz değil artık." Öne doğru eğildi. "Port Matarre'a neden geldin? Gerçekten arkadaşların için mi?"

Sanders gözlerini kadının kendisinininkilere dikilmiş gözlemlerinden kaçırды. "Açıklaması zor, ben..." Ona açılmayı düşündü

önce, ama sonra kendine hâkim oldu. Sandalyesinde doğrulup kadının eline dokundu. "Bak, yarın bir araba ya da tekne kiralamaya çalışmalıyız. Masrafları paylaşırsak Mont Royal'de daha uzun süre kalabiliriz."

"Memnuniyetle seninle gelirim. Fakat sence tehlikeli olmaz mı?"

"Şimdilik olmaz. Polis ne düşünürse düşünsün bunun virüs salgınından kaynaklı bir sorun olmadığına eminim." Louise'in parmağındaki altın kaplama yüzüğün zümrüt taşına dokundu. "Bu meselelerde kendimce biraz uzman sayılırım."

Louise elini Sanders'inkinden çekmeden kısık sesle, "Eminim öylesindir, Doktor. Bu öğleden sonra vapurdaki kamarotla kısa bir konuşma yaptım," dedi ve ekledi: "Teyzemin aşçısı şu anda senin cüzam hastanesindeki hastalardan birisi."

Sanders durakladı. "Louise, orası benim cüzam hastanem değil. Kendimi oraya adadığımı sanma. Söylediğin gibi, belki de şu an ciddi bir seçimle karşı karşıyayız."

Kahvelerini bitirmişlerdi. Sanders ayağa kalkıp kadının kolunu tuttu. Belki de Suzanne'a olan benzerliğinden dolayı, kolları ve omuzları kendisinininkilere dokundukça kadının neyi niçin yaptığını anlıyor gibiydi, sanki samimi ilişkiler çoktan kendilerini tekrarlamaya başlamıştı bile. Masaların arasında ilerlerken Louise gözlerini Sanders'tan kaçırsa da bedenini kaçırmıyordu.

Boş lobiye geçtiler. Resepsiyon görevlisi kafasını küçük telefon santraline dayamış halde sandalyede uyuyakalmıştı. Sol taraflarında kalan merdivenin pirinçten tırabzanları loş ışıkta parlıyordu; saksılardaki palmyelerin pörsümüş yaprakları yıpranmış mermer basamaklara gelişigüzel sarkmıştı. Hâlâ Louise'in kolunu tutan ve parmaklarının eline dolanışını hissedenden Sanders girişten dışarı baktı. Pasajın gölgeleri arasında sütunlardan birine yaslanmış bir adamın ayak kabaları ve pantolonu gözüne ilişti.

“Dışarı çıkmak için çok geç,” dedi Louise.

Sanders kadına baktığında bütün o cinsel uyuşukluğunun, insanlarla yakın ilişki kurmaktaki gönülsüzlüğünün kaybolup gittiğini fark etti. Ayrıca Port Matarre’da geçirdiği günün ve terk edilmiş kentin belirsiz atmosferinin, ekinoksun siyah beyaz gölgeleri altında onları bir dönüm noktasına getirdiğini de hissediyordu. Böylesi denge anlarında her şey mümkündü.

Sanders’ın odasının kapısına vardıklarında kadın elini ondan çekip karanlık odaya girdi. Sanders da kadının peşinden gitti ve kapıyı kapattı. Louise ona döndü, dışarıdaki neon tabe-
ladan yansıyan soluk ışık yüzünün ve ağzının bir yanını aydınlatıyordu. Elleri birleşirken Louise’in gözlüğü yere düştü. Sanders kadını kollarının arasına aldı; Suzanne Clair ve gözünün önünden hiç gitmeyen, sönük bir fenere benzer karanlık yüzü o an için kaybolmuştu.

Yatağında yastık boyunca enlemesine uzanmış uyumakta olan Sanders, saat gece yarısını geçtikten kısa süre sonra omuzunda Louise’in dokunuşunu hissedip uyandı.

“Louise?” Uzanıp kolunu kadının beline doladı, fakat kadın kendisini Sanders’ın elinden kurtardı. “Ne oldu?”

“Pencere. Pencereye gidip güneydoğuya bak.”

“Ne?” Kadının ciddi yüzüne baktı, ayışığında ona odanın karşı tarafındaki pencereyi işaret ediyordu. “Tamam, Louise.”

Kadın yatağın yanında beklerken Sanders solmuş halinin üzerinden geçip pencereye vardı ve sinekliği açtı. Kafasını kaldırıp 45 derecelik bir açıyla yıldız dolu gökyüzüne baktığında Taurus ve Orion takımıyıldızlarını seçebildi. Fakat aralarından geçmekte olan ve daha küçük yıldızların görülmesini engelleyen, önünde dev bir ışık halesi oluşmuş muazzam büyüklükte bir yıldız daha vardı. Sanders ilk başta onun Echo iletişim uydusu olduğunu anlayamadı. Çok uzun yıllar boyunca karanlık gökyüzünde zayıf bir ışık noktası olarak görevini yerine getir-

miş bu uydu, şimdi aydınlığı en az on kat artmış haliyle parlaklıkta sadece aya yenik düşüyordu. Liberya sahillerinden Kızıl Deniz kıyılarına kadar tüm Afrika boyunca görülebilir durumdaydı. Önceki gün öğleden sonra görmüş olduğu mücevherli çiçeklerdeki ışığın aynısıyla aydınlanmış devasa bir gökyüzü fenerine benziyordu.

Sanders güneydoğu yönüne geçişini izlediğı balon şeklindeki uydunun parçalara ayrılıp dev bir aynaya benzer bir alüminyum bulutu oluşturmuş olabileceğı gibi temelsiz bir düşünceye kapıldı. Uydunun yaydığı ışık solarken, karanlık orman örtüsü milyonlarca titrek ışık noktasıyla parlamaya başlamıştı. Yanındaki Louise'in beyaz vücudu elmas bir örtüyle kaplıymış gibi parlıyor, aşağıdaki nehrin karanlık yüzeyi uyuyan bir yılanın sırtı gibi pul pul ışıldıyordu.

3.

İskelelerdeki Melez

Sessiz orman örtüsünün altında, pasajın yıpranmış sütunları karanlıkta soluk hayaletler gibi kasabanın doğru eteklerine doğru çekildi. Sanders otel girişinin önünde durup gece esintisinin buruşuk takımında gezinmesine izin verdi. Louise'in parfümünün hafif kokusu hâlâ yüzünde ve ellerindeydi. Yola doğru yürüyüp odasının penceresine baktı. Bir işaret fişeği gibi karanlık gökyüzünü yarıp geçen uydunun görüntüsü onu huzursuz etmiş, yüksek tavanlı dar otel odasından çıkıp dışarıda bir yürüyüş yapmaya karar vermişti. Pasaj boyunca nehre doğru yürürken zaman zaman mukavvadan ruloların içine kıvrılmış uyuyan yerlilerin yanından geçiyor, bu arada Louise'in kolayca gülümseyen yüzünü, tedirgin ellerini ve takıntıya dönüşmüş güneş gözlüğünü düşünüyordu. Port Matarre gerçeğini ilk kez her yönüyle idrak ettiğini hissetti. Cüzam hastanesine ve Suzanne Clair'e dair anıları şimdiden solmaya başlamıştı. Mont Royal'e gitme planı bir bakıma amacını yitirmişti. Bilakis, Louise'i de alıp Fort Isabelle'e geri dönmek ve orada Suzanne yerine Louise'le birlikte yeni bir hayat kurmaya çalışmak daha mantıklı bir hareket olurdu.

Buna karşın uzaktaki varlığıyla Mont Royal'e uzanan orman üzerinde meşum bir gezegen gibi asılı duran Suzanne Clair'i bulma ihtiyacı ortadan kalkmamıştı. Diğer yandan Louise'in de başka kaygıları olabileceğini hissediyordu. Sanders'a çalkantılı

bir geçmişinin olduğunu, çocukluğunu Kongo'daki Fransız topluluklarından birinde geçirdiğini anlatmıştı. Ayrıca Kongo'nun bağımsızlığını kazanmasından sonra merkezi hükümete karşı çıkan isyan sırasında, bir grup gazeteciyle birlikte isyancı Katanga bölgesinde asi jandarmalar tarafından yakalanınca bir nevi aşağılamaya maruz kalmıştı. Louise'e göre kof ışığıyla Port Matarre, Afrika ekvatorunda her ikisini de kendisine çeken bir sıfır noktası, bir ölü bölgeydi. Sanders da aynı fikirdeydi. Bununla birlikte orada birbirleriyle ya da başkalarıyla ilişkilerindeki kazanımlarının illa kalıcı bir değeri olmayacaktı.

Caddenin sonunda ışıkları yanan yarı boş polis merkezinin karşısına geldiğinde nehri takip ederek sağa döndü ve yerli pazarına doğru yürüdü. Vapur Libreville'e gitmek üzere ayrılmıştı, ana iskeleler boştu. Dört çıkarma gemisi gri gövdelerinden ikişer ikişer birbirine bağlanmıştı. Pazarın altında, yerlilerin kullandığı bir dizi küçük iskele ve onları birbirine bağlayan geçitlerden oluşan labirent gibi bir yerel liman vardı. İki yüz civarında tekne ve saldan müteşekkil bu su üstü yoksul mahallesi, geceleri pazardaki tezgâh sahiplerine barınak oluyordu. Birkaç teknede dümenlerin kenarına kurulmuş teneke sobalarda yanan ateş, eğik çatıları kamıştan yapılmış uyku kabinlerini aydınlatıyordu. Teknelerin yukarısındaki geçitlerde birkaç adam oturuyor, ilk iskelenin ucundaki küçük bir grup da barbut oynuyordu. Bunlar sayılmazsa sessiz olan su üstü yerleşkesinin mücevherden kargosu gecenin gölgelerine karışmıştı.

Önceki gün öğleden sonra Louise'le birlikte gittikleri bar hâlâ açıktı. Bar girişinin karşısındaki dar yolda kot pantolonlu iki Afrikalı genç terk edilmiş bir arabanın etrafında aylaklık ediyordu. Gençlerden biri arabanın kaputuna oturmuştu. Sanders bara girerken onu yapmacık bir kayıtsızlıkla izlediler.

Bar hemen hemen boştu; öte uçta Avrupalı bir büyük çiftlik yöneticisi ve iki melez kâhyası yerel tüccarla konuşuyordu. Sanders bir viski alıp pencere kenarındaki oturma bölmesine geçti.

Pencereden nehre bakarken, gördüğü uydunun bir daha ne zaman geçeceğini hesaplamaya çalıştı.

Birisi omuzuna dokunup "Dr. Sanders? Gececiğiniz ha?" diye fısıldadığında, önceki gün öğleden sonra pazarda gördüğü mücevher yapraklarını düşünüyordu yine.

Sesin sahibini görmek için döndü, ufak bedeni, beyaz takım elbisesi ve tanıdık alaycı gülümsemesiyle Ventress tepesine dikilmiş ona bakıyordu. Önceki günkü sürtüşmelerini hatırlayan Sanders, "Hayır Ventress, *erkenciyim*. Senin bir gün önüneyim," diye cevap verdi.

Ventress, sanki Sanders'ın lafta bile olsa kendisine üstünlük sağladığını görmekten memnun olmuş gibi hevesle başını salladı. Ayakta dikilmesine rağmen, Sanders'a sanki bedenlen küçülmüş gibi göründü; ceketi dar göğsünü iyice saracak şekilde sıkı sıkı düğmelenmişti.

"Güzel, Sanders, çok güzel." Bardaki boş masalara göz gezdirdi. "Kısa süreliğine sana katılabilir miyim?"

Sanders bunu uygun gördüğünü gösteren hiçbir harekette bulunmadı. Otomatik tabanca hadisesi ona Ventress'in yaptığı her şeyin altında bir hesabın yattığını hatırlatıyordu. Louise'le geçirdiği son birkaç saatten sonra yakınlarında görmek istediği son kişi, manik ritmiyle Ventress'ti. "Rica etsem?.."

"Sevgili Sanders, seni rahatsız etmeyeyim, ayakta dururum." Sanders'ın kendisine yalnızca yarım dönmesini umursamadan devam etti: "Sezgilerin ne kadar da güçlü, Doktor. Port Matarre'da geceler gündüzlerden çok daha ilginç, değil mi?"

Ventress'in ne söylemeye çalıştığından emin olamayan Sanders, bu sözler üzerinde düşündü. Louise'le birlikte otelin merdivenlerine doğru yürürken onları karşıdaki pasajdan izleyen adam pekâlâ Ventress olabilirdi. "Bir bakıma öyle," diye yanıtladı soruyu.

"Acaba astronomi şansımıza hobilerinizden birisi olabilir mi?" diye sordu Ventress. Her zamanki alaycı gülümsemesiyle masaya eğildi.

“Uyduyu gördüm, meramın buysa,” dedi Sanders. “Sen nasıl izah ediyorsun uydunun öyle aniden büyüüyvermesini?”

Ventress bilmiş bilmiş kafasını salladı. “Büyük bir soru bu, Doktor. Cevaplayabilmek için korkarım kelimenin gerçek anlamıyla dünyanın kalan tüm zamanına ihtiyacım olurdu.”

Sanders bu yanıtı açmasını isteyecekti ki barın kapısı açıldı ve dışarıda arabanın yanında gördüğü Afrikalı gençlerden birisi içeri girdi. Sanders’la Ventress bir anlığına birbirine baktı, genç girdiği hızla dışarı çıktı.

Sanders’ı başıyla selamlayan Ventress dönüp arkadaki oturma bölmesine bıraktığı timsah derisi valizini aldı. Kapıya yönelmiş giderken durdu ve Sanders’a fısıldadı: “Dünyanın tüm zamanı... Unutmayın bunu Doktor!”

Ventress’in bu bilmecelerin ardına saklama ihtiyacı duyduğu şeyin ne olduğunu merak eden Dr. Sanders viskisini bitirdi. Beyaz takımlı Ventress ise hızla yürüyen iki Afrikalının arkasından vali-ziyle ilerleyip küçük iskelelerin orada karanlıkta gözden kayboldu.

Sanders, kiraladığı ya da çaldığı bir botla Mont Royal’e gitmek üzere olduğunu varsaydığı Ventress’in ayrılışını beklemek için barda beş dakika daha oturdu. Yakında onun peşinden Mont Royal’e gidecekse de, Port Matarre’da yalnız bırakılmaktan şimdilik memnundu. Ventress’in varlığı bir şekilde, tıpkı iki oyuncunun da tahtada saklı bir taş olduğundan şüphelendiği bir satranç oyunundaki gibi, zaten birbirine girmiş pasaj ve gölge desenlerine gereksiz bir öngörülemez unsur daha ekliyordu.

Barın karşısındaki terk edilmiş arabanın yanından geçerken yerli limanının orta yerinde bir kargaşa yaşandığını fark etti. Teknelerde yanan ateşlerin çoğu artık sönmüştü. Kalanlar yellenerек canlandırılmaya çalışılıyor, tekneler hareket ettikçe çalkalanan sulara alevlerin yansımaları dans ediyordu. İskeleleri bir ağ gibi birbirine bağlayan asma geçitler koşuşan adamların ağırlığıyla sarsılıyor, mekik dokur gibi ileri geri savrulan tahtalar tirabzan fileleri arasında salınıyordu.

Sanders suya yaklaşınca Ventress'in küçük beyaz şeklini gördü, adam kovalamacanın merkezinde aēa takılmış örümcek gibi saēa sola koşturuyordu. Valizini taşıyarak on metre önünden giden gence baēırdı. Haki renkli safari gmleēi giymiş uzun boylu, kırpık saēlı bir melez onlara doēru koşuyor, yaralı elinde iēine aēırlık konmuş bir hortum parēası taşıyordu. Barın önünde grdēēu diēer genēse Ventress'in gerisinde, siyah gömlekli iki adamın darbeleriyle yere devrilmişti. Adamların ellerinde bıçaklar parıldıyordu. Yattıēı yerden başında duran iki adama tekmeler savuran genē, az sonra karnı deşilecek bir balıkmış gibi ęırpına ęırpına sıçrayıp yan tarafa atladı. Ařaēıdaki teknelerden birinin üzerine kapaklandı, bacaēına gelen derin bir bıçak darbesi kot pantolonunu yırtmıştı. Elini kanayan yarasına bastıran genē güçlükle bir sonraki tekneyi de açarak iskeleye tırmandıktan sonra toz kakao balyalarının arasından kaēıp gitti.

Yukarıdaki geēitte Ventress bir kez daha valizini taşıyan gence baēırdı. Genē adam valizi havaya kaldırdı ve hortumu kafasına savuran Melez'e vuracakmış gibi yaptı. Ardından valizi ileri doēru fırlatıp tırabzanın altından geēerek iskeleye demirlemiş teknelerin ikinci sırasına doēru atladı, dřtēēu teknenin kamıştan damı alttaki battaniye yıēınlarının ve benzin bidonlarının üstüne devrildi. Gizlenmiş kristal mücevherler yan teknelerdeki ateşlerin ıřıēıyla buluşunca güçlü bir ışıltı oluştu.

Tekneler şamandıralarını ęekiřtirdikēe ışıltılı mücevherlerin ęırpıntılı sulara vuran yansımalarını izleyen Sanders, limandaki bütün gürültüyü bastıran güçlü bir silah sesi duydu. Ventress elinde otomatik tabancasıyla geēitte ęmelmiřti. Hortumu silah olarak kullanan Melez'e bir kez daha ateş etti. Melez gerileyip rıhtıma aēılan geēide doēru kaēarken Ventress omuzlarının üzerinden arkasındaki iki adama baktı, tırabzana yaslanmış vaziyette hareketsiz duruyorlardı, siyah bedenleri karanlıkta zar zor seēiliyordu. Tabancasını kılıfına sokan Ventress geēidin kenarından eēilip ařaēıdaki teknenin güvertesine atladı.

Çevreye yayılmış mücevher yapırakları toplayıp teknenin balık haznesine koymaya çalışan kısa boylu, kır saçlı Afrikalı tekne sahibini umursamaksızın, battaniyelerin arasına çökmüş çatı direklerini kaldırdı. Ventress'in iki adamı sonraki iki iskele arasında teknelerin orada bir yerlerde gözden kaybolmuştu ama o yalnızca valizini bulma derdindeymiş gibi görünüyordu. Pamuklu bezden brandaları tekmeleye tekmeleye bir tekneden diğerine ilerlerken taşıdığı tabanca yüzünden tekne sahipleri duruma müdahale etmekten geri duruyordu. Ventress teknedeki tekneye geçerken açığa çıkan mücevher ışıltılarını ardında bırakıyor, göz kamaştırıcı ışık yukarıdaki geçitte bulunan üç adamı aydınlatıyordu.

Bavulunu aramayı bırakan Ventress tezgâh sahiplerini itele-yerek aralarından geçip iskeleye tırmandı. İskelenin ucunda küçük bir motorlu tekne, ucu kesilmiş kısa bir kazığa tek bir halatla bağlı halde duruyordu. Oraya gidip halatı çözdü ve tekneye atladı. Kısa bir süre kumandalarla uğraştıktan sonra çalıştırdığı motorun gürültüsü limandaki genel uğultuyu bastırdı. Ama aradan bir saniye bile geçmeden teknenin ön kısmındaki bölmede sarsıcı bir patlama meydana geldi ve karanlıkta parlak bir alev bulutu yükseldi. Patlamanın etkisiyle arkasındaki dümen yekesine çarpan Ventress, parçalanmış cam siperliğin önündeki güverte panellerinden yükselen alevlere baktı. Tekne geriye, iskeleye doğru sürüklenirken Ventress kendini toparladı ve iskele köprüsü işlevi gören yüzer bir ahşap kasaya atlamayı başardı.

Olayı kıyıda seyretmekte olan birkaç Afrikalıyı itekleyerek ilerleyen Sanders iskeleye çıkıp Ventress'e doğru koştu. Patlamayla yaralanan beyaz takımlı adam iskelelerin bitiminden yirmi metre kadar ileride nehirde bekleyen, zar zor seçilebilen büyük kotrayı görmemişti. Kotranın kaptan köşkünde siyah takım giymiş uzun boylu, geniş omuzlu bir adam dikiliyordu, iskelelerde yaşanan kovalamacayı oradan izlemişti; uzun yüzünün bir kısmı beyaz telsiz direğinin arkasında kaldığından görün-

müyordu. Kaptan köşkünün aşağısındaki güvertede, yat kulüplerinde yarışları başlatmakta kullanılan toplara benzer küçük bir top vardı; cilalı güdük namlusu limanın ışığında parlıyordu. Yanmakta olan motorlu tekne sürüklenerek iskelenin ucundan geçerken alevler sönmeye yüz tutmuştu; kotra ve onun olup biteni izleyen kaptanı bir kez daha karanlığa gömüldü.

Sanders iskelenin yarısına geldiğinde, kısa saçlı Melez'in önündeki iskele geçidinden aşağı doğru sarktığını gördü. Hortumu atıp yerine ışık vurdukça parıldayan gümüşü bir bıçak alan Melez, iskelenin kenarına uyuşukça oturmuş yanan teknenin sığ sulara doğru sürüklenmesini izleyen Ventress'e arkadan sessizce yaklaşıyordu.

"Ventress!" diye bağırان Sanders sıkı bir koşuyla yetiştigi Melez'e hızla çarparak dengesini bozdu. Bir yılan hızıyla toparlanan adam saldırıya geçip tıraşlı kafasıyla Sanders'ın göğsüne tosladıktan sonra düşen bıçağını almak için yere eğildi, akı ışıldayan gözleriyle bir Ventress'e bir Doktor'a bakıyordu.

Yüz metre kadar uzakta kıyıdan ateşlenen bir işaret fişeği limanın üstünde yükseldi. Fişeğin boğuk ışığı donuk bir parlaklık yayıyordu. Ambarların oradan bir siren sesi geldi. Bir polis kamyonu bir sonraki iskelenin başında durdu, tekne sahiplerinin brandaların altına saklamaya çabaladığı mücevherlerin hâlâ açıkta duran son parçalarını farlarıyla aydınlattı. Yanan tekne sürüklenip iskele geçidinin ayaklarından birine çarpınca katranlı ahşap ayak ateş almış, alevler kuru kalaslar boyunca yayılmıştı.

Sanders Melez'e doğru bir tekme savurduktan sonra iskele- nin yarısı gevşemiş bir tahtasını çekip kopardı. Polis kamyonu- na bakan Melez, yerdeki bıçağı kapıp Sanders'ın yanından geçerek iskele boyunca koştu ve öbür uçtaki teknelerin arasından suya daldı.

"Ventress?" Sanders adamın yanında diz çöküp takım elbisesinin kumaşında için için yanmaya devam eden közleri eliyle süpürdü. "Yürüyecek misin? Polis geldi."

Ventress ayağa kalkıp gözlerini sildi. Sakallı küçük yüzü tamamiyle ifadesizdi. Ne olup bittiğine dair hiçbir fikri yok gibiydi. Yaşlı bir adam gibi Sanders'ın koluna tutundu.

Nehirden gelen boğuk bir uğultu duyuldu; o âna kadar orada bekleyen kotranın motoru çalıştırılmış, arkasında beyaz bir köpük oluşmuştu. Kotra uzaklaşırken Ventress de kendine gelmişti. Yine Sanders'ın koluna tutunur halde ama bu sefer onu yönlendirerek rıhtım boyunca koşmaya başladı.

"Kafanı eğ Doktor! Burada kalamayız!"

Ventress yanan iskele geçidinin parçalanarak suya gömülüşünü izlerken kafasını bir sağa bir sola çeviriyordu. Kıyıya varıp rampadaki küçük kalabalığın arkasına geçtiklerinde Sanders'a döndü: "Teşekkür ederim Doktor, orada neredeyse benim de zamanım tükeniyordu."

Sanders'ın cevabını beklemeden ok gibi fırlayıp ambarlardan birinin girişindeki benzin varillerinin arasına daldı. Onu takip eden Sanders, Ventress'in terk edilmiş arabanın arkasında gözden kaybolduğunu gördü.

Limandaki alevler yavaş yavaş sönmüştü. İskele geçidinin kömürleşmiş kısımlarından cızırtılar geliyor, karanlık havada dumanlar tütüyordu. Polisler ellerindeki palalarla diğer iskele geçitlerini suya devire devire ilerlerken, teknelerin içindeki tezgâh sahipleri bağırarak kürek çekiyor, teknelerini oradan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Sanders pasajlardan uzak durmaya çalışarak oteline geri yürüdü. Kargaşa yüzünden uykusu bölünen dilenciler mukavva örtülerine sarılmış halde oturuyor, önlerinden geçen Sanders'tan para dileniyorlardı; karanlık sütunların arasında gözleri parılıyordu.

Louise kendi odasına dönmüştü. Sanders ışığı kapatıp pencerinin yanındaki koltuğa oturdu. Louise'in kokusunun son kalıntıları havaya karışıp yok olurken güneşin Mont Royal'ın uzak tepelerinden doğmasını ve gizli bir patikayı açığa vurur gibi yilankavi nehri aydınlatmasını izledi.

4.

Boğulmuş Adam

Ertesi sabah Port Matarre'dan, nehirde boğulmuş bir adamın cesedi çıkarıldı. Saat 10'u biraz geçte Dr. Sanders ile Louise Perret kendilerini nehrin yukarısındaki Mont Royal'e götürecek bir tekne bulma umuduyla yerli pazarının kenarındaki limana geldiler. Liman neredeyse boştu, teknelerin çoğu nehrin karşı kıyısındaki yerleşkelere gitmişti. Yıkılmış geçitler yarı batmış kertenkele iskeletleri gibi suda uzanıyor, bir iki balıkçı da bunların arasında dolanıyordu.

Pazara sessizlik hâkimdi, ya geçen geceki olay ya da Peder Balthus'ın mücevherli haçla yaptıkları, hediyelik eşya satıcılarını pazarda boy göstermekten caydırmıştı.

Gece boyunca yoğun bir ışıkla parıldayan orman, gündüz karanlık ve kasvetli haline geri dönmüştü; sanki bitki örtüsü kendisini güneşte şarj ediyordu. Her yeri saran huzursuzluk hissi, Louise'le birlikte mümkün olan en kısa sürede Mont Royal'e gitmeleri gerektiğine Sanders'ı ikna etmişti. Sanders genç kadınla birlikte yürürken Melez ve iki yardımcısına dair bir iz arıyordu. Gelgelelim Ventress'e yapılan ve hiç kuşkusuz silahlı kotranın ve dümen başında her şeyi izleyen kaptanının da rol oynadığı saldırının şiddetine bakılırsa, müstakbel suikastçılar polisler aralarına çoktan güvenli bir mesafe koymuş olmalıydı.

Louise'le birlikte otelden çıktıktan sonra Sanders pasajın gölgelerinden Ventress'in kendisine fısıldamasını beklemiş, fakat onun hâlâ kentte olduğuna dair hiçbir işaret görememişti. Her ne kadar ihtimal dışı olsa da, Port Matarre'daki ışığın hiç azalmayan kasveti o beyaz takımlı adamın çoktan gittiğine Sanders'ı ikna etmişti.

Sanders yıkılmış geçitleri ve sığıltaki kömürleşmiş tekne iskeletini Louise'e göstererek Melez ve adamlarının gerçekleş-tirdiği saldırıyı anlattı.

"Belki de Ventress teknelerden mücevher çalmaya çalışıyordu," diye akıl yürüttü Louise, "adamlar yalnızca kendilerini korumuş olabilir."

"Hayır, o kadar basit değil, o melez gerçekten Ventress'in peşindeydi. Şayet polis zamanında gelmemiş olsaydı Ventress ve ben şu an nehirde yüzükoyun gidiyor olabilirdik."

"Ne korkunç bir şey yaşamışsın!" Louise Port Matarre'daki belirsizliğin bir sonucu olarak sanki Sanders'ın fiziksel varlığından emin olamıyormuş gibi onun kolunu tuttu. "Fakat neden birisi ona saldırırsın ki?"

"Hiçbir fikrim yok, peki sen Ventress'le ilgili bir şey bulamadın mı?"

"Hayır, zamanının çoğunu seni takip ederek geçirdim. Bu sakallı küçük adamı hiç görmedim bile. Anlatımların çok meşum bir adam olduğu izlenimini veriyor."

Sanders güldü. Birkaç adım boyunca omzunu tutup, "Sevgili Louise, bütün kadınlar gibi bir Mavisakal* kompleksinden muzdaripsin. Aslına bakarsan Ventress hiç de meşum bir adam değil. Tam tersine, oldukça naif ve hassas biri," dedi.

"Aynı Mavisakal gibi mi yani?"

* Bir Avrupa halk masalının Charles Perrault tarafından uyarlanan ve ilk kez 1697 tarihli *Kaz Ana'nın Öyküleri* kitabında yayınlanan hikâyesinin, evlendiği bütün kadınları öldüren zengin kahramanı. (ç.n.)

“Pek sayılmaz. Fakat her zaman bilmece gibi konuşur, kendini açığa vurmaktan korkuyor gibidir. Bu kristalleşme süreci hakkında bir şeyler bildiğini sanıyorum.”

“Fakat bildiklerini sana neden doğrudan söylemesin? Kristalleşme sürecinin kendisiyle ne ilgisi olabilir ki?”

Sanders duraksadı, Louise’in yine elinde taşıdığı gözlüğe bakıyordu. “Bunun hepimizle ilgisi olamaz mı, Louise? Port Matarre’da ardımızda siyah gölgeler kadar beyaz gölgeler de var, nedenini yalnızca Tanrı bilir. Fakat bir şeyden eminim, bu süreç gerçek bir fiziksel tehlike yaratmıyor, yoksa Ventress beni uyarırdı. Tersine, Mont Royal’e gitmem için beni cesaretlendiriyordu.”

Louise omuz silkti. “Belki de orada onunla olman işine yarıyordu.”

“Belki de...” Yerli limanının ana iskelelerini geçtikten sonra Sanders durup kıyı boyunca demirlemiş az sayıdaki balıkçı teknelerinin melez sahipleriyle konuştu. Mont Royal’den bahsettiğinde hayır anlamında kafalarını salladılar, zaten pek güvenilir adamlara da benzemiyorlardı.

Louise’in yanına döndü. “Olmadı. Zaten tekneleri uygun değil.”

“Şurası feribot iskelesi mi?” Louise yaklaşık yüz metre kadar ilerisini işaret ediyordu. Beş altı adam kıyıda, bir iskelenin yanında dikiliyor, iki adam uzun sopalarla büyük bir kayığa yön veriyordu.

Louise ve Dr. Sanders yaklaşıncaya kayıktaki adamların suda yüzen bir erkek cesedini karaya doğru sürüklediğini gördüler.

İki uzun çubukla itelenen ceset sıgık yerde sahile vurunca izleyici grup geri çekildi. Kısa bir duraksamadan sonra birisi öne çıkıp cesedi balçık alana çekti. Birkaç saniye için herkes cesede baktı; çamurlu sular adamın sıırsıklam kıyafetlerinden damlıyor, ağarmış yanaklarından ve gözlerinden süzülüyordu.

“Aahh!” Ürperen Louise sırtını döndü ve sendeleyerek iskeleye doğru birkaç metre gitti. Onu kendi haline bırakan Dr.

Sanders yakından incelemek için cesede doğru eğildi. Kaslı, açık tenli, otuz yaşlarında bir Avrupalıydı bu, vücudunda yaralanma izi görünmüyordu. Deri kemerde ve çizmelerdeki renk değişiminin boyutundan, adamın dört ya da beş gündür suyun içinde olduğu açıkça anlaşıyordu. Ölüm sertliğinin hâlâ gerçekleşmemiş olduğunu keşfetmek Sanders'ı şaşırttı. Eklem ve dokuları yumuşak, derisi sıkı ve neredeyse sıcaktı.

Cesede bakan grubun geri kalanı gibi Sanders'ın da en çok ilgisini çeken şey adamın sağ koluydu: Dirsekten parmak uçlarına kadar yarı saydam bir kristal kütleyle kaplanmış, daha doğrusu kristalleşmişti; elin ve parmakların prizmatik dış hatları bir düzine çokrenkli yansıma arasından seçilebiliyordu. Bir İspanyol fatihinin zırhı gibi kolu kaplayan bu muazzam mücevherden örtü güneşte kurumaya, kristalleri güçlü ve canlı bir ışık yaymaya başlamıştı.

Dr. Sanders omuzlarının üstünden arkasına baktı. İzleyici grubuna yeni biri daha katılmıştı. Aşağıda olup biteni tepenin üstünden izleyen uzun boylu adam Peder Balthus'tu; kara cüppesi kamburlaşmış omuzlarının altında dev bir akbabanın kanatları gibi duruyordu. Gözlerini ölü adamın mücevherleşmiş koluna dikmişti. Ağzının bir kenarı seğiriyor, ölünün ardından yakılmış kafirce bir ağıt bilinç düzeyinin altından boşalıyordu adeta. Bir süre sonra sertçe sırtını dönüp kasabaya doğru yürümeye başladı.

Kayıkçılardan biri cesede yaklaşırken Dr. Sanders ayağa kalktı. İzleyici grubunun arasından geçip Louise Peret'nin yanına gitti.

"Anderson mı bu? Amerikalı? Onu tanıdın."

Louise kafasını iki yana salladı. "Fotoğrafçı, Matthieu. Aynı arabayla gittiler." Ağlamaklı bir ifadeyle Sanders'a baktı. "Kolu? Ona ne olmuş?"

Cesedin kristalleşmiş dokularından rengârenk ışıklar yayılıyordu; Dr. Sanders, Louise'i cesede bakan gruptan uzaklaştırdı. Elli metre kadar uzakta Peder Balthus uzun adımlarla yerli pazarından geçiyor, yolunun üstündeki balıkçılar o gelirken kenara

çekiliyordu. Sanders gideceği yönü saptamak için etrafına bakındı. "Ne olduğunu öğrenmenin zamanı geldi. Bir yerlerden tekne bulmamız lazım."

Louise kalemini ve not defterini çıkarmak için el çantasına uzandı. "Edward, sanırım bu hikâyeyi yayınlamalıyım artık. Seninle Mont Royal'e gitmek isterdim, fakat bu ölümden sonra olay artık bir varsayım olmanın ötesine geçti."

"Louise!" Dr. Sanders kadının kolunu tuttu. Aralarındaki fiziksel bağın çözülmekte olduğunu hissediyordu. Louise'in gözleri ondan uzaklaşıp kıyıdaki cesede yöneldi, sanki Sanders'la Mont Royal'e gitmenin pek mantıklı olmadığını; Sanders'ın nehir yukarı gitmek istemesinin ardındaki gerçek nedenlerin ve zihninde Suzanne Clair'in ifade ettiği her şeye son verme arayışının yalnızca onu ilgilendirdiğini anlamış gibiydi. Fakat Sanders'ın Louise'in gitmesine gönlü yoktu. Ne kadar bölük pörçük olursa olsun, ilişkileri en azından Suzanne'la ilişkisine bir alternatif oluşturunuyordu.

"Louise, bu sabah Mont Royal'e gitmezsek bir daha hiç gidemeyiz. Polis cesedi bulduğunda Mont Royal'in tamamına, hatta bir ihtimal Port Matarre'a da giriş çıkışı durduracaktır." Bir süre duraksadıktan sonra ekledi: "Bu adam en az dört gündür sudaymış, muhtemelen Mont Royal'den buraya kadar akıntıyla sürüklenmiştir, fakat daha yarım saat önce ölmüş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne dediysem onu. Adam hâlâ sıcaktı. Neden derhal Mont Royal'e gitmeliyiz dediğimi şimdi anlıyor musun? İstedğin hikâye orada ve ilk olarak sen..."

Birisinin sohbetlerine kulak misafiri olduğunu fark eden Sanders sözünü yarıda kesti. Rıhtım boyunca yürüyorlardı ve sağ taraflarında beş altı metre ötelerindeki bir motorlu tekne kendileriyle arasındaki mesafeyi koruyarak suda yavaşça ilerliyordu. Sanders vapurda kendileriyle birlikte Port Matarre'a gelen sarı kırmızı tekneyi tanıdı. Tekneyi kullanan zampara kılıklı, hoş ve komik suratlı adam bir elini hafifçe dümenin üzerine koymuş-

tu. Sanki onunla hemhal olmanın fayda ve sakıncalarını tartıyor gibi sokulganca bir merakla Dr. Sanders'a bakıyordu.

Sanders, Louise'e durmasını işaret etti. Adam da motoru durdurdu ve tekne bir yay çizerek kıyıya yaklaşmaya başladı. Dr. Sanders, Louise'i arkada bırakarak tekneye doğru yürüdü.

"Güzel bir tekneniz var," dedi adama.

Uzun boylu adam bir itiraz hareketi yaptıktan sonra Sanders'a rahat bir ifadeyle gülümsedi. "Beğendiğinize sevindim, Doktor." Louise'i işaret etti: "Zevk sahibi biri olduğunuzu görebiliyorum."

"Matmazel Peret çalışma arkadaşımıdır. Şu an daha çok teknelerle ilgiliyim. Sizin tekne Libreville'den buraya benimle aynı vapurda geldi."

"Öyleyse biliyorsunuzdur Doktor, dediğiniz gibi güzel bir tekne bu. Sizi dört ya da beş saatte Mont Royal'e götürebilir."

"Doğrusu harika olur." Dr. Sanders saatine baktı. "Bunun için ne kadar isterdiniz, Kaptan..."

"Aragon." Uzun boylu adam kulağının arkasından çıkardığı kısmen içilmiş bir puroyla Louise'i işaret etti. "Yalnızca senin için mi, yoksa ikiniz için mi?"

"Doktor!" Louise yukarıdan seslendi, hâlâ kararsızdı. "Ben emin değilim..."

"İkimiz için," dedi Dr. Sanders genç kadına sırtını dönerek. "Bugün gitmek istiyoruz, mümkünse yarım saat içinde. Ne kadar istiyorsunuz?"

Birkaç dakika fiyat üzerinde pazarlık ettikten sonra anlaştılar. Aragon motoru çalıştırıp bağırdı: "Bir saat içinde ilerideki iskelede olun, Doktor. O zamana kadar gelgitin yönü değişmiş olacak, yolun yarısında gelgit akıntısı bizi götürecektir."

Öğle saatlerinde Sanders ve Louise'in valizleri motorun arkasındaki bölmeye yerleştirildikten sonra sürat teknesi nehir yukarı yolculuğuna başladı. Dr. Sanders ön koltukta Aragon'un yanındaydı; siyah saçları rüzgârda dalgalanan Louise Peret ise arka-

daki tek kişilik koltuklardan birindeydi. Tekne nehrin kahverengi sularını yarararak ilerler, arkalarında savrulan su damlacıkları gökkuşağı renklerinde yaylar çizerken, Sanders, dört yana sinmiş boğucu sessizliğin ilk kez ortadan kalktığını hissetti. Son bir kez belli belirsiz görebildiği terk edilmiş pasajlar ve kasvetli orman, tekne nehrin ortasına doğru ilerledikçe geriye doğru çekiliyormuş gibi görünüyor, motorlu teknenin gürültüsü ve hızı Sanders'ı onlardan koparıyordu. Polis rıhtımını geçtiler. Takımıyla birlikte orada aylıklık eden bir onbaşı, arkalarında köpükten bir iz bırakarak geçişlerini izliyordu. Güçlü motor teknenin ön tarafını havaya kaldırırken, Aragon suda yüzen kütükleri kollamak için öne eğildi.

Çevrede çok az tekne vardı. Bir iki yerli kanosu, üzerlerine sarkan dal ve yapraklar nedeniyle yarı görünür halde kıyı kıyı ilerliyordu. Port Matarre'dan bir buçuk kilometre kadar uzaktaki büyük kakao çiftliklerinin özel rıhtımlarını geçtiler. Boş mavnalar çalışmayan vinçlerin altında başıboş duruyordu. Çiftlikteki dar demiryolu hattının rayları arasını ve kakao silolarının ayaklarını ot bürümüştü. Hava sıcak, orman bütünüyle hareketsizdi; teknenin hızı ve neden olduğu serpintiler Dr. Sanders'a bir sihirbaz numarası ya da arızalı bir kameranın çektiği titreşen görüntüler gibi görünüyordu.

Yarım saat sonra haliçten yaklaşık on altı kilometre içeride gelgitin sınırlarına vardıklarında, Aragon suyu daha dikkatli izleyebilmek için tekneyi yavaşlattı. Ölü ağaçlar ve büyük ağaç kabuğu parçaları suda sürükleniyordu. Ara ara akıntının yerinden söktüğü terk edilmiş rıhtım parçalarıyla karşılaştılar. Boş kasaba ve köylerin döküntülerini taşıyan nehir kendi haline bırakılmış bir çöplük gibiydi.

Sanders, o sırada teknenin dengesini korumak için yakıt tanklarını değiştirmekte olan Aragon'a, "Tekne de tekneymiş, Kaptan," diyerek iltifatta bulundu.

Aragon kafasıyla onaylarken, yüzen bir kulübenin kalıntılarına çarpmamak için dümeni kırdı. "Polis teknelerinden daha hızlı, Doktor."

“Eminim öyledir. Ne için kullanıyorsunuz bunu? Elmas kakçıklığı mı?”

Aragon kafasını çevirip Sanders’a sert bir bakış attı. Sanders fazla konuşkan bir tip olmamasına rağmen, Aragon onun kişiliği hakkında çoktan bir yargıya varmış gibiydi. Üzüntülü bir tavırla omuz silkti. “Öyle umuyordum Doktor, fakat bunun için artık çok geç.”

“Neden öyle diyorsunuz?”

Aragon havadaki bütün ışığı çeken karanlık ormana baktı. “Kendiniz göreceksiniz, Doktor, yakında orada olacağız.”

“En son ne zaman Mont Royal’deydiniz Kaptan?” diye sordu Sanders. Dönüp Louise’e baktı. Yanağının hizasındaki saçlarıyla oynayan Louise, Aragon’un vereceği cevabı duymak için öne eğilmişti.

“Beş hafta oldu. Polis eski tekne el koymuştu.”

“Orada ne olup bittiğini biliyor musun? Yeni bir maden mi buldular?”

Aragon son soruya güldü, sonra da dümeni yolları üstündeki bir kütüğe tünemiş büyük beyaz bir kuşun üzerine kırdı. Bir çığlık kopararak kafalarının hemen üzerinden uçup giden kuşun dev kanatları hantal birer kürek gibi çalışıyordu. “Öyle de diyebilirsiniz Doktor; fakat kastettiğiniz anlamda değil.” Sanders’ın bu konuda yeni bir soru sormasına fırsat vermeden ekledi: “Aslında bir şey görmüş değilim, nehirden ayrılmamıştım, ayrıca geceydi.”

“Bu sabah limandaki ölü adamı gördünüz, değil mi?”

Aragon yarım dakika durakladıktan sonra yanıt verdi: “El Dorado,* elmaslarla kaplı zırhıyla altın ve mücevherlerin adamı. Çoklarının dileyceği bir son, Doktor.”

* İspanyolcada “altından”, “altın kaplı” anlamına gelir; İspanya İmparatorluğu tarafından, dini ritüel olarak vücudunu altın tozuyla kaplayıp göle dalan Kolombiyalı mitsel bir kabile şefini ifade etmek için kullanılmıştır. Efsane zaman içinde değişmiş, “altın kral”, “altın kent”, “altın imparatorluk” halini almıştır. (ç.n.)

“Belki de. Kendisi Matmazel Peret’nin bir dostuydu.”

“Öyle mi?” Aragon yüzünü ekşiterek direksiyona yaslandı.

Mont Royal yolunu hemen hemen yarıladıklarında, saat 13.30’u biraz geçe, terk edilmiş büyük bir çiftlikten nehre doğru çıkıntı yapan harabe halinde bir iskelede durdular. Orada teknenin kenarındaki oturaklara yerleşip konyaklı kahve eşliğinde jambon ve ekmekten oluşan öğle yemeklerini yediler. Nehirde ve kıyılarda yaprak bile kımıldamıyordu, Sanders’a bütün bölge terk edilmiş gibi geliyordu.

Belki de bu sessizlik nedeniyle sohbet etmeyi kesmişlerdi. Aragon tek başına oturmuş, akıp giden suya bakıyordu. Alnındaki keskin eğim ve elmacıkkemikleri çıkık ince yüzü Port Matarre sahilinde ona korsanvari bir görüntü kazandırıyor, fakat boğucu bir orman örtüsünün her yanı kuşattığı bu yerde o kadar da kendinden emin görünmüyor, daha çok sınırları gerilmiş bir orman rehberini andırıyordu. Sanders ve Louise’i Mont Royal’e götürmeyi neden kabul ettiği sorusunun yanıtı hâlâ karanlıktaydı, fakat Sanders onu bütün dikkatlerin yoğunlaştığı bu bölgeye çeken sebeplerin en az kendisinininkiler kadar belirsiz olduğunu tahmin ediyordu.

Louise de aynı şekilde içine kapanmıştı. Yemekten sonra sigarasını içerken bakışlarını Sanders’tan kaçırdı. Onu kendi haline bırakmaya karar veren Sanders kırık tahtaları dikkatlice geçerek iskele boyunca yürüyüp kıyıya ulaştı. Orman, çiftliği yeniden içine almıştı; dev ağaçlar, aralarında karanlık boşluklar bırakarak sıralar halinde sessizce yükseliyordu.

Sanders uzakta virane haldeki çiftlik evini görebiliyordu. Bahçedeki ek binaların kirişlerini sarmaşıklar sarmış, eğrelti otları evin bahçesini kaplamış, kapılarına yürümüş, veranda döşemelerinin arasından boy vermişti. Bu hazin enkazdan sakınan Sanders bir patikanın solmuş taşlarını takip ederek bahçede

ilerledi. Tel örgüyle çevrili, filesi sarmaşık ve yosunlarla kaplı bir tenis kortunu geçip boş bir süs havuzuna vardı.

Havuzun kenarına oturup sigara kutusunu çıkarttı. Birkaç dakikadır karşıdaki çiftlik evine bakıyordu ki, birden oturduğu yerde sıçradı. Üst kat pencerelerinden birinde, beyaz bir şalla başını ve omuzlarını örtmüş uzun boylu, soluk tenli bir kadın onu izliyordu; kadını çerçeveleyen pencereyi siyah sarmaşıklar sarmıştı.

Sanders sigarasını attı ve eğrelti otlarının arasından koşmaya başladı. Verandaya varıp tozlu kapıyı tekmeyle açtıktan sonra evin içindeki geniş merdivene yöneldi. Ayakları balsa ağacı gibi yumuşamış zemine girip çıksa da, mermer basamaklar hâlâ sağlamdı. Evde tek bir mobilya bile kalmamıştı. Merdivenlerin sonundaki koridoru geçip kadını gördüğü yatak odasına yöneldi.

"Louise!"

Kadın bir kahkaha atarak Sanders'a döndü, eski bir dantelli perde parçası kabarık bir yığın halinde elinden yere sarkıyordu. Saçlarını hafifçe savurup Sanders'a gülümsedi.

"Seni korkuttum mu? Özür dilerim."

"Louise, ne kadar aptalca bir hareket bu." Haklılığın verdiği öfkesi dinen Sanders kendini toparladı. "Buraya nasıl geldin Tanrı aşkına?"

Louise sanki hayali bir sergiyi gezer gibi, kaldırılmış resimlerin duvarda bıraktığı izlere bakarak odada dolandı. "Yürüyerek tabii ki." Sanders'a döndü, bakışları sertleşmişti. "Sorun nedir, sana birini mi hatırlattım?"

Sanders ona yaklaştı. "Belki de hatırlatmışsındır. Louise, eşek şakaları olmadan da yeterince zor bir durumdayız zaten."

"Niyetim şaka yapmak değildi." Sanders'ın kolunu tuttu, ironik gülümsemesi kayboldu. "Edward, özür dilerim, keşke..."

"Boşver." Louise'in yüzünü omzuna bastırdı, onunla kurduğu fiziksel temas kendisini toparlamasını sağlamıştı. "Tanrı

aşkına, Louise. Mont Royal'e varır varmaz bütün bunlar geride kalacak. Oraya gitmekten başka seçeneğim yoktu."

"Kuşkusuz..." Sanders'ı pencereden uzaklaştırdı. "Aragon... Bizi burada görebilir."

Sanders'ın bahçedeki boş süs havuzundan bakarken şal sandığı dantelli perde ayaklarının altındaydı. Louise, Sanders'ın ellerinden tutup onun üstüne diz çökmeye başlayınca Sanders kafasını iki yana sallayıp perdeyi ayaklarıyla köşeye iteledi.

Daha sonra tekneye döndüklerinde Aragon onları iskelenin ortasında karşıladı. "Gitmeliyiz Doktor," dedi, "tekne burada açıkta, arada sırada nehirde devriye geziyorlar."

"Elbette. Mont Royal bölgesinde kaç asker var?" diye sordu Sanders.

"Dört ya da beş yüz. Belki daha da fazla."

"Bir tabur yani? Bu çok fazla adam demek Kaptan." Louise tekneye doğru yürürken Sanders sigara kutusundan bir sigara çıkarıp Aragon'a tuttu. "Dün akşam yerli limanındaki olay... Gördünüz mü onu?"

"Hayır, bu sabah duydum. Pazara mal taşıyan o teknelerde hep yangın çıkar."

"Belki öyledir. Tanıdığım bir adam saldırıya uğradı, Ventress adında bir Avrupalı." Aragon'a baktı. "Güvertesinde top bulunan büyük bir kotra vardı, daha önce onu nehirde görmüş olabilir misiniz?"

Aragon'un yüzü hiçbir ipucu vermedi. Hafifçe omuz silkti. "Maden şirketlerinden birinin olabilir. Şu Ventress'le de daha önce hiç karşılaşmadım." Sanders bir şey söylemeden önce ekledi: "Unutmayın Doktor, Mont Royal'de insanları ormana gitmekten ya da ormanı terk etmekten alıkoymak isteyenler var."

"Haklısınız. Bu arada, sabah limanda boğulan şu adam, ne zaman gördünüz onu, bir saldayken görmüş olabilir misiniz mesela?"

Aragon sigarasından yavaşça bir nefes çekip Sanders’a takdir içeren bir bakış attı: “İyi tahmin, Doktor.”

“Bir de şu ışıktan zırh... Adam tepeden tırnağa kristallerle mi kaplanmıştı?”

Aragon altın köpekdişini ortaya çıkaran çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. İşaret parmağıyla altın dişine hafifçe dokundu. “‘Kaplama’ sizce doğru kelime mi? Dişim tamamen altından, Doktor.”

“Ne demek istediğinizi anladım.” Sanders aşağıya, iskelenin parlak kerestelerini yalayan kahverengi sulara baktı. Louise tek-neden el salladı, fakat Sanders’ın kafası ona tepki veremeyecek kadar meşguldü. “Şu adamı, adı Matthieu’ydu bu arada, gördüğünüzde kesin olarak ölü olup olmadığını merak ediyorum, Kaptan. Diyelim ki limanın dalgalı sularında saldan düştü, fakat bir şekilde yine de bir eliyle ona tutundu – bu birçok şeyi açıklardı. Bunun çok önemli sonuçları olabilir. Neden bahsettiğimi anlayabiliyor musunuz?”

Aragon sigarasından bir fırt daha çekip karşı kıyının sığlığındaki timsahlara baktı. Yarisını içtiği sigarayı suya attı. “Bence artık Mont Royal yoluna koyulmalıyız. Buradaki ordu birlikleri çok akıllı değil.”

“Dert etmeleri gereken başka şeyler var, fakat haklı olabilirsiniz. Matmazel Peret’nin dediğine göre bir fizikçi buraya geliyor. Eğer doğruysa, bundan sonra başka trajik olayların yaşanmasını engelleyebilir.”

Tekne hareket etmeden hemen önce Aragon, Dr. Sanders’a döndü: “Ben de Mont Royal’e gitmeyi neden bu kadar istediğinizi merak ediyordum, Doktor.”

Aragon bu sözleriyle daha önce beslediği kuşkular için bir özür diliyor gibiydi, fakat Sanders buna savunmacı bir kahkahayla yanıt verirken buluverdi kendini. Omuz silkti. “En yakın arkadaşlarımdan ikisi sorunlu bölgede, Louise’in Amerikalı bir iş arkadaşı da öyle. Doğal olarak onlar için endişeleniyoruz.

Ordu otomatikman bütün bölgeyi kapatıp neler olacağını görme eğilimi gösterecektir. Dün Port Matarre'daki kışlada kamyonlara dikenli tel ve çit yüklüyorlardı. Dışarı kapatılmış bölgede hapsolan insanlar için bu, bir buzulun içinde donup kalmak gibi olabilir.”

5.

Kristalleşmiş Orman

Mont Royal'e sekiz kilometre kala nehrin genişliği doksan metreye kadar indi. Aragon teknenin hızını birkaç mile düşürdü; nehirde sürüklenen çöp adaları arasında manevralar yaparak, her iki kıyıda da duvar gibi yükselen orman örtüsünden nehre uzanan sarmaşıklardan kaçınarak ilerlediler. Önde oturan Dr. Sanders ormanı inceliyordu, fakat devasa ağaçlar hâlâ karanlık ve hareketsizdi.

Nehrin daha geniş bir bölümüne ulaştılar, sağ taraflarında kalan kıyıda küçük bir açıklık oluşturmak amacıyla ağaçların altındaki çalılar budanmıştı. Tam da Dr. Sanders diğerlerine harabe halindeki bir bina grubunu gösterirken ormandan çok büyük bir gürültü yükseldi, sanki en tepedeki dallara dev bir motor yerleştirilmişti. Hemen sonra ağaçların üzerinde beliriveren bir helikopter hızla geçip gitti.

Görüş alanından çıktıktan sonra da helikopterin gürültüsü yaprakları titreştirmeye devam etti. Çevrelerindeki birkaç kuş hızla kanatlarını çırpıp ormanın karanlığına karışırken, kıyıda aylaklık eden timsahlar ağaç kabuklarıyla beneklenmiş suya daldı. Helikopter dört yüz metre kadar ilerilerinde yeniden belirdiğinde Aragon gazı kesip tekneyi kıyıya çevirmeye başladı, fakat Sanders kafasını iki yana salladı.

"Devam etsek iyi olur, Kaptan. Ormanı yürüyerek geçemeyiz. Nehirde ne kadar ilerleyebilirsek kârdır."

Onlar nehrin ortasında ilerlemeyi sürdürürken helikopter bazen nehrin kıvrımlarını daha iyi görmeye çalışır gibi 250-300 metre yükselip salınarak, bazen de tekerlekleri neredeyse suya dokunacak şekilde önlerinde kırk elli metreye kadar alçalarak daireler çizmeye devam etti. Sonra birden yükselip bu sefer ormanın üzerinde geniş bir daire çizdi.

Nehrin genişleyip küçük bir limana açıldığı bir sonraki kıvrımı dönünce, dubalarla kıydan kıyıya set çekilmiş olduğunu gördüler. Sağdaki rıhtım boyunca maden şirketlerinin isimlerini taşıyan ambarlar bulunuyordu. Rıhtıma yanaşmış iki küçük çıkarma gemisi, birkaç da askeri tekne vardı, yerli askerler bunlardan ekipman ve yakıt varilleri indiriyordu. İlerideki açıklıkta büyükçe bir askeri kamp kurulmuştu. Dallardan sarkan grileşmiş yosunların kısmen gözlerden sakladığı çadır dizileri ağaçların arasında uzanıp gidiyordu. Büyük metal çit yığınları etrafa yayılmıştı, bir grup adam da siyah tabelalara fosforlu boya sürüyordu.

Dubalar üstüne oturtulmuş setin orta yerinde duran bir Fransız çavuş megafonla onlara seslenerek rıhtımı işaret etti. “*A Droite! A Droite!*”^{*} Bir grup asker, tüfeklerine dayanmış rıhtımın yanı başında bekliyordu.

Aragon tereddütlüydü, tekneyi yavaşça döndürdü. “Şimdi ne yapacağız, Doktor?”

Sanders omuz silkti. “Rıhtıma yanaşmak zorundayız. Kaçmaya çalışmanın anlamı yok. Benim Clair’leri bulmam, Louise’in de haberine kavuşması için ordunun şartlarına uyarak devam etmek zorundayız.”

Rıhtıma demirli iki çıkarma gemisinin arasındaki boşluğa yanaştılar; Aragon orada bekleyen askerlere halatı attı. Ahşap rıhtıma çıkarılarken megafonlu çavuş da setten inmiş onlara doğru yürüyordu.

* (Fr.) Sağa! Sağa! (ç.n.)

“Hızlı geldiniz, Doktor. Helikopter size anca yetişebildi.” Ambarların arasından kampın yanındaki küçük bir iniş alanını gösterdi. Helikopter büyük bir gürültüyle ve bir toz bulutunu havalandırarak yere iniyordu.

“Geldiğimizi biliyor muydunuz? Telefon hattının kesik olduğunu sanıyordum.”

“Kesik. Fakat bildiğiniz gibi telsizimiz var, Doktor.” Dostça gülümsedi. Çavuş’un, askerlerle sivillerin ilişkilerinde pek alışık olunmayan türden teklifsiz ve keyifli bir hali vardı. Bu durum askerlerin, ormanda yaşananlar yüzünden, üniformalı üniformasız herkese karşı fazlasıyla dost canlısı olduğunu düşündürttü Sanders’a.

Çavuş elindeki kâğıtlardan isimlerine bakarak Louise ve Aragon’u selamladı. “Matmazel Peret? Mösyö Aragon? Bu taraftan lütfen. Yüzbaşı Radek sizinle konuşmak istiyor, Doktor.”

“Elbette. Söyler misiniz Çavuş, madem bir telsiziniz var, nasıl oluyor da Port Matarre polisinin burada ne olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmuyor?”

“Peki burada ne oluyor, Doktor? Şu anda birçok insan zaten bunu anlamaya çalışıyor. Port Matarre polisi ne kadar az şey bilirse onlar için o kadar iyi olacağını düşündük. Dedikodu yayma heveslisi değiliz.”

Tabur karargâhı olarak kullanılan büyük metal barakaya doğru yürüdüler. Dr. Sanders dönüp nehre baktı. İki asker set boyunca ileri geri yürüyor, dubalardan sarkıtılmış tel örgüden geçen suya ellerindeki büyük kelebek ağlarını sistemli bir şekilde daldırıyorlardı. Setin nehir yukarı kısmındaki rıhtıma bağlanmış, mürettebatı hazır durumda bekleyen başka amfibi tekneler de vardı. Kocaman sandık ve balyalar, buzdolabı ve klima gibi gelişigüzel seçilmiş ev eşyaları, makine birimleri ve ofis dolaplarıyla neredeyse tam kapasite yüklenmiş iki çıkarma gemisi ise iyice suya gömülmüştü.

Helikopter iniş pistinin kenarına vardıklarında Dr. Sanders Port Matarre-Mont Royal karayolunun bir kısmından müteşekkil uçak pistini gördü. Yol sekiz yüz metre ötede siyah beyaz şeritler halinde boyanmış 190 litrelik varillerden oluşan bir hatla kapatılmıştı. Bu noktadan sonra orman hafif bir eğimle maden alanındaki mavi tepelere doğru uzanıyordu. Daha aşağıda, nehrin kıyısında ise kasabadaki binaların beyaz çatıları ormanın üstünden süzülüp gelen güneş ışıklarıyla parlıyordu.

Helikopter dışında üstten kanatlı iki uçak da pistin kenarına park etmişti. Helikopterin pervaneleri durdu ve sarsak adımlarla kabinden inen dört beş kişilik sivil grubun başlarına doğru sarktı. Barakanın kapısına vardıklarında Dr. Sanders tozlu zeminde yürüyen siyah kıyafetli kişiyi tanıdı.

"Edward!" Louise, Sanders'ın kolunu tuttu. "Şuradaki adam kim?"

"Bizim Rahip. Balthus." Kapıyı açan Çavuş'a döndü. "Ne işi var onun burada?"

Çavuş, Sanders'a bakıp bir süre duraksadı. "Kilisesi burada Doktor. Kasabanın yanında. Elbette ki gelmesine izin verecektik."

"Elbette." Sanders kendini toparladı. Rahibin gelişine gösterdiği sert tepki, şimdiden kendisini ormanla ne kadar da özdeşleştirmiş olduğunu fark etmesini sağladı. Helikopter uçuşundan sonra karada yürümekte hâlâ zorlanan sivilleri işaret etti. "Peki ya onlar?"

"Tarım uzmanları. Deniz uçağıyla Port Matarre'a bu sabah varmışlardı."

"Büyük bir operasyon yürütülüyor gibi. Sen ormanı gördün mü, Çavuş?"

"Yüzbaşı Radek açıklayacak, Doktor," diye yanıtladı Çavuş. Koridor boyunca Sanders'a eşlik eden Çavuş, küçük bir bekleme odasının kapısını açıp Louise ve Aragon'u içeri buyur etti. "Matmazel. Lütfen rahatınıza bakın. Size kahve getirteceğim."

Louise, "Fakat Çavuş, yapmam gereken..." diyerek itiraz ediyordu ki, Sanders elini omzuna koyup onu susturdu.

"Louise, en doğrusu burada beklemen. Olabildiğince çok şey öğrenmeye çalışacağım."

Aragon, Sanders'ı eliyle selamlayıp ayrılırken, "Sonra görüşürüz. Doktor. Bavullarınıza göz kulak olurum," dedi.

Yüzbaşı Radek, Dr. Sanders'ı odasında bekliyordu. Bir askeri doktor olan yüzbaşının civarda bir başka doktorla karşılaşmaktan memnun olduğu anlaşıyordu.

"Oturun Doktor, sizi gördüğüme çok memnun oldum. Öncelikle sizi rahatlatmak için, bir inceleme heyetinin yarım saat içinde buradan ayrılıp sorunlu alana gideceğini ve ikimizin onlara katılması için gerekli düzenlemeleri yaptığımı söyleyeyim."

"Teşekkür ederim, Yüzbaşı. Ya Matmazel Peret? O..."

"Üzgünüm Doktor, fakat bu mümkün değil." Radek, sanki masanın sert yüzeyinde bir çözüm varmış da onu çekip almaya çalışıyormuş gibi avuç içlerini metal masaya koydu. Biraz zayıf gözlere sahip, uzun ve ince bir adam olan Yüzbaşı, kendisi ile Sanders arasında kişisel düzeyde bir anlayış doğmasını çok istiyor gibiydi. Yaşanan olayların yarattığı baskı, dostça bir ilişkinin ilk safhalarından vazgeçmeyi gerektiriyordu. "Maalesef bütün gazetecileri şimdilik bölgeden uzak tutuyoruz. Bu benim kararım değil, eminim anlıyorsunuzdur. Ayrıca bölgedeki operasyonlarımız, tahliye planlarımız gibi size açıklayamayacağım bir dizi başka husus da var. Yine de size karşı mümkün mertebe dürüst olacağım. Profesör Tatlin bu sabah Libreville'den uçakla doğrudan buraya geldi, şu an inceleme bölgesinde, eminim sizin görüşlerinizi duymaktan memnun olacaktır."

"Ben de söylemekten memnun olurum," dedi Dr. Sanders. "Fakat bu olay tam olarak benim uzmanlık alanıma girmiyor."

Radek bir elini hevesle havaya kaldırdı, sonra ağır ağır geri indirdi. Sanders'ın bu konudaki olası hislerini dikkate alarak kısık

sesle devam etti: "Kim bilir, Doktor? Bana öyle geliyor ki burada yaşanan sorunla uzmanlık alanınız arasında büyük bir benzerlik var. Bir bakıma, biri diğzerinin karanlık tarafı. Cüzamdaki gümüş pulları kastediyorum." Oturduğu yerde doğruldu. "Şimdi söyleyin bana, bu kristalleşmiş objelerden gördünüz mü hiç?"

"Bazı çiçek ve yapraklar." Sanders o sabah gördüğü ölü adamdan bahsetmemeye karar verdi. Genç askeri doktor ne kadar samimi ve sevimli görünürse görünsün, Sanders'ın birinci önceliği ormana gidebilmektir. Şayet Matthieu'nun ölümüyle uzaktan da olsa bir ilgisinin olduğundan şüphelenirlerse, sonu gelmez askeri bir soruşturmayla boğuşur halde bulabilirdi kendini. "Yerli pazarı onlarla dolu. Hediyelik eşya olarak satıyorlar."

Radek kafasını salladı. "Aslına bakarsanız bu durum yaklaşık bir yıldır devam ediyor. İlk başta imitasyon mücevherler vardı, sonra küçük yontular ve dini objeler ortaya çıktı. Son zamanlarda bu işin ticareti epey büyüdü buralarda. Yerliler ucuz yontuları aktif bölgeye getirip bir gece orada bırakıyor, ertesi gün de alıyorlar. Maalesef bazı maddeler, özellikle de mücevherler çözülme eğiliminde."

"Hızlı bir çözülme mi?" diye sordu Dr. Sanders. "Ben de fark etmiştim onu. Tuhaf bir şeydi, objeden ışık boşalıyordu. Bazı kullanıcılar için rahatsız edici."

Radek gülümsedi. "İmitasyon mücevherlerle kalsa çok önemli değil, fakat kimi yerli madenciler aynı tekniği kaçakçılığını yaptıkları küçük elmaslarda da kullanmaya başladı. Biliyorsunuz, buradaki elmas madenlerinden başka değerli taşlar çıkmaz, bu kocaman taşlar piyasaya çıktığında doğal olarak herkes şaşırdı. Paris Borsası'nda hisse senedi fiyatları inanılmaz seviyelere ulaştı. Her şey işte böyle başladı. Olayı soruşturması için bir adam gönderildi ve onun sonu da nehri boylamak oldu."

"Yani bu durumdan çıkar sağlayanlar mı vardı?"

"Hâlâ var. Bu iş gizli tutmaya çalışan yalnızca biz değiliz. Buradaki madenler hiçbir zaman kârlılıklarıyla göze çarpan işlet-

meler olmadı..." Radek bir sır vermeye hazırlanıyormuş gibiydi, fakat fikrini değiştirdi, belki de Sanders'ın mesafeli tavrını fark etmişti. "Neyse, sanırım size söyleyebilirim, aramızda kalması koşuluyla tabii ki, dünyada etki altındaki tek bölge burası değil. Şu an itibarıyla bu şekilde en az iki alan daha var, biri Florida'nın Everglades şehrinde, diğeri ise Sovyetler Birliği'nin Polesiye bölgesinde. Tabi her iki bölge de kapsamlı bir inceleme altında."

"Öyleyse bu fenomen anlaşılmıştır diyebilir miyiz?" diye sordu Dr. Sanders.

Radek kafasını iki yana salladı. "Kesinlikle diyemeyiz. Sovyet ekibinin başında Lisenko var. Tahmin edebileceğiniz gibi Rusların zamanını boşa harcıyor. Buna kalıtsal olmayan mutasyonların neden olduğuna ve doku ağırlığında aşikâr bir artış meydana geldiğinden tarımsal üretimde de artış sağlanabileceğine inanıyor." Bıkkın bir şekilde gülümsedi. "Şu sert Rusları bu kristalleşmiş camları çiğnemeye çalışırken görmek isterdim."

"Peki, Tatlin'in teorisi nedir?"

"Genel olarak Amerikalı uzmanlarınkiyle aynı doğrultuda. Onunla bu sabah bölgede konuştum." Radek bir çekmeceyi açıp çıkardığı şeyi Sanders'ın önüne bıraktı. Parlatılmış deriye benzeyen nesne yumuşak bir ışık yayıyordu. "Ziyaretçilere bu ağaç kabuğunu gösteriyorum."

Dr. Sanders parçayı yüzbaşıya doğru geri itti. "Teşekkür ederim, fakat ben dün akşam uyduyu gördüm."

Radek kendi kendine başını sallayarak onayladı. Ağaç kabuğunu cetveliyle çekip çekmeceye koydu ve çekmeceyi kapattı; onu göz önünden kaldırmaktan memnun olduğu anlaşılabilirdi. "Uydu? Evet, etkileyici bir görüntüydü. Venüs'ler iki oldu. Hatta sadece iki de değil. ABD'deki Hubble Dağı Gözlemevi uzmanları uzak galaksilerde de kristalleşme olduğunu görmüş!"

Radek duraksadı, enerjisini toplamaya çalıştı. "Tatlin, Hubble Etkisi adını verdikleri bu şeyin kansere benzediğine ve ancak onun kadar tedavi edilebilir olduğuna inanıyor – ona göre tüm

maddelerin atom altı kimliğinin gerçek anlamda ortaya çıkması demekmiş bu. Prizmada ışığın kırılımı yoluyla aynı nesnenin bir dizi özdeş ama yeri değişmiş imgesinin üretilmesi gibiymiş, fakat burada ışığın oynadığı rolün yerini zaman unsuru alıyormuş.” Odanın kapısı tıklatıldı. Çavuş kafasını içeri uzattı. “İnceleme heyeti gitmeye hazır efendim.”

“Güzel.” Radek kalkıp askıdan kepinin aldı. “Gidip bir bakalım, Doktor. Bence etkileneceksiniz.”

Yaklaşık bir düzine insandan oluşan heyet beş dakika sonra bir amfibi tekneyle yola çıktı. Peder Balthus aralarında yoktu, Sanders onun karayoluyla kilisesine gittiğini düşündü. Ne var ki Radek’e neden Mont Royal’e karayoluyla gitmediklerini sorduğunda yolun kapalı olduğu yanıtını aldı. Sanders’ın talebi üzerine Yüzbaşı sahra telefonunu kullanarak Suzanne ve Max Clair’in çalıştığı klinikle temas kurdu. Kliniğin yakınındaki madenin sahibi olan Thorensen adlı İsveç kökenli bir Amerikalı, Sanders’ın geldiğini Clair’lere iletceğini, bir aksilik olmazsa karaya çıktıkları rıhtımda Max’in onu karşılayacağını söyledi.

Anderson’ın nerede olduğuna dair hiçbir şey duymadığını söyleyen Radek, “Fakat,” dedi tekneye binmeden önce Louise’e, “biz kendimiz fotoğraf çekmekte büyük zorluk yaşıyoruz, zira kristaller ıslak kar gibi görünüyor. Paris’tekiler hâlâ kuşkulu, yani Anderson kuşkuya yer bırakmayacak bir kare yakalayabilmek için bir yerlerde bekliyor olabilir.”

Dr. Sanders amfibi teknenin pruvasında, sürücünün yanındaki koltuğa otururken, dubalardan oluşan barajın öbür tarafındaki rıhtımdan kendilerini izleyen Louise Peret’ye el salladı. Etkilenmiş alanı ziyaret ettikten sonra Max’le birlikte onun için geri döneceğine dair Louise’e söz vermişti, fakat Louise yine de Sanders’ı gitmekten vazgeçirmek için çok da ısrarcı olmayan bir girişimde bulunmuştu.

“Edward, benim de seninle gelebileceğim zamana kadar bekle, senin için çok tehlikeli.”

“Emin ellerdeyim, kuzum. Yüzbaşı güvenliğimizi sağlayacak.”

“Bir tehlike yok, Matmazel Peret,” diyerek güvence verdi Radek. “Onu geri getireceğim.”

“Öyle demek istememiştim....” Hızlı bir şekilde Sanders’ı kucaklayıp, iki askerle konuşan Aragon’ın oturduğu sürat motoruna döndü. Baraj ormanının bir bölümünü diğerinden ayırıyor, fiziksel evrenin normal kanunlarının artık geçerli olmadığı bir dünyaya geçtikleri noktayı temsil ediyor gibiydi. Heyetin genel havası çok da iyi değildi, resmi görevliler ile Fransız uzmanlar sanki kendileriyle, gittikleri yerde onları bekleyen şey arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koymak ister gibi grup halinde teknenin kış tarafına oturmuşlardı.

On dakikadır yol alıyorlardı, orman örtüsü yeşil bir duvar gibi her iki taraflarından akıp gidiyordu. Bir çıkartma gemisinin arkasında ilerleyen, birbirine bağlanmış motorlu teknelerden oluşan bir konvoyla karşılaştılar. Bütün tekneler ağzına kadar yüklüydü, güvertelerine ve kabin çatılarına her türden ev eşyası konmuştu: bebek arabaları ve şilteler, bulaşık makineleri, bohçalar vs. Tekneler o kadar yüklüydü ki orta kısımlarının su seviyesinden yüksekliği üç beş santimetreye kadar düşmüştü. Fransız ve Belçikalı çocuklar dizlerinin üzerine bavullarını koymuş, yüklerin üzerinde düşünceli düşünceli oturuyordu. Ebeveynleri ise Sanders ve arkadaşları geçerken ifadesiz yüzlerle onlara bakıyordu.

Çalkantılı sulara sürüklenen son tekne de yanlarından geçti. Sanders dönüp teknenin uzaklaşmasını izledi.

“Kasabayı tahliye mi ediyorsunuz?” diye sordu Radek’e.

“Geldiğimizde de yarı yarıya boşalmıştı zaten. Etkilenmiş bölge genişliyor, burada kalmak onlar için çok tehlikeli.”

Mont Royal’e yaklaştıkça genişleyen nehirde bir kıvrımı dönüyorlardı. Önlerinde uzanan su, sanki uzaktaki bir günbatımı-

nı ya da sessiz sedasız devam eden bir yangının alevlerini yansı-
tıyor gibi gül rengi bir parlaklığa bürünmüştü. Bununla birlikte
bulutsuz gökyüzü hâlâ yumuşak ve duru bir mavi renkteydi.
Nehrin, yaklaşık 400 metre genişlik kazanmadan hemen önceki
dar kısmına inşa edilmiş küçük bir köprünün altından geçtiler.

Kasabanın beyaz çatılı evlerinin karşı yakasındaki orman
hattını görünce grubun tüm üyelerinin şaşkınlıktan nefesi ke-
sildi. Uzun bir yay şeklinde suyun üzerine eğilmiş ağaç çizgisi
sayısız prizma yaratarak parlıyordu, ağaçların gövdeleri ve
dalları su yüzeyi boyunca birbirine karışarak uzanıp giden sarı
kırmızı parlak ışık çizgileriyle kaplıydı. Sanki bütün manzara
aşırıya kaçmış bir teknik renklendirme işlemiyle çoğaltılıyordu.
Karşı kıyı, boylu boyunca bu flu renk oyunları ile öylesine pa-
rılıyor, birbirinin üstüne binen ışık kuşakları bitki örtüsünün
yoğunluğunu öylesine artırıyor ki, ön sıradaki ağaçların göv-
deleri arasından bir iki metre uzağı görmek olanaksızdı.

Gökyüzü açık ve hareketsizdi, güneş bu manyetik kıyının
üzerinde kesintisiz bir şekilde parlıyordu. Fakat arada bir suyu
hareketlendiren bir rüzgâr esiyor, dalga dalga etrafa yayılan
renk şelaleleri bütün manzarayı kaplıyordu. Sonra ışıma aza-
lıyor, her biri ışıktan bir zırhla kaplanmış ağaçlar yeniden ayrı
ayrı seçilir hale geliyordu. Ağaçların yaprakları erimekte olan
değerli taşlarla doluymuşçasına parlıyordu.

Teknedeki diğer herkes gibi şaşkına dönmüş olan Dr. San-
ders, elleriyle önündeki tirabzanı sımsıkı kavramış, gözlerini
hiç ayırmadan bu manzaraya bakıyordu. Yüzünde ve takım el-
bisesinde benekler oluşturan kristal ışık, takımın solgun kuma-
şını parlak bir renk cümbüşüne dönüştürüyordu.

Tekne geniş bir yay çizdi ve bir grup motorlu tekneye teç-
hizatın yüklenmekte olduğu rıhtıma doğru yöneldi. Ağaçlara
yirmi metre kadar yaklaştıklarında kıyafetlerini boydan boya
kaplayan renkli ışık çizgileri onları bir an için bir tekne dolusu
palyaçoğa çevirdi. Teknedekiler neşeden ziyade rahatlamayla

bir kahkaha tufanı kopardı. Sonra aynı anda birkaç kol birden kalkıp nehrin kenarını işaret etti, dönüşümün yalnızca bitki örtüsünü kapsamadığını görebiliyorlardı.

Kristalleşmiş suya benzeyen ince uzun dikenler kıyıdan birkaç metre dışarı doğru uzanıyordu. Mavi, prizmatik bir ışık yayan köşeli yüzeyleri teknenin neden olduğu anaforda ıslanmıştı. Dikenler kimyasal bir eriyiğin içindeki kristaller gibi, suyun içinde gittikçe daha fazla maddeyi kendilerine katarak büyüyordu. Hatta kıyı boyunca sıkışık düzende duran bu diyagonal mızraklar, tıpkı resif çıkıntıları gibi, teknelerinin gövdesini de-lecek kadar sivriydi.

Dr. Sanders ve Radek hariç her kafadan ses çıkan bir tartışma yaşandı. Yüzbaşı gözlerini nehre doğru sarkan ağaçlara dikmişti, günışığının bir gökkuşağı gibi ana renkler halinde yansıdığı yarı saydam bir desenle kaplıydı hepsi. Her bir ağaç şüphe götürmez şekilde hâlâ canlıydı, yaprakları ve dalları özsuyla doluydu. Dr. Sanders, Suzanne Clair'in mektubunu düşünüyordu. "Orman bir mücevherat dükkânı gibi" diye yazmıştı. Az önce şahit oldukları fenomenin sözde bilimsel bir açıklamasını bulmakla bir nedenle eskisi kadar ilgilenmediğini hissetti. Gördüğü temaşanın güzelliği hafızasını tetiklemiş, neredeyse kırk yıldır unuttuğu çocukluğuna dair binlerce görüntü zihnine doluşuvermişti. Şair Wordsworth'ün çocukluk hatıratında mükemmel bir şekilde tarif ettiği o prizmatik ışığın her şeyi aydınlatıyormuş gibi görüldüğü yaşlarındaki cennet dünyayı yeniden hatırlıyordu. Önünde uzanan büyümlü kıyı sanki o kısacık ilkbahar gibi parlıyordu.

"Dr. Sanders." Radek koluna dokundu. "Artık gitmeliyiz."

"Elbette." Sanders kendini toparladı. Kıçtaki iskele köprüsünden ilk yolcular inmeye başlamıştı.

Koltukların arasından teknenin arkasına doğru yürürken birden irkildi ve iskele köprüsünü geçen beyaz takım elbiseli, sakallı bir adamı işaret etti.

“Oradaki... Ventress!”

“Doktor?” Radek Sanders’ın yanına gelip sanki ormanın etkisini fark etmiş gibi Sanders’ın gözlerine endişeyle ve dikkatle baktı. “Rahatsız mısın?”

“Hayır iyiyim. Ben... tanıdığım birini gördüğümü zannettim.” Ventress’in görevlileri atlatıp rıhtıma doğru sıvışmasını seyretti, kemikli kafasını omuzlarının üstünde dimdik tutuyordu. Rengârenk soluk bir ışık takım elbisesinde benekler oluşturmaya devam ediyordu, sanki ormanın ışığı kumaşa bulaşıp süreci yeniden başlatmış gibiydi. Hiç arkasına bakmadan ambarların arasından geçtikten sonra kakao unu çuvallarının arasında gözden kayboldu.

Sanders, gördüğü kişi gerçekten Ventress miydi, değil miydi bilemeden arkasından bakakalmıştı. Gördüğü beyaz takımlı figür prizmatik ormanın tetiklediği bir tür halüsinasyon olabilir miydi? Sanders, sorunlu bölgeyi ilk kez görme heyecanıyla dikkati dağıldığından teknedeki yol arkadaşlarına dikkatlice bakma zahmetine girmemiş olsa da, Ventress’in tarımsal uzman kisvesi altında bile olsa gizlice tekneye binmesi ona olanaksız gibi görünüyordu.

“Biraz dinlenmek ister misin, Doktor?” diye sordu Radek. “Bir süre bekleyebiliriz.”

“İsterseniz...” Metal iskele babalarından birisinin yanında durdular. Sanders iskele babasına oturdu, hâlâ belli belirsiz görebildiği Ventress’i ve bunun gerçek anlamını düşünüyordu. Bir kez daha Port Matarre’daki tuhaf ışığın neden olduğu ve bir şekilde Ventress ve onun kurukafa benzeri yüzünde simgesini bulan kafa karışıklığından muzdaripti. Fakat her ne kadar Ventress Port Matarre’daki göz alıcı loş ışığı yansıtıyor gibi görünmüşse de, Sanders beyaz takımlı adamın burada, Mont Royal’de asıl yerini bulacağından emindi.

“Yüzbaşı...” dedi Sanders düşünmeksizin, “Radek, sana karşı tamamen dürüst değildim...”

“Doktor?” Radek gözlerini Sanders’ın gözlerine dikmişti. Sanki Sanders’ın ne söyleyeceğini zaten biliyormuş gibi başını hafifçe salladı.

“Beni yanlış anlamayın.” Nehir boyunca parlayan ormanı işaret etti. “Burada olduğuna memnunum, Radek. Bundan evvel yalnızca kendimi düşünüyordum. Fort Isabelle’den ayrılmaya mecburdum...”

“Sizi anlıyorum, Doktor.” Sanders’ın koluna dokundu. “Şimdi heyete yetişmemiz lazım.” İskele boyunca yürürlerken Sanders’a kısık sesle şöyle dedi: “Bu ormanın dışında her şey kutuplaşmış gibi görünüyor, ya siyah ya da beyaz, değil mi? Ağaçların oraya varana kadar sabredin Doktor, belki de orada sizin açınızdan uzlaşacaklardır.”

6.

Kaza

Heyet her birine iki astsubayın eşlik ettiği birkaç küçük gruba bölündü. Kasabada son kalan Avrupalı halkın eşyalarını rıhtıma getirmek için kullandığı araba ve kamyonlardan oluşan kısa kuyruğun yanından geçtiler. Fransız ve Belçikalı maden teknisyenlerinin ailelerinden müteşekkil kalabalık, askeri polis kontrolünden geçmek için sabırla sıralarının gelmesini bekliyordu. Mont Royal sokakları boştu, öyle görünüyordu ki bütün yerli nüfus uzun süre önce ormanda kayıplara karışmıştı. Evler gündüz gözüyle boş duruyordu, pencerelerin panjurları kapalıydı, askerler kapalı bankaların ve dükkânların önünden bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyorlardı. Ara sokaklar terk edilmiş arabalarla doluydu ki bu da kasabadan tek çıkış yolunun nehir olduğunu gösteriyordu.

Kontrol noktasına doğru yürürlerken orman iki yüz metre kadar sollarında parıldıyordu. Çamurluklarından biri çökmüş bir Chrysler caddeye doğru ani bir dönüş yaparak önlerinde durdu. Düğmeleri açık kruvaze bir takım giymiş sarı saçlı uzun bir adam arabadan indi. Radek'i tanıyordu, ona el salladı.

"Bu Thorensen," dedi Radek. "Bir maden sahibi. Arkadaşlarıyla temas kuramamış gibi görünüyor. Yine de bize verecek havadisleri olabilir."

Uzun boylu adam bir elini arabaya yaslayıp çevredeki binaların çatılarını inceledi. Beyaz gömleğinin yakası açıktı, bunalarak boynunu kaşıdı. Güçlü fiziğine karşın, uzun ve semiz yüzünün onu zayıf ve bencil gösteren bir yanı vardı.

"Radek!" diye bağırdı. "Bütün günümü size ayıramam! Sanders bu mu?" Doktora dönüp başıyla selamladı. "İsteğiniz üzerine onları buldum, eski Bourbon Otel'i'nin yanındaki misyon hastanesindeler, o ve eşi aslında buraya geleceklerdi, fakat on dakika önce Max arayıp eşinin kimseye haber vermeden çekip gittiğini, onu bulması gerektiğini söyledi."

"Çekip gitti mi?" diye tekrarladı Dr. Sanders. "O da ne demek?"

"Nereden bileyim?" Thorensen arabasına bindi, sanki bir un çuvalı yükler gibi kocaman gövdesini koltuğa sığdırmaya çalıştı. "Her neyse, saat altıda burada olacağını söyledi, tamam mı Radek?"

"Teşekkür ederim Thorensen. O saatte burada olacağız."

Thorensen arabayı geri vitese taktı ve bir toz bulutu kaldırarak cadde boyunca geri geri gitmeye başladı. Hızını gittikçe artırdı, neredeyse yoldan geçen bir askeri eziyordu.

"Cevher var ama yontulmamış," diye yorumladı Sanders Thorensen'i, "tabiri -burada- caizse. Sence gerçekten Clair'lerle temasa geçmiş midir?"

Radek omuz silkti. "Muhtemelen. Thorensen pek de güvenilebilecek birisi değil, fakat ona sağladığım bazı ilaçlara karşılık bana küçük bir iyilik borcu vardı. Zor bir adamdır, daima kendi oyununu oynar. Fakat bize faydası oluyor. Diğer maden sahipleri gitti, ama Thorensen büyük teknesiyle birlikte hâlâ burada."

Sanders bir süre düşündü, Port Matarre limanında Ventress'e yapılan saldırıyı hatırlamıştı. "Bahsettiğin tekne büyük bir kotra mı? Güvertesinde dekoratif gibi duran küçük bir top var mı?"

"Dekoratif mi? Thorensen'e pek uymuyor." Radek güldü. "Teknesini hatırlayamadım şimdi, neden sordun?"

“Sanki bu adamı daha önce görmüş gibiyim. Şimdi ne yapıyoruz?”

“Hiçbir şey. Bourbon Oteli buraya yaklaşık beş kilometre uzakta bir harabe. Eğer oraya gidersek zamanında geri döne-meyebiliriz.”

“Suzanne Clair’in kimseye haber vermeden öylece gitmesi tuhaf.”

“Belki de görmesi gereken bir hastası vardı. Senin buraya gelişinle mi ilgili olduğunu düşünüyorsun?”

“Umarım değildir...” Sanders ceketinin düğmelerini ilikledi. “Max gelene kadar ormana da bir bakabiliriz.”

Ziyaretçi heyetini takip ederek sonraki ara sokağa yöneldiler. 400 metre kadar ileride yolun iki yanından başlayan ormana yaklaştılar. Bitki örtüsü nispeten seyrek, kumlu toprak boyunca bölük pörçük alanlarda çimen kümeleri vardı. Açık alanda seyyar laboratuvara dönüştürülmüş bir treyler duruyordu. Bir müfreze asker aracın etrafında dolanıp ağaçlardan parçalar alıyor, bu parçalar bir dizi eğreti masanın üzerinde vitray parçaları gibi sergileniyordu. Orman arazisinin büyük kısmı, kasabanın doğu sınırını çembere alarak Port Matarre’a ve güneye doğru giden karayolunun bağlantısını kesiyordu.

İkili üçlü gruplara bölünerek orman sınırını geçip kırılğan zeminden yükselen parlak eğreltiotlarının arasında yürüdüler. Kumlu yüzey ilginç bir şekilde sert ve tavlıydı, erimiş kumun yeni oluşmuş kabuğundan küçük sivri çıkıntılar uzanıyordu.

Treylerden birkaç metre ötede iki teknisyen kabuk tutmuş birkaç dalı bir santrifüjün içinde çeviriyordu. Santrifüj haznesinden kıymıklar halinde dışarı sıçrayıp havada dağılan ışık parçacıkları süreğen bir parlıtı oluşturunuyordu. Etkilenmiş alanın girişine çekilen çite kadar bütün inceleme alanındaki askerler ve görevliler dönüp bu işlemi izlemeye başladı. Santrifüj durduğunda teknisyenler haznenin içine baktı: Dallar bir avuç posa haline gelmişti, yapraklar kristal kaplamalarından soyun-

muş ve renklerinden arınmış halde haznenin dibindeki metale yapışmıştı. Teknisyenlerden birisi hiçbir şey söylemeden çözelti haznesini Dr. Sanders ve Radek'e gösterdi.

Etkilenmiş alandan yirmi metre kadar ötede bir helikopter uçuşa hazırlanıyordu. Ağır pervaneleri boynu eğik tırpanlar gibi dönerken bitki örtüsünden bir ışık selinin yükselmesine neden oluyordu. Ani bir şekilde sarsılıp güçlkle havalandıktan sonra yay çizerek dönüş yapan helikopter orman örtüsünün üzerinden geçti, çırpınan pervaneler havaya tutunmakta güçlük çekiyordu. Askerler ve inceleme heyeti, pervanelerinden Aziz Elmo ateşi gibi parlak ışıklar boşanan helikopteri izlemeye başlamıştı. Yaralı bir hayvanın böğürtüsüne benzer şiddetli bir gürültü çıkaran helikopter havada geri geri kayarak otuz metre altındaki ormanın tepe örtüsüne doğru kuyruğu üstüne düşerken, kumanda koltuğundaki iki pilot görülebiliyordu. İnceleme alanının etrafına park etmiş resmi araçların sirenleri çalmaya başladı, helikopter gözden kaybolurken ormana doğru toplu bir koşuşturma oldu.

Yol boyunca koşarlarken, Dr. Sanders helikopterin zemine çakıldığı an yaşanan sarsıntıyı hissetti. Ağaçların arasından bir ışık dalgası yükseldi. Yol çarpışma noktasına doğru gidiyordu, boş sokakların sonunda bir karaltı halinde görülebilen birkaç ev vardı.

"Ağaçlara yakın durduğundan pervaneleri kristalleşmiş!" diye bağırdı Radek, inceleme alanını çevreleyen çitin üzerinden atlarlarken. "Kristaller gözle görülür şekilde eriyordu. Pilotların iyi olduğunu umalım!"

Yolu kapatan bir çavuş, Sanders'la çitin etrafında toplanan diğer sivillerin geçişine izin vermedi. Radek'in uyarısıyla Sanders'ı bıraktı, ardından Radek'in görevlendirdiği beş altı askerin daha geçişine izin verdi. Askerler Radek ve Dr. Sanders'ın önünde koşuyor, her yirmi metrede bir durup ağaçların arasına bakıyorlardı.

Çok geçmeden orman örtüsünün içine, büyüğü bir dünyaya girdiler. Etraflarındaki ağaçlardan camlaşmış yosun motifleri sarıyordu. Hava belirgin bir şekilde daha soğuktu, sanki her şey buzla kaplanmış gibiydi, fakat ormanın tepe örtüsünden aşağı kesintisiz bir ışık boşanıyordu.

Kristalleşme süreci daha da ilerlemişti. Yol boyunca uzanan çitler öylesine kalın bir kabuk bağlamıştı ki, her iki tarafta da en az on beş santimetre kalınlığında buzumsu bir tabakayla kaplı aralıksız bir duvar oluşturmuştu. Ağaçlar arasındaki birkaç ev düğün pastası gibi ışıldıyordu, beyaz çatıları ve bacaları egzotik minarelere ve barok tarzı kubbelerle dönüşmüştü. Yeşil renkli camsı çıkıntılar haline gelmiş çimin üzerindeki üç tekerlekli bir çocuk bisikleti Fabergé mücevheri* gibi parlıyordu, tekerlekleri ılık ılık bir yeşimden taca benziyordu.

Askerler hâlâ Dr. Sanders'ın önündeydi, fakat Radek aksaarak yürüdüğünden ve botlarının tabanlarını elleriyle yoklamak için ara ara durakladığından Sanders'ın gerisinde kalmıştı. Sanders Port Matarre yolunun neden kapatıldığını anlamıştı. Yolun yüzeyi iğnelerden oluşan bir halıya dönüşmüştü. Cam ve kuvarstan 10-15 santimlik sivri dikenler yeri kaplamış, yukarıdaki yapraklardan yayılan rengârenk ışıkları yansıtıyordu. Sanders'ın ayakkabılarını parçalayan bu çıkıntılar onu yolun kenarından tutuna tutuna ilerlemek zorunda bırakıyordu.

"Sanders! Geri dön Doktor!" Radek'in sesinin gerilimli yankılarını duydu, bir yeraltı mağarasında atılmış boğuk bir çığlık gibiydi. Fakat mücevherleşmiş mandalalar** gibi kafasının üzerinde dönüp genişleyerek ilerleyen karmaşık desenleri izlerken tökezleyip düştü.

* Çarlık dönemi Rusyası'nda Çar III. Alexandr'ın eşi için paskalya hediyesi olarak tasarladığı mücevher işlemeli yumurtalarla ün kazanan Gustav Fabergé'in ürünlerine atıfta bulunuluyor. (e.n.)

** Hinduizm ve Budizm sembolizminde iç içe geçmiş geometrik figürlerden oluşan, kozmosu temsil eden şemalar. (e.n.)

Arkasından bir motor sesi geldi, Thorensen'in bindiğini gördüğü Chrysler ağır lastikleriyle kristal yüzeyi yararak ilerliyordu. Araç Sanders'ı geçip yaklaşık yirmi metre ilerisinde durdu. Thorensen kontağı kapatıp dışarı çıktı. Tepedeki orman örtüsü yüzünden sarı kırmızı bir ışık tüneline dönüşen yolun gerisindeki Sanders'a bağırıp el salladı.

"Geri dön! Yeni bir dalga geliyor!" Sanki birini arar gibi etrafa çılginca bakışlar attıktan sonra askerlerin arkasından koşmaya başladı.

Dr. Sanders Chrysler'ın yanında bir süre dinlendi. Ormanda belirgin bir değişim söz konusuydu, sanki alacakaranlık çökmeye başlamıştı. Ağaçları ve bitki örtüsünü kaplayan parlak örtü her yerde daha soluk ve mat bir hal almıştı. Ayaklarının altındaki kristal zemin yoğunlaşıp grileşmiş, üstündeki iğneler uzun bazalt çıkıntılara dönüşmüştü. Rengârenk ışıklar saçan o görkemli örtü kaybolmuştu, kehribar rengi donuk bir dalga pul pul parıldayan zemini karartarak ağaçlar boyunca ilerliyordu. Aynı zamanda hava da bir hayli soğumuştur. Arabanın yanından ayrılıp geriye, yolun aşağısına doğru yürümeye başladı, Radek'in ona bağırıma devam ettiğini görüyor, fakat hiçbir şey duyamıyordu. Soğuk hava buzdan bir duvar gibi önünü kestiğinden ilerleyemedi. Yazlık takımının yakasını kaldırıp gerisin geri arabaya doğru yöneldi, içine sığınmayı düşünüyordu. Soğuk daha da şiddetlenmişti; yüzü uyuşmuş, donmaya yüz tutan ellerinin kanı çekilmeye başlamıştı. Bir yerlerden Thorensen'in boğuk bağırışı geldi, bir askerin buz grisi ağaçların arasında bütün gücüyle koştuğunu bir anlığına görebildi.

Yolun sağ tarafındaki ormanı sarıp ağaçların ana hatlarını görünmez kılan karanlık, bir anda bütün yolu kaplayıverdi. Soğuktan gözleri sızlayan Dr. Sanders gözbebeklerinin üstünde oluşmuş buz kristallerini silerek görüşünü netleştirdi. Etrafındaki her yerde ağır bir buzlanmanın yaşanmakta olduğunu, bunun da kristalleşme sürecini hızlandırdığını görebiliyordu.

Yol üzerindeki sivri çıkıntıların boyu, kocaman bir kirpinin dikenleri gibi otuz santimi geçmişti. Ağaçlar arasındaki yosun desenleri daha yoğun ve saydamdı, öyle ki ağaç gövdeleri büzülüp alacalı yekpare bir hat gibi görünmeye başlamıştı. Tek bir desen içinde birbirine bağlanmış yapraklar aralıksız bir mozaik oluşturunuyordu.

Arabanın camlarında kalın bir buz tabakası oluşmuştu. Dr. Sanders kapı koluna ulaşmak için uzandı, fakat aşırı soğuk parmaklarını ısırdı.

“Hey sen! Çabuk! Buraya gel!”

Sesin yankısı Sanders’ın arkasındaki bir evin garaj yolundan geliyordu. Karanlık gittikçe yoğunlaşırken Sanders etrafına bakındı, yakındaki bir köşkün sütunlu girişinden ona el sallayan irikıyım Thorensen’i gördü. Thorensen’le aralarındaki çimenlik daha aydınlık bir alanmış gibiydi, fırtınanın gözündeki bir adacık gibi zarar görmemiş bu alan canlı ve akışkan parlaklığını muhafaza ediyordu.

Dr. Sanders eve doğru koştu. Burada hava en az on derece sıcaktı. Evin verandasına vardığında gözleri Thorensen’i aradı, fakat maden sahibi koşup yeniden ormana dalmıştı bile. Peşinden gidip gitmemekte kararsız kalan Sanders karanlık duvarın çimlik alanı geçip gittikçe yaklaşmasını, başının üstünde parılayan bitki örtüsünün bu kasvetli duvarın içine gömülüşünü izledi. Caddenin ucunda duran ve artık kalın, donmuş bir cam tabakasıyla kaplı Chrysler’in ön camı binlerce kristal zambak deseniyle çiçek açmıştı.

Soğuk ve karanlık dalgadan etkilenmeyen güvenli alan ormanın içine doğru uzaklaşırken hızlıca evin etrafından dolanan Dr. Sanders, bel hizasına gelen camlaşmış yeşil bitkilerin zarif heykeller gibi çevresinde yükseldiği, eskiden sebze bahçesi olan bir yerden geçti. Etkilenmemiş alan duraksayıp yön değiştirirken bekledi, onun tam odak noktasında kalmaya çalışıyordu.

Sonraki bir saat boyunca orman içinde düşe kalka ilerledi, yön duygusunu kaybetmişti, karşısına çıkan soğuk ve karanlık dalgalardan kaçmak için bir sağa bir sola sürükleniyordu. Ucu bucağı görünmeyen bir yeraltı mağarasına girmiş gibiydi; değerli taşlara dönüşmüş kayalar ürkütücü loş ortamda dev deniz bitkileri gibi beliriyor, çimen sürgünleri ise beyaz su fışkiyelerine benziyordu. Yolun bir o tarafına, bir bu tarafına geçti. Yerdeki uzun ince çıkıntıların boyu neredeyse bel hizasına geliyor, Sanders bunların kırılğan gövdeleriyle cebelleşe cebelleşe ilerlemeye çalışıyordu.

Bir ara çatal gövdeli bir meşe ağacına yaslanmış dinlenirken dalların birinden vahşi ve tiz bir çığlık kopararak fırlayıveren koskocaman, rengârenk bir kuş, kırmızı sarı kanatlarından ışık haleleri saçsa kafasının üzerinden geçip gitti.

En sonunda fırtına dindi, ormanın vitraya dönmüş tepe örtüsünden içeri soluk bir ışık girdi. Orman yeniden bir gökkuşağı mekânına dönüşmüştü, Sanders'ın çevresinde yoğun bir yanardöner ışık parlıyordu. Ormanın ortasındaki bir yamaca yapılmış, girişi sütunlu büyük bir eve doğru kıvrılarak ilerleyen dar yoldan yürüdü. Geniş çatıdan aşağı doğru uzanan camlaşmış sütun ve süslemeleriyle ön cephesi heykelli çeşmeleri andıran ev, dönüşüme uğramış haliyle artık Versay ya da Fontainebleau sarayının bir parçası gibi görünüyordu.

Eve çıkan yokuştan ayrılan yol daraldı, fakat zemini kaplayan tavlı kabuk yarı-erimiş kuvarsa benzer bir kıvama gelip keskinliğini yitirdiğinden, çimlik alanın kristal dişlerine nazaran yürümek için daha elverişli bir yüzeye sahipti. Sanders yaklaşık elli metre ilerledikten sonra yolun ortasına gömülmüş ve mücevherleşmiş bir nesneyle karşılaştı, düpedüz bir kayıktı bu. Laciverttaşından bir zincirle yolun kenarına bağlanmıştı. O anda fark etti ki bir yolda değil küçük bir nehir kolu üzerinde yürümekteydi ve kabuğun altında hâlâ zayıf bir su akıntısı vardı. Donmayıp hareketine devam eden bu zayıf akıntı, orman

zemininin geri kalanını kaplayan çivi benzeri çıkıntıların dere yüzeyini de sarmasına engel olmuştu.

Sanders kayığın yanında duraklayıp taşıtın yan yüzeylerini kaplayan kristallere dokunurken, cam tabakasına yarı yarıya gömülmüş dört ayaklı koca bir yaratık silkinerek ileri atıldı. Başına ve omuzlarına bitişmiş kristal parçaları saydam bir zırh gibi üzerinde sallanıyordu. Çengel gibi ayakları üstünde debelenirken ağzını sessizce açmıştı, kendi bedeninin hatlarını taşıyan çukur ince ince suyla dolarken kendini en fazla üç beş santim ileri itebiliyordu. Vücudundan boşanan parlak ışıqla sarmalanmış timsah, hanedan armalarındaki masalsı yaratıkları andırıyordu. Kör gözleri kocaman yakutlara dönüşmüştü. Kendisine doğru bir hamle daha yapınca Dr. Sanders'ın hayvanın burnuna savurduğu tekme, timsahın ağzına doluşmuş ıslak mücevherlerin etrafa saçılmasına neden oldu.

Timsahı tekrar donup kalması için orada bırakan Sanders kıyıdan yukarı yürüyüp çimenliği geçerek, perili kuleleri ağaçların tepesinden görülen eve doğru ilerledi. Nefes nefese ve yorgunluktan tükenmiş olmasına rağmen, umut verici ve özlenen bir şeyin olacağına dair tuhaf bir önseziye kapıldı, sanki kendisi cennetten kovulmuş bir Âdem'di de yasak cennetine açılan unutulmuş bir geçide rastgelmişti.

Beyaz takım elbiseli sakallı adam üst kattaki bir pencereden onu izliyordu, elindeki çiftyle Sanders'ın göğsüne nişan almıştı.

İKİNCİ KISIM
AYDINLANMIŞ ADAM

7.

Aynalar ve Suikastçılar

Dr. Sanders bundan iki ay sonra Fort Isabelle cüzam hastanesi müdürü Dr. Paul Derain'e gönderdiği bir mektupta bu süreçte yaşananları anlatırken şöyle yazacaktı:

...fakat beni en çok şaşırtan, ormandaki bu dönüşüme ne kadar da hazırlıklı olduğumdu, Paul – fosforlu mağaralar-daki ikonlar gibi asılı duran o kristal ağaçlar ve yukarıdaki dalların kenarları mücevherleşmiş yaprakları kaynaşmış, güneş ışıklarının binlerce gökkuşağı halinde parıldadığı prizmalardan bir desene dönüşmüştü; kuşlar ve timsahlar, yeşim taşı ve kuvarslardan oyulmuş hanedan armalarındaki yaratıklar gibi grotesk pozisyonlarda donup kalmıştı – bütün bu harikaları doğal işleyişin ve evrenin iç şablonunun bir parçası olarak kabul edişim gerçekten dikkat çekiciydi. Port Matarre'dan Mont Royal'e ilk yolculuğunu yapan herkes kadar başlangıçta ben de ürktüm sahiden, fakat ormanı gördüğümde yaşadığım ve başka her şeyden ziyade görsel olan şaşkınlığı attıktan sonra bu dönüşümü anlamaya başladım; yarattığı riskler, hayatımı aydınlatmasının küçük bir bedeliydi yalnızca. Nitekim bu ormanla karşılaştırıldığında dünyanın geri kalanı tekdüze ve durağan görünüyor; çevremdeki aydınlık görüntünün solgun bir yansıması, yarı metruk bir

arafı andıran kısmen gölgeli bir gri bölge gibi duruyordu. Ve sevgili Paul, tam da bütün bu şaşkınlığa hali kanaatimi doğruluyor. Bu aydınlanmış orman öyle ya da böyle hayatımızın erken bir dönemini, belki de zaman ve mekân birliğinin her bir yaprak ve çiçeğe damgasını vurduğu geçmiş zaman cennetine dair doğuştan sahip olduğumuz kadim bir anıyı yansıtıyor. Ormanda hayat ve ölümün, bizim sıradan ve ısıltıdan yoksun dünyamızdakinden farklı bir anlama sahip olduğu artık herkes için aşikâr. Dünyamızda hareketi daima hayatla ve zamanın akışıyla ilişkilendirdik; fakat Mont Royal yakınındaki ormanda yaşadığım deneyimden biliyorum ki, her türlü hareket kaçınılmaz bir şekilde ölüme doğrudur ve zaman ölümün hizmetindedir.

Bu alemin efendileri olarak belki de yegâne başarımız, zaman ve mekânın ayrılmasını sağlamış olmamızdır. Zaman ve mekâna ayrı ayrı değer biçen, artık bizi bir tabutun eniyle boyu gibi tanımlayan ve bağlayan ayrı ölçüler atfeden yalnızca bizdik. Bu ölçüleri yeniden değerlendirmek doğa bilimlerinin en büyük amacıdır. Sen ve ben, yarı canlı, kristalimsi bir varlık olarak cüzam virüsü üzerine çalışmamızda bunu gördük, Paul: Bu virüs bizim zaman akışımızın yarı içinde yarı dışındaydı, adeta zamanı belirli bir açıyla kesiyordu; öyle ki hastanemizdeki zavallı cüzamlıların dokularını mikroskopta incelerken, aslında daha sonra Mont Royal yakınındaki ormanlık yamaçlarda karşılaştığım dünyanın minik bir kopyasına baktığımızı düşünüyorum sık sık.

Ne var ki bütün bu gecikmiş çabalarımızın artık sonuna gelindi. Port Matarre'daki sessiz ve boş Hotel d'Europe'ta sana bu mektubu yazarken *Paris-Soir* gazetesinin iki hafta önceki sayısında yayınlanmış bir habere bakıyorum (burada benimle kalan ve senin eski asistanının şımarıkça kaprisleriyle başa çıkmak için elinden geleni yapan genç Fransız kadın, Louise Peret, bu gazeteyi benden bir hafta boyunca saklamış). Habere göre Tampa'ya giden tek bir yol hariç bütün

Florida yarımadası kapatılmış ve o tarih itibarıyla eyaletin üç milyon civarındaki sakini oradan alınıp ülkenin diğer kısımlarına yerleştirilmiş.

Fakat gayrimenkul değerlerinde ve otel gelirlerinde yaşanacak tahmini kayıpları bir kenara bırakırsak ("Ah Miami," demekten alarımıyorum kendimi, "ey sen rengârenk güneşe doğru yükselen bin katedralin şehri!"), bu sıradışı insan göçüne dair haberler çok az yorumu yol açtı. İnsan türünün doğuştan gelen iyimserliği, her tufanı ya da afeti atlatabileceğimize dair inancımız o boyutta ki, çoğumuz kriz baş gösterdiğinde onu önleyecek araçların bulunacağından gayet emin, Florida'da yaşananları bir omuz silkmeye geçiştiriyor.

Buna karşın, Paul, artık açıkça görülüyor ki asıl kriz uzun zaman önce yaşandı. *Paris-Soir*'in aynı sayısının arka sayfalarına gizlenmiş kısa bir haberde, Palomar dağındaki Hubble Enstitüsü Rasathanesi gözlemcilerinin yeni bir "çift galaksi" tespit ettikleri yazıyordu. On satır bile tutmayan haber hiçbir yorum içermiyordu; oysa bu olay kaçınılmaz bir şekilde, yer-yüzünün bir yerlerinde, mesela Kamboçya'nın tapınaklarla dolu balta girmemiş ormanlarında ya da Şili dağlarındaki tekinsiz amber ağacı ormanlarında bir başka odak alanın daha ortaya çıktığı anlamına gelir. Fakat fiziki evrenin muhtemelen en güzel cismi olan muhteşem yassı taş Andromeda takımyıldızında, yani M 31 gökadasında Palomar dağı astronomlarının ilk çift galaksiyi tespit etmelerinin üzerinden yalnızca bir yıl geçti. Hiç kuşku yok ki dünya çapında görülen bu gelişigüzel başkalaşım, ilk işaretini Andromeda sarmalında gördüğümüz devasa kapsam ve boyutlardaki uzak kozmik süreçlerin bir yansımasıdır.

Artık biliyoruz ki bu dönüşümün sorumlusu zamandır (Ventress'in tanımlamasıyla "Midas'ın dokunduğu zaman"). Evrendeki anti-maddenin son dönemdeki keşfi, kaçınılmaz olarak anti-zamanın da bu eksi yüklü sürekliliğin dördüncü

tarafı olarak kabul edilmesini gerektiriyor. Anti-partikül ile partikül çarpıştıklarında yalnızca kendi fiziksel kimliklerini yok etmekle kalmaz, birbirine zıt zaman değerleri de birbirini ortadan kaldırır, böylece evrenin toplam zaman stokunu bir miktar daha eksiltirler. Güneş sistemimizdeki maddelerin kullanabileceği zaman stokunun eksilmesine neden olan da işte uzaydaki anti-galaksi oluşumları tarafından tetiklenen bu tip tesadüfi boşalımlardır.

Nasıl aşırı doymuş bir çözelti kristal bir kütleye dönüşürse, bizim sürekliliğimiz içinde maddenin aşırı doyması da onun paralel bir mekânsal matriste belirmesiyle sonuçlanıyor. Zamandaki "sızıntı" arttıkça aşırı doyma süreci devam eder, dolayısıyla orijinal atomlar ve moleküller varoluşsal dayanaklarını artırmak için kendi mekânsal kopyalarını, yani kütlesiz özü üretirler. Teorik olarak bu sürecin bir sonu yoktur. En nihayetinde tek bir atomun kendisini sonsuz sayıda kopyalayarak bütün evreni kaplaması ve eşanlı olarak bu evrendeki tüm zamanın da tükenmesi mümkün olabilir. Platon ve Demokritos'un en çılgın düşlerinin de ötesine geçen nihai bir makrokozmos hiçliktir bu.

Burada bir parantez açayım: Başımda dikilmiş bu yazdıklarını okumakta olan Louise, kristal ormanda hepimizin yaşadığı tehlikeleri önemsizleştirerek seni yanlış yönlendiriyor olabileceğimi söylüyor, Paul. Çok sayıda trajik ölümün kanıtladığı üzere, o günlerde deneyimlediğimiz tehlikelerin son derece gerçek olduğu kesinlikle doğru; ormanda sıkışıp kaldığım ilk gün, Ventress'in bana itimat edip kendi belirsiz ve tutarsız üslubuyla anlattıkları dışında olup biteni hiçbir şekilde anlamadığım da öyle. Fakat mücevherleşmiş timsahtan uzaklaşıp çimlik yokuş üzerinden, elindeki çiftesiyle göğsümü nişan almış halde pencereden beni izleyen beyaz takımlı adama doğru yürürken bile...

Dr. Sanders ormandaki koşuşturmasından sonra üst kattaki yatak odasında cam işlemeli kanepelerden birine sırtüstü uzanmış dinleniyordu. Merdivenleri çıkarken kristalleşen basamakların birinden kayıp dengesini kaybetmişti. Merdivenlerin başına dikilen Ventress ise, lambrileri kaplayan camsı tabaka ellerinin altında parçalanırken güçlkle ayağa kalkmasını izlemişti. Gergin cildi şimdi damar rengini andıran izlerle alaca bulaca olmuş Ventress'in küçük yüzü ifadesizdi. Sanders dengesini sağlamak için parmaklığa tutunmaya çalışırken o da en ufak bir tepki vermeksizin aşağı bakıyordu. Sanders nihayet merdivenleri çıkmayı başardığında, Ventress sert bir el hareketiyle onu yönlendirip pencereye geri döndü ve o sırada kendi kendine bütünleşen kırık camları tüfeğin dipçığıyle temizleyerek siper aldı.

Dr. Sanders elbisesindeki buzsu zerrelere silkeleyip, ellerine iğne gibi saplanmış kristal kıymıkları çıkardı. Evin içindeki hava soğuk ve esintisizdi, fakat fırtına ormana doğru uzaklaşıp dindiğinden camlaşma süreci yavaşlamış gibiydi. Dondurucu soğuk, yüksek tavanlı odadaki her şeyi dönüştürmüştü. Birkaç pencere camı önce kırılıp dökülmüş, sonra da halının üstünde yeniden bir araya gelip kaynaşmış gibi görünüyordu, cam yüzeyin altı da *Binbir Gece Masalları*'ndaki ıtırılı havuzların zemini kadar şatafatlı Acem desenleriyle doluydu. Bütün mobilyalar aynı parlak örtüyle kaplanmıştı; duvarın önündeki uzun, düz arkalıklı sandalyelerin kolçakları ve ayakları enfes kıvrım ve helezonlarla süslenmişti. Camlaşmış duvarlardaki yansımaları dev canavarlar gibi ışıldayan XV. Louis stili imitasyon mobilyalar dev yanardöner şekerlemelere benziyordu.

Dr. Sanders karşısındaki kapının aralığından küçük bir giyinme odasını görebiliyordu. İçinde bulunduğu odanın, ziyaretçi olarak gelen yüksek mevkili hükümet görevlileri için ya da maden şirketlerinden birinin genel müdürü için hazırlanmış bir resmi konutun ana yatak odası olduğunu düşünüyordu. Doğrudan Paris ya da Londra'nın büyük mağaza kataloglarından seçilmiş

mobilyalarla özenerek döşenmiş olmasına karşın, odada hiçbir kişisel eşya bulunmuyordu. Sanders'ın yerdeki lekelerden dört direkli olduğu sonucunu çıkardığı büyük çift kişilik yatak bir nedenle kaldırılmıştı, diğer mobilyaları ise Ventress kenara itmişti. Ventress açık pencerenin yanında dikiliyor, mücevherleşmiş kayık ve timsahın bulunduğu dereyi gözetlemeye devam ediyordu. Seyrek sakalı ona ateşli ve tekinsiz bir hava veriyordu. Tüfeğinin üzerine yarı eğilmiş halde, sırmalı ağır perdedeki kristallerden kopardığı kristal parçaları umursamadan pencereye abanıyordu.

Dr. Sanders ayağa kalkmaya hazırlandığında Ventress yerinde kalmasını işaret etti.

"Dinlen, Doktor. Bir süre buradayız." Sesi daha da sertleşmiş ve ironik tonunu kaybetmişti. Silahın namlusundan doğru dışarı bakıyordu. "Thorensen'i en son ne zaman gördün?"

"Madensahibini mi?" Sanders pencereden dışarıyı işaret etti. "Helikopteri aramak için koştuktan sonra. Onu mu arıyorsun?"

"Öyle de denilebilir. Ne yapıyordu?"

Dr. Sanders ceketinin yakasını kaldırıp kumaşı kaplayan ince buz parçalarını süpürdü. "Hepimiz gibi tamamen kaybolmuş halde koşturarak daireler çiziyordu."

"Kaybolmuş mu?" dedi Ventress alayla. "O adam tilki gibi kurnazdır. Bu ormandaki her deliği avucunun içi gibi bilir."

Sanders ayağa kalkıp pencereye yaklaştığında Ventress sabırsız bir el hareketiyle ona uzaklaşmasını işaret etti. "Pencereden uzak dur, Doktor." Eski ironik tarzını da anımsatan bir edayla ekledi: "Sizi yem olarak kullanmak istemiyorum, şimdilik."

Uyarıyı umursamayan Sanders aşağıdaki boş çimenliğe baktı. Ayakkabılarının pul pul olmuş zeminde bıraktığı, çiğ düşmüş çimenlerdeki izleri andıran koyu renkli izler, kristalleşme sürecinin devam ettiği soluk yeşil yokuşa doğru uzanıp kayboluyordu. Ana dalga uzaklaşmış olsa da orman kendi kendine kristalleşmeye devam ediyordu. Mücevherleşmiş ağaçların mutlak

sessizliği, etkilenmiş alanın kat kat büyüdüğünü doğruluyor gibiydi. Görebildiği her yeri donuk bir dinginlik kaplamıştı, o ve Ventress dev bir buzulun içindeki mağaralarda kaybolmuşlardı sanki. Güneşe yakınlıklarını gösterir şekilde, her yerde aynı ışık halesi vardı. Orman, dünyanın geri kalanıyla ilişkisi kesilmiş, yeraltındaki gizli ışık kaynaklarının aydınlattığı uçsuz bucaksız bir camdan mağaralar labirentini andırıyordu.

Ventress bir anlığına gevşedi. Bir ayağını pencere kenarına dayayıp Dr. Sanders'a baktı. "Uzun bir yolculuktan ama değdi, değil mi Doktor?"

Sanders omuz silkti. "Hiç de yolculuğun sonuna varmış değilim, hâlâ arkadaşlarını bulmak zorundayım. Fakat seninle aynı fikirdeyim, olağanüstü bir deneyim. Bu ormanda neredeyse gençleştirici bir şeyler var. Sen de?.."

"Kesinlikle Doktor." Pencereye dönerken bir eliyle Sanders'ı susturdu. Beyaz takımının omuzlarında buzlar parıldııyor, solgun renk katmanları oluşturuyordu. Dere boyunca uzanan kristal bitki örtüsüne dikkatle baktı. Kısa bir süre duraksadıktan sonra konuşmaya devam etti. "Sevgili Sanders, emin ol böyle hisseden tek kişi sen değilsin."

"Daha önce de buraya gelmiştin, değil mi?" diye sordu Sanders.

"*Déja vu* mu demek istiyorsun?" Ventress etrafa bakındı, küçük yüzünün hatları sakalının ardında neredeyse kaybolmuştu. Dr. Sanders duraksadı. "Hayır, bilfiil geldin mi diye sordum," dedi.

Ventress duymazdan geldi. "Hepimiz daha önce de buradaydık Doktor, herkes yakında bunu anlayacak, tabi yeterli zaman kalmışsa." "Zaman" kelimesini kendine has bir ritimle, çan sesi gibi uzatarak söylemişti. Sesinin kristal duvarlardan gelen son yankılarının gittikçe daha zor duyulan bir ağıt gibi zayıflayarak kayboluşunu dinledi. "Gelgelelim zamanın hepimiz için tükenmekte olduğunu hissediyorum Doktor, bana katılıyor musun?"

Dr. Sanders ellerini ovalayıp ısıtmaya çalıştı. Parmaklarını kırılgan ve etsiz hissediyordu. Arkasındaki boş şömineye baktı, iki tarafından büyük birer yaldızlı yunus heykeliyle korumaya alınmış bu süslü oyuğun bir baca çıkışı olup olmadığını merak etti. Evin içi soğuk olsa da üşümekten ziyade canlandığını hissediyordu.

“Zamanın tükenmesi?” diye tekrarladı. “Bu konu üzerinde düşünmedim henüz. Sen nasıl izah ediyorsun bunu?”

“Açık değil mi, Doktor? Sizin ‘uzmanlık alanınız’, yani burada etrafımızda gördüğümüz güneşin karanlık tarafı bir ipucu vermiyor mu? Hiç kuşkusuz cüzam, tıpkı kanser gibi, her şeyden önce bir zaman hastalığı; kişinin bu özel ortamın, yani zamanın içinde gereğinden fazla uzamış varlığının bir sonucu değil midir?”

Ventress konuşurken kafasını sallayarak onaylayan Dr. Sanders, adamın en azından görünüşte küçümsüyormuş izlenimini verdiği zaman faktörünü tartışırken canlanan kurukafa benzeri yüzünü inceliyordu. Ventress sözünü bitirdiğinde Sanders, “Bu da bir teori tabii,” diyerek onayladı. “Fakat...”

“Yeterince bilimsel değil, öyle mi?” diye sordu Ventress. Başını geriye atıp sesini iyice yükseltti. “Virüslere bak Doktor, kristalimsi bir yapıları var, ne canlılar ne de cansız, zamandan bağışıklar.” Eliyle pencere kenarını süpürdükten sonra bir tutam cam parçasını alıp zemine mermer parçaları gibi saçtı. “Yakında sen ve ben virüsler gibi olacağız, Sanders, dünyanın geri kalanı da öyle: ne canlı ne de ölü!”

Ventress tiradını bitirdikten sonra dönüp ormanı gözetlemeye devam etti. Sol yanağında bir kas, fırtınanın dindiğine işaret eden uzaktaki bir şimşek gibi titredi.

“Thorensen’i neden arıyorsun?” diye sordu Sanders. “Sahip olduğu elmas madeninin mi peşindesin?”

“Bu kadar aptal olma!” dedi Ventress başını çevirmeden. “Dert edeceğim son şey bu... Bu ormanda değerli taşlar nadir bulunan şeyler değil, Doktor.” Küçümseyici bir tavırla elbise-

sinin kumaşının üstündeki bir kristal öbeğini yere silkeledi. "İstersen sana dünyanın en büyük elmaslarından bir kolye yapayım."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Dr. Sanders sakince. "Bu evde?"

"Thorensen bu evde yaşıyor."

"Ne?" Kuşkulu bakışlarla şatafatlı mobilyalara ve altın yaldızlı aynalara tekrar bakıp hasarlı Chrysler'ın direksiyonundaki mavi takım elbiseli irikıyım adamı düşündü. "Onu çok az gördüm, fakat bu ev ona uymuyor."

"Kesinlikle. Bu kadar zevksiz döşenmiş bir ev görmedim." Kendi kendine kafasını salladı. "Ve inan bana, bir mimar olarak haddinden fazla zevksiz döşenmiş ev gördüm. Bu ev tümünden kötü bir şaka gibi." Kakmalı divanlardan birini işaret etti, aşırı büyümüş keçi boynuzlarını andıran helezonlarıyla parlak bir rokoko motifi parodisine dönüşmüş spiral bir minderi vardı. "XIX. Louis dönemi mi* acaba?"

Orada olmayan Thorensen hakkında yaptığı aşağılayıcı espirlere kendini kaptıran Ventress pencereye sırtını dönmüştü. Onun arkasından dışarı bakan Dr. Sanders derede sıkışmış timsahın sanki oradan geçen birine hamle yapar gibi zayıf ayakları üzerinde sıçradığını gördü. Ventress'in sözünü kesip timsahı gösterdi, fakat bir başka ses ondan önce davrandı.

"Ventress!"

Öfkeli bir meydan okuma şeklindeki bağırış, çimenlik alanın sol kenarı boyunca uzanan kristal çalılıktan gelmişti. Bir saniye sonra soğuk havada bir silah sesi yankılandı. Ventress bir eliyle Sanders'ı kenara iterek pencereye dönerken, mermi başlarının üzerinden geçip tavana çarptı, çarpmanın etkisiyle tavandan kopan büyük bir kristal parçası yere düşüp parçalanarak yassı iğneler halinde ayaklarının etrafına yayıldı. Ventress vücudunu

* Yalnızca yirmi dakika tahtta kalan, yani "dönemi" yirmi dakikadan ibaret Fransa kralı. (ç.n.)

geri çekip çalılığa doğru körlemesine bir atış yaptı. Patlama sesi, yankılandığı taşlaşmış ağaçların canlı renklerini sarsıp titretti.

"Eğil!" Ventress odanın içinde hızla ilerleyip bir sonraki pencereye gittikten sonra tüfeğinin namlusuyla birkaç kez vurarak pencere camını kırdı. İlk andaki afallamadan sonra kendini toparlamıştı, hatta bu yüzleşme fırsatını kaçırmak istemiyor gibiydi. Çömeldiği yerden aşağıdaki bahçeye göz attı, uzak bir ağaçtan gelen çatırdama sesini gizlenmiş saldırganın geri çekildiğinin işareti olarak kabul edip ayağa kalktı.

Pencerenin yanında sırtını duvara vermiş dikilmekte olan Sanders'a doğru yürüdü.

"Tamamdır. Gitti."

Sanders önce bir tereddüt etti, sonra kıpırdandı. Mümkün olduğunca kendini açığa çıkarmamaya çalışarak çimenlik alanın kenarındaki ağaçlara baktı. Alanın uzak ucunda iki meşe ağacının çerçevelediği beyaz bir çardak buzlanarak dev bir kristal taca dönüşmüştü. Çardağın cam çerçeveleri kakma mücevherler gibi titrek titrek parılıyordu, sanki arkalarındaki bir şey hareket ediyordu. Buna karşın Ventress pencerenin önünde açıkta öylece dikiliyor, aşağıya bakıyordu.

"Thorensen miydi bu?" diye sordu Sanders.

"Tabii ki oydu." Bu kısa kapışma Ventress'i rahatlatmış gibi görünüyordu. Tüfeği koluna dayayarak odada dolanmaya başladı, merminin tavanda açtığı deliği incelemek için ara ara duraksıyordu. Bir nedenle, belki Port Matarre yerli limanındaki saldırıdan kendisini kurtarmış olmasından dolayı, bu kişisel kavgasında Sanders'ın kendi tarafında olduğunu varsaydığı açıktı. Ne var ki Sanders'ın eylemleri, kuşkusuz Ventress'in de farkında olduğu üzere, büyük ölçüde reflekse dayalıydı. Açıktı ki Sanders, geçmişte kendisi için ne yapılmış olursa olsun, kimseye karşı yükümlülük hissedecek biri değildi. Sanders, aslında Ventress'in Libreville'den başlayan vapur yolculuğu boyunca kendisine karşı bir yakınlık hissettiğini ve böylesi tesadüfi kar-

şlaşmalardan dört dörtlük bir sempati ya da düşmanlık üretebilecek yapıda bir insan olduğunu seziyordu.

Çardağın içindeki hareket sona ermişti. Sanders pencerenin arkasında saklandığı yerden çıktı.

"Port Matarre'da sana yapılan şu saldırı... Thorensen'in adamları mıydı onlar?"

Ventress omuz silkti. "Olabilir, Doktor. Fakat endişelenme, sana mukayyet olacağım."

"Öyleyse işin gerçekten zor, o haydutların şakası yoktu. Askeri üsteki yüzbaşının bana anlattığına göre, elmas madeni şirketleri önlerinin kesilmesine izin vermemekte kararlıymış."

Sanders'ın kalın kafalılığından usanan Ventress başını iki yana salladı. "Doktor! En saçma sebepleri öne sürmekte ısrar ediyorsun, açık ki seni harekete geçiren güdüler hakkında hiçbir fikrin yok! Son kez söylüyorum, Thorensen'in lanet elmaslarıyla ilgilenmiyorum, Thorensen'in derdi de bu değil! Aramızdaki sorun..." Aniden sustu, dalgın dalgın dışarı bakıyordu, ilk kez yüzünde bitkinlik belirtisi vardı. Daha çok kendi kendine konuşur gibi devam etti: "İnan bana, Thorensen'e saygı duyuyorum, aynı amaca sahip olduğumuzu o da az çok anlıyor, sadece metodlarımız farklı." Topukları üzerinde sallandı. "Artık buradan ayrılırsak iyi olur," dedi. "Kalmanın bir anlamı yok. Nereye gideceksin?"

"Mümkünse Mont Royal'e."

"Mümkün değil." Pencereden dışarısını işaret etti. "Fırtınanın merkezi tam olarak burası ile kasaba arasında. Tek çıkışın nehre ulaşıp, onu izleyerek üsse varmak. Aradığın kişi kim?"

"Eski bir meslektaşım ve eşi. Bourbon Otel'i ni biliyor musun? Kasabadan biraz uzaktaymış. Çalıştıkları misyon hastanesi otelin yakınında."

"Bourbon?" Ventress yüzünü buruşturdu. "Bu yüzyıla ait gibi görünmüyor, yine zamanın dışındasın, Sanders." Kapıya doğru gitti. "Eski bir harabe, Tanrı bilir nerede. Ormanın sınırı-

na varana kadar benimle kalmak zorundasın, oradan ordu üsüne gitmeye çalışırsın.”

Her adıma dikkat ederek, kristalleşen merdivenlerden inmeye başladılar. Önden giden Ventress, merdivenlerin yarısına geldiklerinde durup Sanders’a yol verdi.

“Silahım.” Kolunun altındaki boş kılıfa hafifçe vurdu. “Peşinden geleceğim. Kapıya vardığında dışarıyı kontrol et.”

Ventress aynı yerlere basmaya dikkat ederek merdivenleri geri çıkarken Sanders boş salonda tereddütle yürüdü. Ventress ne derse desin, geniş giriş kapısını geçerek kemerli verandaya çıkıp kendini hedef haline getirmek istemiyordu. Salonun ortasından baktığında dışarıdaki bahçe ve ağaçlar sessizliğe gömülmüş gibi görünüyordu, geri dönüp solunda kalan bir nişin yanındaki sütunların arasında beklemeye başladı. Cam kaplı duvarlarda ve mobilyalarda onlarca yansıması parıltıyordu.

Giyisinin ve yüzünün kenarlarında oluşan renkli ışık oyunlarını yakalamak için gayriihtiyari ellerini kaldırdı. Hepsi de Sanders’ın çehresine sahip bir El Dorado ordusu aynalarda birbirinin ardı sıra uzanıyordu, ışığı seven bir adam olarak hayal edebileceğinden bile fazla görüntüsü vardı. Yandan bir yansımasını incelerken ışık çizgilerinin ağzındaki ve gözlerindeki gergin çizgileri yumuşattığını, oradaki dokuları cüzam pulları gibi sertleştiren zamanın tortularını flulaştırdığını fark etti. Bir anda yirmi yıl gençleşmiş gibiydi, yanaklarından yansıyan canlı renkler Rubens ve Titian’ın resimlerindeki renklere taş çıkaracak cinstendi.

Dikkatini kendi yansımasının tam karşısındaki yansımaya veren Sanders, güneş ışıklarının kırılmasıyla oluşan prizmatik görüntüler arasında nispeten karanlık bir ikizinin bulunduğunu şaşkınlıkla fark etti: Bu yansımasının profili ve yüz hatları seçilmiyordu, fakat teni neredeyse simsiyahtı ve renk spektrumunun tam karşı ucunda yer alan mavi ve morun değişik tonlarını yansıtıyordu. Bu ışıklar eşliğinde bir nebze tehditkâr görünen

karanlık figür, sanki Sanders'ın imajının negatifi olduğunun farkındaymış gibi başını Sanders'tan öte yana çevirmiş, hareketsiz bir şekilde dikiliyordu. Diğerine göre daha aşağıda olan elinde ayin kadehlerindeki yıldızlar gibi parıldayan gümüşü ışıktan bir mızrak vardı.

Nişte saklanan Zenci ona doğru hamle yapar yapmaz Sanders ani bir hareketle solundaki sütunun arkasına zıpladı. Havada parıldayıp Sanders'ın yüzünün önünden geçen bıçağın yaydığı beyaz ışık, kollarından ve bacaklarından renkler boşalan iki adamın çevresinde sarhoş güneşler gibi dönüp duran yansımaların arasına dalıvermişti. Sanders, Port Matarre'daki rıhtımda gördüğü haydutlardan birisi olduğunu güçbela çıkartabildiği Zenci'nin eline bir tekme attı. Kemikli sivri yüzü neredeyse dizlerinin arasına gelecek kadar çömelen zenci, bıçağıyla Sanders'a doğru şaşırtma hamleleri yapıyordu. Merdivene doğru gerileyen Sanders, kabul salonundaki bir kitaplığın arkasından olup biteni izleyen safari gömlekli devasa Melez'i gördü, yaralı elinde bir Colt otomatik tabanca vardı. Dışarıdaki dondurucu hava, koyu renkli yüzüne ışıltılı bir parlaklık kazandırmıştı.

Sanders üst kattaki Ventress'e seslenmeye fırsat bulamadan tepesinde bir silah patladı. Kafasını eğerken bıçaklı zencinin devrildiğini gördü, yerde acıyla tepiniyordu. Sanders'ın arkasındaki kristalleşmiş duvardan kopan bir parça yere düşüp bir divanın önünde parçalara ayrıldı. Toparlanıp ayağa kalkarak yaralı bir hayvan gibi kapıya doğru koşan Zenci'ye merdivenden ikinci kez ateş edildi. Sonra Ventress korkuluğun arkasındaki avantajlı pozisyonunu bırakıp merdivenden indi. Gergin yüzü tüfek kabzasının arkasında kalıyordu, Sanders'a girişten uzaklaşıp salona doğru yürümesini işaret etti. Kitaplığın yanında saklanan Melez salon boyunca koştu ve avizenin altında durup bir el ateş etti; patlamanın etkisiyle avizenin uçlarından sallanan kesme camlardan, kısa saçlı kafasına yağmur gibi ışık yağmaya başladı. Bunun üzerine

döndü ve salonun öteki ucunda süslü şöminenin üstündeki bir kasayı açmakla uğraşan sırtı merdivene dönük deri yelekli uzun beyaz adama seslendi.

Onu korumaya çalışan Melez kapıdan içeriye doğru ateş açtı. Kasanın yanındaki adam, kasanın üst bölmesinden daha küçük bir çelik kasayı çekip çıkartırken Ventress de maundan portmantoyu girişe devirdi. Küçük kasa adamın elinden kayıp düştü ve içindeki onlarca yakut ve safir ayaklarının dibine yayıldı. Melez'e ateş etme fırsatı kollayan Ventress'i umursamayan adam eğilip yere saçılan taşların bir kısmını büyük elleriyle topladı. Sonra da Melez'le birlikte terasa açılan balkon kapısına doğru koşup ince çerçeveleri omuzlarıyla zorlayarak açtılar.

Siper niyetine devirdiği portmantonun üzerinden atlayan Ventress salona girdi ve üzerleri örtüyle kapatılmış kanepeler ve koltukları siper olarak ilerlemeye başladı. Kovaladığı adamlar ağaçların arasında gözden kaybolurken, o da pencereye ulaştı ve cebinden çıkardığı mermilerle silahını doldurup çimenliğe doğru hedef gözetmeden son bir atış yaptı.

Sanders portmantonun üzerinden atlayıp salona girerken Ventress silahının namlusunu o tarafa çevirdi.

"İçeride kimse kalmadı, değil mi Doktor?"

Ventress hızlı hızlı nefes alıp veriyor, aşırı gerilimin verdiği enerjiyle küçük omuzları hareket ediyordu.

"Sorun ne? Sana zarar vermedi, değil mi?"

Ventress'in üzerine yürüyen Sanders, hâlâ kendisine dönük duran tüfeğin namlusunu eliyle kenara itti. Sakallı adamın kemikli yüzüne ve aşırı heyecanlı gözlerine öfkeyle baktı.

"Ventress! Burada olduklarını başından beri biliyordun, yem olarak kullandın beni lanet herif!"

Aniden sustu. Ventress oralı bile değildi, teras kapısından bakarak sağı solu kolluyordu. Bitkinliğin üzerine gevşetici bir sakinlik de hisseden Sanders, Ventress'ten uzaklaştı. Yerde par-

layan mücevherleri fark etti. "Thorensen değerli taşlarla ilgilenmiyordu hani?"

Ventress dönüp önce Sanders'a sonra da kasanın önündeki zemine baktı. Silahını indirip yere eğildi ve taşlara dokundu, sanki orada olmalarına şaşırmış gibiydi. Birkaçını dalgın dalgın ceket cebine koyduktan sonra kalanını toplayıp pantolon ceplerine sıkıştırdı.

Ardından yine pencerelere doğru gitti.

"Haklısın, Sanders, tabii ki," dedi donuk bir sesle. "Fakat senin güvenliğini düşünüyordum, inan bana." Sonra birden canlandı: "Haydi gidelim buradan."

Çimenlik alandan geçerken Ventress ikinci kez geride kaldı. Sanders durdu ve dönüp ağaçların arasında dev bir düğün pastası gibi yükselen eve baktı. Ventress eline aldığı bir avuç dolusu değerli taşı inceliyordu. Parmaklarının arasından kayıp pul pul olmuş çimenlerin üzerine düşen pırıltılı safirler, ormanın karanlıklarına girerken geride bıraktığı ayak izlerini aydınlatıyordu.

8.

Yazlık Ev

Sonraki bir saat boyunca, taşlaşmış dereden ilerlediler. Ventress önden gidiyordu. Yürürken temkini elden bırakmıyor, silahı önünde tutuyordu, hareketleri düzenli ve bilinçliydi; arkasından gelen Sanders ise tereddütlü ve sarsak bir şekilde ilerliyordu. Ara sıra üstü kabuk bağlamış dereye gömülü motorlu teknelerin ya da camlaşmış timsahların yanından geçiyorlardı; timsahlar onları görünce renkli camın çatlakları içinde mücevher dolu ağızlarını açarak sessizce yukarı doğru uzanmaya çalışıyordu.

Ventress, Thorensen'le karşılaşma ihtimaline karşı sürekli tetikteydi. Hangisi hangisini arıyor, aralarındaki kan davasının konusu nedir, Sanders bir türlü çözememişti. Thorensen'in kendisine iki kez saldırmasına rağmen, Ventress kasıtlı olarak açıkta durup onu saldırmaya teşvik ediyor gibiydi, sanki maden sahibini bir tuzağa çekmeye çalışıyordu.

"Mont Royal'e geri dönemez miyiz?" diye seslendi Dr. Sanders, sesi ormanın derinliklerinde yankılandı. "Ormanda gittikçe daha derinlere ilerliyoruz."

"Kasaba yolu kapalı, sevgili Sanders. Merak etme, zamanı gelince seni oraya götüreceğim." Dere yüzeyindeki bir çatlağın üzerinden çevik bir hareketle atladı. Çözülmekte olan kristal kütesinin altında ince bir su sütunu aşağıdaki bir kanala doğru akıyordu.

Dalgın bakışlı, beyaz takımlı figürün öncülüğünde ormanın içlerine doğru ilerlediler, bazen orman içinde tam daireler çiziyorlardı, Ventress mücevherleşmiş alacakaranlık dünyasının topografyasını tanımaya çalışıyor gibiydi. Ne zaman Dr. Sanders dinlenmek için camlaşmış kütüklerin birine oturup ayakkabı tabanlarında oluşan kristalleri süpürse Ventress sabırsızlanıyor, sanki onu ormanda terk edip etmemeye karar vermeye çalışıyormuş gibi Sanders'ı düşünceli gözlerle izliyordu. Ormanda hava aşırı soğuktu, karanlık gölgeler çevrelerinde bir belirliyor bir kayboluyordu.

Nehirle daha aşağıdaki bir noktada buluşma umuduyla deneyi terk ettikten sonra orman içinde ilerlemeye devam ederken, düşen helikopterin enkazıyla karşılaştılar.

İzledikleri patikanın solundaki küçük bir çukurda cam kaplı bir fosil gibi duran helikopterin yarından geçerlerken Dr. Sanders ilkin onun ne olduğunu fark edemedi. Ventress durdu, üzüntülü bir ifadeyle kocaman aracı gösterdi ve Sanders inceleme sahasından 800 metre kadar uzakta ormana düşen helikopteri o zaman hatırladı. Dev bir yusuflüğün kanatları gibi damar damar olmuş ve buzlanmış dört kıvrık pervane yakınındaki bir ağaçtan sarkan kristalleşmiş desenlerle kaplanmıştı bile. Helikopterin kısmen zemine gömülü ana gövdesi dev bir yarı saydam mücevhere dönüşmüştü, gövdenin sağlam kalmış kabininde iki pilot, ortaçağ kemer taşlarının tabanını süsleyen temsili şövalye kabartmaları gibi, kaskatı bir halde koltuklarında oturuyorlardı. Gümüş rengi kasklarından sonsuz bir ışık seli boşalıyordu.

"Artık onlara yardım edemezsin." Ventress acılı bir ifadeyle çarpılmış yüzünü öte yana çevirip enkazdan uzaklaşmaya başladı. "Gidelim Sanders, yoksa çok geçmeden onlar gibi olursun. Orman sürekli değişim halinde."

"Bekle!" Sanders taşlaşmış bir çalının üzerinden atlayıp camlaşmış yaprakları ve dalları tekmeleyerek ilerledikten sonra kokpitin tepesine çıktı. "Ventress! Burada bir adam var!"

Birlikte kokpitin üstünden helikopterin sağ tarafının altındaki çukura indiler. Dev bir meşeye ait yilankavi köklerin üzerinde askeri üniforma giymiş bir adamın kristalleşmiş bedeni uzanıyordu; belli ki köklere tutunarak çukurdan çıkmaya çalışmıştı. Gövdesi ve omuzları mücevherleşmiş dev plakalarla bir zırh gibi kaplanmıştı; kolları Sanders'ın Port Matarre'da gördüğü nehirde sürüklenmiş adamunkiyle aynı sertleşmiş prizmalar zırhıyla örtülüydü.

"Ventress, Yüzbaşı bu! Radek!" Adamın başını örten ve artık İspanyol fatihlerinin kaskı şeklinde oyulmuş dev bir safir gibi görünen siperliğin içine baktı. Kristalleşmiş yüzündeki prizmalardan kırılıp yansıyan yüz hatlarının onlarca farklı düzlemde oluşmuş görüntüsü birbirinin üstüne binmişti, fakat yine de Dr. Sanders kendisini inceleme sahasına getiren Doktor Yüzbaşı Radek'in küçük çeneli yüzünü seçebildi. Radek'in her şey bittikten sonra, muhtemelen ormandan çıkmayı başaramadığında kendisini aramak için geri döndüğünü, fakat kendisi yerine helikopterdeki iki pilotu bulduğunu anlamıştı.

Şimdi ise ölü adamın gözlerinde gökkuşakları parlıyordu.

"Ventress!" Sanders Port Matarre limanındaki boğulmuş adamı hatırladı. Ellerini adamın göğsünü kaplamış kristal tabakaya dayayıp bir sıcaklık belirtisi aradı. "Bu kabuğun altında hâlâ yaşıyor, yardım et de onu buradan çıkartalım!" Ventress adamın parıldayan bedeninin başında dikilip başını olumsuz anlamda sallayınca Sanders ona bağırdı: "Ventress, bu adamı tanıyorum!"

Silahını sıkıca tutup çukurdan dışarı tırmanmaya başlayan Ventress, "Vaktini boşa harcıyorsun Sanders," dedi. Başını yine iki yana sallayıp çevredeki ağaçlara bakındı. "Onu burada bırak, burayı kabullenmiş o."

Ventress'i umursamayan Sanders kristalleşmiş bedeni kucaklayıp çukurdan çıkarmaya çalıştı. Beden muazzam bir ağırlığa ulaşmıştı, yalnızca kollarından birini zar zor hareket ettirebildi, zira baş ve omuzlar ile sağ kolun tamamı meşe ağacının taba-

nından çıkmış kristal dal ve sürgünlerle kaynaşmıştı. Bedeni kurtarmak için yılankavi kökleri tekmelemeye başlayınca, Ventress bağırarak bunu yapmaması için uyardı. Sanders hızla çektiği bedeni bağlantılarından kurtarmayı başardı. Yüzbaşının yüzünden ve omuzlarından birkaç parça kristal kabuk düştü.

Ventress bir çılgılık atarak çukura atladı ve Sanders'ın kolunu sıkıca tuttu. "Tanrı aşkına..." diye başlamıştı ki Sanders eliyle onu itti, pes eden Ventress çukurdan çıktı.

Küçük gözlerinde öfkeyle bir an Sanders'a bakakalan Ventress, sonunda geri geldi ve mücevherleşmiş bedeni çukurdan çıkarmasına yardım etti.

Yaklaşık yüz metre ilerledikten sonra dere kenarına vardılar, derenin genişliği burada on metreyi buluyordu. Taşlaşmış kabuk kalınlığının yalnızca üç beş santim olduğu orta kısımda kabuğun altından akan suyu görebiliyorlardı. Radek'in parlayan ve yavaş yavaş erimekte olan bedenini, kolları açık vaziyette kıyıda bırakan Dr. Sanders, bir ağaçtan irice bir dal koparıp suyun üzerindeki kabuğu delmeye başladı. Dalı aşağı doğru batırdıkça kristaller kolayca kırılıverdiğinden, birkaç dakika içinde üç dört metre genişliğinde dairesel bir delik açmayı başarmıştı. Sonra dalı Radek'in uzandığı kıyıya sürükledi. Eğilip onu kaldırarak dalın üzerine yerleştirdi ve kemeriyle omuzlarından dala bağladı. Şansı yaver giderse, akan su kristalleri çözdükçe Radek'in bilinci geri gelecek, bu süre boyunca da dal başını suyun üstünde tutacaktı.

Ventress hiçbir şey söylemiyor, fakat öfkeli gözlerle Sanders'ı izlemeye devam ediyordu. Tüfeğini bir ağaca yaslayıp Sanders'ın Yüzbaşı'yı suyun üstündeki deliğe kadar taşımasına yardım etti. Dalın birer ucundan tutup Radek'i ayaklarından başlayarak suya soktular. Su çok hızlı akıyordu, Radek'in bedeninin beyaz akıntıya kapılıp döne döne uzaklaşmasını izlediler. Yüzbaşının kollarındaki ve bacaklarındaki ıslanmış kristaller suyun altında parıldarken, dala yaslanmış başının yarısı suyun altında yarısı üstündeydi. Dr. Sanders aksayarak kıyıya yürüdü. Mermerleşmiş

kuma oturup avuç içlerine ve parmaklarına batan keskin kıymıkları çıkarmaya başladı. "Bir ihtimal, hepsi bu, fakat değerlendirmeye değer," dedi. Ventress onun birkaç metre uzağında ayakta dikiliyordu. "Nehrin aşağı kısımlarını izliyorlar, belki onu görürler."

Ventress, Sanders'a doğru yürüdü. Küçük bedeni dimdikti, sakallı çenesi boynuna dayanmıştı. Kemikli yüzündeki kaslar ağzını sessizce hareket ettiriyordu, sanki büyük bir özenle cevabını hazırlıyor gibiydi. "Sanders, çok gecikmiş ve nafile bir çabaydı. Bir gün o adamı neyden mahrum bıraktığını anlayacaksın."

Dr. Sanders kafasını kaldırıp ona baktı. "Ne demek istiyorsun?" Öfkeyle bağırdı: "Ventress, o adama borçluydum."

Ventress hiç tınlamadı. "Sakin unutma Doktor, eğer beni o halde bulursan, *öylece bırak*. Anladın mı?"

Yeniden ormana girdiler, birbirleriyle konuşmuyorlardı, Sanders zaman zaman elli metre kadar geride kalıyordu. Birkaç kez Ventress'in onu bırakıp gittiğini sandı, fakat her seferinde saçı ve omuzları ince bir buz tabakasıyla kaplı beyaz takım elbiseli figür yeniden önünde belirdi. Ventress'in Radek'e karşı duyarsızlığı ve anlayışsızlığı Sanders'ı çileden çıkartsa da, davranışlarının başka bir izahı olabileceğini hissediyordu.

En sonunda küçük bir açıklığın kenarına vardılar. Açıklığın üç tarafı, yüzeyi çatlaklarla kaplı bir dans pistini andıran küçük bir koyla çevrelenmişti. Karşı kıyıda bir yazlık evin sivri çatısı orman örtüsünü kesintiye uğratarak gökyüzüne doğru yükseliyordu. Evin tek kulesinden ağaçlara doğru uzanan mat kordondan bir ağ tepede yarı şeffaf bir örtü oluşturuyor, bu da camlaşmış bahçeye ve kristalleşmiş yazlık eve, yoğunluk bakımından neredeyse mezarı andıran bir mermer parlaklığı veriyordu.

Evi çevreleyen verandadaki pencereler, bu izlenimi güçlendirmek istercesine, bir mezarın süslü kenarları gibi sofistike bir yazıya benzeyen desenlerle kaplanmıştı.

Sanders'a olduğu yerde kalmasını işaret eden Ventress tüfeğini sıkı sıkı tutarak bahçeye yaklaştı. Sanders, onunla tanıştığından beri ilk kez Ventress'i tereddütlü görüyordu. Ormanın derinliklerinde tuhaf görünümlü esrarengiz bir tapınağı keşfetmeye girişerek risk alan bir kâşif gibi karşısındaki yazlık eve dikkatle baktı.

Ventress'in yukarısında, kanatları ormanın camlaşmış tepe örtüsüne yapışık altın sarısı bir kuş güneş ışığında yavaşça kasılırken, akışkan aurasının hareleri, haç biçimini almış bir güneşten çıkan ışınlar gibi, halkalar halinde dışa doğru yayılıyordu.

Ventress toparlandı. Yazlık evde bir hareket olup olmadığını görmek için biraz bekledikten sonra, bir ağaçtan diğerine hızla koşarak eve yaklaştı. Donmuş nehir yüzeyini kedi adımlarıyla geçti. Tepesindeki camdan örtüde parıltı veren kuş dikkatini çekince, eve yaklaşık on metre mesafede yeniden durdu.

"Bu Ventress, haklayın!"

Açıklıkta patlayan silahın sesi çevredeki kırılğan bitki örtüsünde yankılandı. Ventress yazlık evin merdivenlerinde ürkmüş bir halde çömelip kapalı pencereleri gözlemeye başladı. Onun elli metre kadar arkasında, açıklık alanın kenarında siyah deri yelek girmiş uzun boylu sarışın bir adam belirdi, maden sahibi Thorensen'di bu. Bir elinde tabancayla yazlık eve doğru koştu. Durup bir kez daha Ventress'e ateş etti, patlamanın gürültüsü açıklık alanda yankılandı. Dr. Sanders'ın arkasındaki ağaçlardan sarkan donmuş yosun desenleri, yıkılmakta olan aynalardan bir evin duvarları gibi çöktü.

Yazlık evin arka kapısı açıldı. Sol bacağı ile göğsünün ve belinin sol tarafı beyaz sargı beziyle sarılmış çıplak bir Afrikalı, elinde tüfekte verandaya çıktı. Zar zor yürüyerek bir sütuna dayandıktan sonra merdivenlerde çömelmiş duran Ventress'e ateş açtı.

Verandadan aşağı sıçrayan Ventress bir tavşan çevikliğiyle kaçıp, nehir yüzeyindeki çatlakların üstünden neredeyse iki büküm halde sıçrayarak karşı kıyıya geçti. Ağaçlara doğru koş-

madan önce son bir kez geri dönüp baktı, sakallı ince yüzü korkuyla çarpılmıştı. İrikıyım Thorensen ise geride kalmıştı.

Ventress küçük koyun nehre doğru genişlediği yerdeki dönemece varır varmaz, kısa saçlı Melez nehir kenarında büyüyen ve gümüş renkli yelpazelere benzeyen bataklık sazlarının arasında saklandığı yerden fırladı. Etrafını çevreleyen ormanın beyaz buz tabakasıyla net bir zıtlık oluşturan devasa kara bedeni, kaçan bir matadoru boynuzlamak üzere olan bir boğa gibi Ventress'in önüne atladı. Ventress bir metre kadar yanından geçerken, adam bir kolunu savurup onun üstüne metal bir ağ fırlattı. Dengesi bozulan Ventress yana doğru savrulup düştükten sonra buzlu yüzeyde on metre kadar kaydı; kayarken ürkmüş gözlerle ağın deliklerinden dışarı bakıyordu.

Memnuniyetini yansıtan sesler çıkartan Melez, kuşağından bir pala çıkarıp, bağlanmış bir hayvan gibi önünde uzanan küçük figüre doğru yavaş yavaş yürüdü. Ventress ağı tekmeleyip tüfeğini boşa çıkarmaya çalıştı. Üç metre ötesindeki Melez elindeki palayı deneme babında boşluğa savurup havayı kestikten sonra öldürücü darbeyi indirmek üzere Ventress'e doğru atıldı.

"Thorensen! Durmasını söyle!" diye bağırdı Sanders. Her şey öylesine hızlı olup bitmişti ki Sanders açıklığın kenarında kalakalmıştı, silah patlamaları nedeniyle kulakları çınlıyordu. Yazlık evin merdivenlerinin altında elleri belinde öylece bekleyen Thorensen'e bir kez daha seslendi. Thorensen, bu kritik anda herhangi bir rol oynamamayı tercih etmiş gibi yüzünü başka tarafa çevirmişti.

Hâlâ sırt üstü yerde yatan Ventress kendini ağdan kısmen kurtarmıştı. Silahını bırakıp belinin çevresindeki ağı çekiştirdi. Ventress'in tepesine dikilen Melezse palasını havaya, başının üstüne kaldırmıştı.

Ventress kriz geçiren bir saralı gibi yerde kıvrılarak bir metre kadar uzaklaşmayı başardı. Önce şiddetli bir kahkaha patlatan Melez sonra öfkeli bir çığlık attı, zira dev ayaklarının altındaki

kristal yüzey çökmüş, dizlerine kadar nehir kabuğuna gömülmüştü. Battığı yerden çıkardığı tek ayağına dayanarak tekrar yüzeye çıkmaya çalıştı, fakat diğer ayağını yukarı çekerken iki ayağı birden yeniden suya gömüldü. Bu arada Ventress ağı tekmeleyerek kendisinden uzaklaştırdı, Melez'in öne doğru uzanıp savurduğu pala Ventress'in topuklarının birkaç santim uzakındaki buzu parçaladı.

Ventress güçlkle de olsa ayağa kalktı. Tüfeği hâlâ ağa dolanmış durumdaydı, ikisini birden kucakladı ve yarı kristalleşmiş kısımların arasından geçerek nehir yüzeyi boyunca koştu. Melezse çılgına dönmüş bir ayı balığı gibi, çöken kabuğa saldırıyor, elindeki palayla onu yara yara ilerliyordu.

Ventress artık Melez'in erişemeyeceği kadar uzaktaydı. Küçük koyun genişlediği yere gelmişti, akıntının daha derinden ilerleyip nehirle buluştuğu bu alanda yüzey ince bir kabukla kaplıydı. Yüzeydeki ince buz tabakası ayaklarının altında çatlıyor, fakat yüzeyin altında şeritler halinde uzanan kalın buz tabakaları küçük bedenini taşıyabiliyordu. Yirmi metre kadar ileride kıyıya ulaşip ağaçların arasında hızla gözden kayboldu.

Yazlık evin verandasındaki bandajlı Afrikalı, Ventress'in arkasından son bir atış yaptığında, Dr. Sanders açıklık alanın ortasında dikilmiş, Melez'in yarı ıslak kristalleri öfkeyle doğradığı hendekte rengârenk ışıklar saçarak debelenmesini izliyordu.

"Sen! Gel buraya!" Thorensen elindeki tabancayla Sanders'a işaret ediyordu. Mavi takımının üzerine giydiği uzun deri yelek büyük gövdesini daha derli toplu ve kaslı gösteriyordu. Sarı saçlarının altındaki uzun yüzü asılmıştı. Sanders yaklaştığında onu dikkatli bir şekilde süzdü. "Ventress'le ne işin var? Ziyaret heyetinin üyesi değil misin sen? Seni rıhtımda Radek'le birlikte görmüştüm."

Dr. Sanders tam cevap verecekti ki Thorensen elini kaldırdı. Verandada tüfeğini Sanders'a doğrultmuş Afrikalıya bir işaret yapıp Melez'in olduğu tarafa doğru yürümeye başladı. "Birazdan görüşeceğiz, kaçmaya kalkma sakın."

Melez yazlık evin yanındaki daha sağlam yere çıkmıştı. Thorensen yaklaşırken palasını çökmüş yüzeye doğru sallayıp el kol hareketleri yapmaya ve bağırmaya başladı, Ventress'i yakalamayışını kendi hatasından kaynaklanmadığını açıklamaya çalışıyor gibiydi. Thorensen kafasını salladı, sonra bıkkınlığını gösteren bir el hareketiyle gitmesini işaret etti. Dere yüzeyinde yürüyüp, oluşumunu tamamlamamış kristalleri ayaklarıyla kontrol etti. Birkaç dakika boyunca nehir yönüne bakarak bir ileri bir geri yürüdü, sanki dip akıntılarının boyutlarını anlamaya çalışıyor gibiydi.

Sanders'ın yanına döndü, ayakkabılarının üstündeki ıslak kristaller renkli ışıklar yayıyordu. Onun helikopter kazasından sonra nasıl ormanda sıkışıp kaldığına ilişkin açıklamalarını dinlerken düşünceliydi. Sanders önce Ventress'le tesadüfi karşılaşmalarını ve sonrasında Radek'in bedenini nasıl bulduklarını anlattı. Ventress'in Radek'i buldukları zamanki şiddetli itirazlarını hatırlayıp, ölmüş bir adamı boğma girişimi gibi görünen eyleminin sebepleri üzerinde özellikle durdu.

Thorensen, Sanders'ın anlattıklarını asık bir suratla kafasını sallayarak onayladı. "Belki de bir şans vardır." Sanders'ı rahatlatmak istercesine ekledi: "Doğru şeyi yapmışsın."

Melez ile bedeninin yarısı sargılı Afrikalı verandanın merdivenlerinde oturuyorlardı. Melez palasını bilerken, diğeri de tüfeğini çıplak dizine dayamış ormanı gözlüyordu. Afrikalı, genç bir kâtip ya da formenin narin ve akıllı yüzüne sahipti; arada bir Sanders'a, birbirinden çok uzakta da olsa eğitim almış aynı kastın başka bir üyesini tanıdığını gösteren bakışlar atıyordu. Sanders onun, Thorensen'in evinin aynalar salonu haline gelmiş holünde karanlık yansımalarını kendi görüntüsü sandığı bıçaklı saldırgan olduğunu hatırladı.

Thorensen başını çevirmiş omzunun üzerinden yazlık evin pencerelerine bakıyordu, Sanders'ın yanında dikildiğinin bile tam farkında değildi. Sanders, Ventress'in takımının ve kendi

kıyafetlerinin aksine, Thorensen'in deri yeleğinin buzlanmamış olduğunu fark etti. Ona "Beni ordugâha geri götürebilir misin?" diye sordu. "Saatlerdir ormandan çıkmaya çalışıyorum. Bourbon Oteli'ni biliyor musun?"

Thorensen kaşlarını çattı, uzun yüzü asıldı. "Ordu çok uzakta. Donma bütün ormana yayılıyor." Elindeki tabancayla nehrin karşı kıyısını işaret etti. "Peki ya Ventress? Şu sakallı. Onunla nerede tanıştın?"

Sanders bir kez daha yaşadıklarını anlattı. Ne Thorensen ne de Melez, onun Port Matarre'daki saldırıda Ventress'i savunan adam olduğunu farkındaydı. "Nehir yakınındaki bir eve sığınmıştı, dediğine göre senin evinmiş. Neden ona ateş ettiniz? Adam madenini ele geçirmeye çalışan bir suçlu falan mı?"

Tüfekli genç Afrikalı bu soru üzerine kahkahayı patlattı. Thorensen hiçbir şey söylemeden başıyla onayladı. Şüphe uyandırıcı ve güvenilmez bir tavrı vardı, kendinden emin bir hali yoktu, Sanders'la ne yapacağını bilmiyor gibiydi. "Suçludan da beter. Adam bir deli, büsbütün çıldırmış."

Dönüp merdivenleri çıkmaya başlarken Sanders'a ormanda kendi yoluna gitmesine izin verdiğini gösteren bir el hareketi yaptı. "Dikkatli olsan iyi edersin, ormanın ne yapacağı belli olmuyor. Sürekli hareket halinde ol, fakat daireler çizmekten kaçın."

"Bir dakika!" Sanders arkasından seslendi. "Burada dinlenmek istiyorum. Bir haritaya ihtiyacım var, Bourbon Oteli'ni bulmam gerekiyor."

"Harita mı? Şu an harita ne işe yarar ki?" Thorensen tereddüt etti, sanki Sanders'ın bir şekilde evin ışıltılı beyazlığını kirletmesinden endişe ediyormuş gibi yazlık eve baktı. Doktorun kolları iki yana düşerken, Thorensen de omuz silkip iki adamına onu ormana doğru izlemelerini işaret etti.

"Thorensen!" Sanders öne doğru bir adım attı. Ayağı sargılı genç Afrikalıyı işaret etti, "İzin ver yarasına bakayım. Ben doktorum."

Verandadaki üç adam birden ona döndü, devasa Melez bile ilgiyle Sanders'a bakıyor, ters ters bakan gözlerinden bir şeylerin hesabını yaptığı okunabiliyordu. Thorensen ise Sanders'a sanki ilk defa onun kim olduğunu anlamış gibi bakıyordu.

"Doktor? Evet, Radek bahsetmişti, hatırladım. Pekâlâ, Doktor?.."

"Sanders. Yanımda hiçbir şey yok, ne ilaç ne de..."

"Sorun değil, Doktor," dedi Thorensen. "Aslına bakarsan böyle olması daha iyi." Sanders'ı yazlık eve davet edip etmemekte hâlâ kararsız gibiydi. Sonra yumuşadı. "Tamam, Doktor, beş dakikalığına içeri gelebilirsin. Sana sormak isteyeceğim şeyler olabilir."

Dr. Sanders merdivenleri çıkıp verandaya geldi. Yazlık ev, daire biçiminde tek bir oda, küçük bir mutfak ve arka taraftaki bir depodan oluşuyordu. Pencerelele takılmış kalın panjurlar, aralara sıkışmış kristaller nedeniyle pencerelele öylesine kenetlenmiş durumdaydı ki, içeri yalnızca kapıdan ışık girebiliyordu.

Thorensen ormana bir göz gezdirdikten sonra tabancasını kılıfına soktu. İki Afrikalı evin etrafından dolaşıp arka tarafa doğru giderken Thorensen kapı kolunu çevirdi. Dr. Sanders kapının donmuş camından içeri baktığında dört direkli bir karyolanın ana hatlarını seçebildi; Ventress'le birlikte fırtına sırasında sığındıkları konağın yatak odasından alınmış olduğu açıktı. Karyola sayvanında yaldızlı aşk tanrıları gayda çalarak oynuyordu. Karyolanın köşe direkleri ise kolları havaya kalkmış çıplak kadın heykelleri şeklindeydi.

Thorensen boğazını temizledi. "Bayan Ventress," diye açıldı kısık sesle.

9.

Serena

Sırtını büyük bir saten yastığa yaslamış, ellerinden biri huzursuzca ipek yatak örtüsünde gezinen kadına baktılar. Dr. Sanders önce yaşlı bir kadına, muhtemelen Ventress'in annesine baktığını düşündü, ama sonra aslında çocukluktan yeni çıkmış, yirmili yaşlarının başındaki genç bir kadına baktığını fark etti. Beyaz bir şalın örttüğü platin rengi saçları omzundan aşağı uzanan kadın, ince ve uzun yüzünü zayıf ışığın geldiği yöne doğru kaldırdı. Belki bir zamanlar porselen bebek gibi güzeldi, fakat solgun teni ve feri kaçmış yarı kapalı gözleri onu erken yaşlanmış gibi gösteriyordu. Kadın bu haliyle, Dr. Sanders'a çalıştığı cüzam hastanesinin yakınında bulunan başka bir hastanenin çocuk bölümünde son dakikalarını yaşayan hastaları hatırlatıyordu.

"Thorensen." Kadının çatlak sesi kehribar rengi loşlukta çınladı. "Burası yine soğuyor. Bir ateş yakamaz mısın?"

"Odunlar yanmıyor, Serena. Hepsi cama dönüşmüş durumda." Thorensen karyolanın yanı başında dikilmiş, genç kadına bakıyordu. Üzerindeki deri ceketle, hasta odasında tedirginlikle görevini yerine getiren bir polis gibi görünüyordu. Ceketinin fermuarını açtı. "Senin için bunları getirdim, Serena, yardımı dokunacaktır."

Dr. Sanders'ın görmemesi için öne doğru eğilerek yatak örtüsünün üzerine kırmızı ve mavi renkte birkaç avuç değerli taş boşalttı. Çeşitli boyutlarda yakut ve safir taşları, zayıf öğleden sonra ışığında canlı bir şekilde parıldıyordu.

"Thorensen, teşekkür ederim..." Serbest eli çarşafın üzerinde hızla taşlara gitti. Çocuksu yüzünde neredeyse açgözlü bir tilkinin ifadesi belirmiş, bakışlarına şaşırtıcı bir kurnazlık gelip yerleşmişti. Sanders irikıyım maden sahibinin neden ona bu kadar saygı gösterdiğini anladı. Bir avuç mücevheri kavrayan kadın onları boynuna götürüp, parmak izine benzer çürüklerle bezeli tenine bastırdı. Mücevherlerin tenine temas etmesi onu canlandırmış gibi görünüyordu, bacakları hareketlendi, birkaç mücevher yere düştü. Kadın önce Dr. Sanders'a, sonra da dönüp Thorensen'e baktı.

Kısa bir süre geçtikten sonra, "Neye ateş ediyordunuz?" diye sordu. "Silahlar patlayıp durdu. Sesler başımı ağrıttı."

"Sadece bir timsaha, Serena. Çevrede akıllı timsahlar var. Onları gözlemek zorundayım."

Genç kadın başıyla onayladı. Bir eliyle hâlâ mücevherleri tutarken, diğer eliyle Sanders'ı işaret etti. "Bu kim? Burada ne işi var?"

"O bir doktor, Serena. Yüzbaşı Radek gönderdi onu, iyi birisi."

"Fakat benim doktora ihtiyacım olmadığını söylemiştin."

"Yok zaten, Serena, bunu biliyorum. Dr. Sanders geçerken adamlarımızdan birine bakmak için uğramış." Bu yorucu sorgu sual boyunca Thorensen, Serena dışında her yere bakarak ceketinin klapasını ovalayıp durdu.

Sanders, Thorensen'in artık genç kadını muayene etmesine izin vereceğini düşünerek yatağa biraz daha yaklaştı. Veremli soluması ve ciddi boyutlardaki kansızlığı biraz daha ileri tetkikler gerektiriyordu. Fakat Thorensen kadının bileğini tutmak için uzandı.

"Doktor..." Karışık ve muğlak bir dürtünün ürünü gayriih-tiyari bir hareketle Sanders'ı geri çekerek yataktan uzaklaştırdı. Bir eliyle anlamı belirsiz bir hareket yapıp Sanders'a mutfak ka-pısını işaret etti. "Sonra, Doktor, tamam mı?" Hemen ardından genç kadına döndü. "Sen biraz dinlen, Serena."

"Fakat Thorensen, bunlardan daha fazlasına ihtiyacım var, bugün yalnızca birkaç tane getirdin..." Elini pençe gibi yapıp çarşafın üzerinde gezdirerek Thorensen'le Melez'in o öğleden sonra duvar kasasından aldığı mücevherleri aradı.

Sanders itiraz edecekti ki genç kadın yüzünü diğer tarafa çe-virdi, sakinleşip uykuya dalmış gibi görünüyordu. Beyaz tenli göğsünün üstündeki mücevherler, eski Mısırlıların kutsal uğur taşlarını andırıyordu.

Thorensen, Sanders'ı dirseğiyle dürttü. Mutfağa girdiler. Ka-pıyı kapatmadan önce Thorensen hüznümlü gözlerle genç kadına baktı, sanki yanından ayrılırsa onun toza dönüşebileceğinden korkuyor gibiydi.

Sanders'ın varlığını neredeyse unutmuş gibi, "Yiyecek bir şeylerimiz olacaktı," dedi.

Melez ile çıplak Afrikalı mutfağın öte ucunda, kapının ya-nundaki sıranın üzerinde silahlarına yaslanmış yarı uyur vazi-yette oturuyorlardı. Mutfak hemen hemen boştu. Herhangi bir prize bağlı olmayan bir buzdolabı, yanmayan bir sobanın üze-rine konmuştu. Thorensen bir dolabın kapısını açıp cebindeki mücevherlerin kalanını raflara boşaltmaya başladı; mücevherler burada yarım düzine et ve fasulye konservesi arasındaki kiraz-lar gibi görünüyordu. Buzdolabının emaye yüzeyi mutfaktaki diğer her şey gibi hafif parlak bir buz tabakasıyla kaplıydı, fakat içi buzlanmadan etkilenmemişti.

Thorensen bir konserve kutusunun kapağını açarken, Dr. Sanders ona, "Kim bu kadın?" diye sordu. "Onu buradan götür-mek zorundasın. Özenli bir bakıma ihtiyacı var, burası bunun için uygun..."

"Doktor!" Thorensen, Sanders'ı susturmak için elini kaldırdı. Daima bir şeyler gizliyormuş gibi bir havası vardı, Sanders'tan gözlerini kaçırarak, "O artık benim... eşim," dedi tuhaf bir vurguyla, sanki bu gerçeği kendi kafasına da sokmaya çalışıyor gibiydi. "Serena. O burada daha güvende, tabii Ventress'i kolladığım sürece."

"Fakat Ventress onu kurtarmaya çalışıyor sadece! Tanrı aşkına, adam..."

Thorensen, "Delinin teki o!" diye bağırdı aniden. Mutfağın öteki ucundaki iki zenci dönüp ona baktı. "Altı ayını bir deli gömleğinin içinde geçirdi. Serena'ya yardım etmek falan istemiyor, tek derdi onu bataklığın ortasındaki tımarhanesine geri götürmek."

Soğuk eti çatallarıyla doğrudan konserve kutusundan yerlerken Thorensen, Sanders'a Ventress'ten bahsetti. Bu tuhaf, melankolik mimar, Lagos ve Akra'da yeni inşa edilen resmi binaların çoğunu tasarlamış, fakat iki sene önce aniden mesleğini tiksintiyle bırakmıştı. Serena'yla, o henüz on yedi yaşındayken evlenmişti. Bunun için kadının Libreville'de yaşayan yoksul bir çift olan Fransız kolonici anne babasına para yedirmişti. Serena'yı ofisinin önündeki caddede ilk kez görüşünden sonraki birkaç saat içinde her şey olup bitmiş, bir daha da ofisine dönmemişti. Mont Royal'ın on beş kilometre kuzeyinde, Matarre nehrinin bir dizi sığ göle doğru genişlediği bataklıklarda çevresi timsahlarla dolu bir adada inşa ettiği, grotesk bir budalalık ürünü evine götürmüştü onu. Thorensen'e göre Ventress evliliklerinden sonra Serena'yla nadiren konuşmuş, evden ayrılmasını ve kör bir zenci hizmetçi dışında biriyle görüşmesini yasaklamıştı. Görünüşe göre genç gelini bir tür Rafael-öncesi düşün içinde görüyordu, kendi hayal dünyasındaki kayıp bir ruh gibi onu evinde hapsetmişti. Thorensen bir av gezisinde, teknesinin pervane şaftının kırılması üzerine adaya çıktığında görmüştü onu; o zaman da veremliymiş. Ventress'in

uzun süreli yokluklarında birkaç kez onu ziyaret etmişti. Evde yangın çıkmasından sonra kadın en sonunda onunla kaçmıştı. Kadını Rodezya'da bir sanatoryuma gönderen Thorensen'in taklit antikalarla dolu Mont Royal'deki büyük konağı onun dönüşü için hazırlanmıştı. Kadının ortadan kaybolmasından ve boşanma işlemlerini başlatmasından sonra Ventress çıldırmış, kendi isteğiyle bir süre bir akıl hastanesinde kalmıştı. Şimdi ise tek bir amaç için geri dönmüştü: Serena'yı kaçırmak ve onu bataklıklardaki harap olmuş evine geri götürmek. Thorensen, Serena'nın bir türlü geçmeyen rahatsızlığının sebebinin Ventress'in hastalıklı ve deli varlığı olduğuna inanıyor gibiydi.

Buna karşın Sanders, genç kadını bu donmuş ormandan götürmeye Thorensen'i ikna etme umuduyla onu yeniden görmek istediğini söylediğinde maden sahibi kabul etmedi.

"O burada gayet iyi," dedi inatla. "Sen merak etme."

"Fakat Thorensen, sence burada daha ne kadar dayanabilir? Bütün orman kristalleşiyor, görmüyor musun..."

"O gayet iyi!" diye diretti Thorensen. Ayağa kalkıp masaya baktı, kambur duruşu ve sarı saçlarıyla o anda alacakaranlıktaki bir darağacını andırıyordu. "Doktor, uzun süredir bu ormandayım. Onun tek şansı burası."

Bu esrarlı sözler ve Thorensen açısından taşıdığı özel anlam karşısında kafası karışan Sanders masanın yanındaki sandalyeye oturdu. Nehir yönünden gelen siren sesi yazlık evin çevresindeki kırılgan bitki örtüsünden yansıyarak alacakaranlıkta yankılandı.

Thorensen, Melez'e seslendikten sonra Sanders'a döndü.

"Seni onlara emanet ediyorum, Doktor. Kısa süre sonra dönmüş olurum." Fırının yanındaki raftan bir top sargı bezi aldıktan sonra yaralı Afrikalı'ya yanına gelmesini işaret etti. "Kagwa, Doktor seni bir muayene etsin."

Thorensen'in ayrılmasından sonra Sanders, Afrikalı'nın bir bacağındaki ve göğsündeki silah yaralarını inceledi ve kaba sargı bezinden tamponları çıkarıp yaraları temizledi. Adama bir dü-

zine saçma isabet etmişti, fakat yaraları çoktan yarı yarıya iyileşmiş gibiydi, herhangi bir kanama ya da iltihaplanma eğilimi göstermiyordu.

İşini bitirdiğinde, "Şansın varmış," dedi Afrikalı'ya. "Yürüyebilmene bile çok şaşırdım." Sonra da ekledi: "Seni bu öğleden sonra gördüm, Thorensen'in evindeki aynalarda." Genç dostça gülümsedi. "Peşinde olduğumuz kişi Mösyö Ventress'ti, Doktor. Bu ormanda çok fazla av var, öyle değil mi?"

"Haklısın, fakat bana öyle geliyor ki hiçbiriniz gerçekte neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorsunuz." Sanders, Melez'in onu her zamankinden daha büyük bir ilgiyle izlediğini fark etti. Genç adamın uysal tavırlarından olabildiğince faydalanmaya karar vererek, "Söyle bana," dedi Kagwa'ya, "Thorensen için mi çalışıyorsun? Madeninde?"

"Maden kapalı, Doktor, fakat doğru, teknik depoların başında ben vardım." Gururla başını salladı. "Bütün madenin teknik depolarının."

"Önemli bir iş." Sanders, öte tarafında genç kadının yattığı kapıyı gösterdi. "Bayan Ventress... Serena, sanırım Thorensen onu böyle çağırıyor. Buradan götürülmesi şart. Sen akıllı bir adamsın, Bay Kagwa, bunu sen de anlamışsındır. Burada birkaç gün daha geçirirse ruhunu teslim eder."

Kagwa yüzünü öte yana çevirdi, kendi kendine gülümsedi. Ayağındaki ve göğsündeki bandajlara bakıp dalgın dalgın onlara dokundu. "'Ruhunu teslim etmek' ... Büyüleyici bir ifade, Doktor. Söylediğini anladım, fakat Madam Ventress için en iyisi burada kalması."

Sanders ses tonunu zar zor kontrol ederek, "Tanrı aşkına Kagwa, kadın *ölecek*. Bunu kavrayabiliyor musun? Thorensen ne tür bir oyun çeviriyor burada?" diye sordu. Kagwa elini kaldırarak Sanders'a sakın olmasını işaret etti. Sağlam bacağının üzerinde dönüp masanın öbür ucuna eğildi. "Siz tıbbi açıdan bakıyorsunuz, Doktor. Dinleyin!" Sanders itiraz etmeye yelten-

diğinde üsteledi: "Size ju-ju büyüünden bahsetmiyorum, ben eğitilmiş bir Afrikalıyım. Fakat bu ormanda çok tuhaf şeyler oluyor Doktor, siz de..."

Melez ona bağırarak bir şeyler söyleyip dışarı çıkınca Afrikalı sesini kesti. Gelen seslerden, Thorensen'in yanında iki ya da üç adamla birlikte yaklaştığını anlayabiliyorlardı, zira gelenlerin botları kıyı boyunca uzanan kırılğan bitki örtüsünü eziyordu.

Sanders kapıya yönelince Kagwa koluna dokundu. İkazvari gülümsemesi Doktor'un dikkatini çekti. "Unutma Doktor, ormanda bir yoldan yürü, ama gözün iki yolda olsun." Sonra bir elinde tüfeğiyle beyaz ayağının üzerinde topallayarak gitti.

Thorensen verandada Sanders'ı selamladı. Merdivenlerden ağır ağır çıkarken, yazlık evin mezar soğuşuna karşı deri yeleğinin fermuarını çekti.

"Hâlâ burada mısın, Doktor? Sana iki rehber getirdim." Merdivenlerin aşağısında dikilen iki Afrikalıyı işaret etti. Kot-ranın mürettebatından olan adamlar kot pantolon ve mavi kot gömlek giymişlerdi. Birinin, siperliğini alına kadar indirdiği bir kasketi vardı. Her ikisi de karabina taşıyordu ve dikkatle ormanı gözlüyorlardı. "Teknem yakında bir yerde demirli," dedi Thorensen, "motoru bozulmasaydı seni nehir yolundan geri gönderirdim. Yine de adamlarım seni kısa sürede Mont Royal'e ulaştıracaktır."

Bunları söyledikten sonra mutfağa girdi, çok geçmeden Sanders onun yatak odasına girdiğini duydu.

Sanders, bembeyaz buz tabakasıyla kaplı olmaları nedeniyle karanlıkta parıldayan dört Afrikalıyla çevrelenmiş durumda Thorensen'in geri gelmesini bekledi. Fakat sonra Thorensen ve Serena, Ventress'i o mezar misali yazlık evde mevzilenmiş halde bırakıp rehberlerinin peşine düştü. Ormana girerlerken dönüp verandaya baktı, genç Afrikalı Kagwa hâlâ onu izliyordu. Beyaz bandajlarının neredeyse tam ortadan ikiye ayırdığı siyah

bedeni Sanders'a Louise Peret'yi ve onun ekinoks gününe dair göndermelerini hatırlattı. Kagwa'yla kısa sohbetlerini düşündükçe, Thorensen'in Serena Ventress'i etkilenmiş bölge içinde tutma gayretinin ardındaki saikleri anlamaya başladı. Genç kadının ölebileceğinden korkan Thorensen, onun buradaki kristal mezarların içinde yarı-canlı kaldığı bir ölümü, buranın dışındaki fiziksel ölümüne tercih ediyordu. Muhtemelen kendi prizmalarının içine canlı canlı gömülmüş böcekler ve kuşlar görmüş, buradan hatalı bir sonuç çıkartarak, ölmekte olan karısı için ölümden kaçışın tek imkânını bunun sunduğunu düşünmüştü.

Küçük koyu dolaşan bir patikayı takip ederek, Sanders'ın nehrin akış yönünde bir kilometre kadar ileride olduğunu tahmin ettiği inceleme alanına doğru yola koyuldular. Şansları yaver giderse etkilenmiş bölgenin sınırına konuşlanmış bir ordu birliğine rastlardı ve askerler onun geldiği yoldan giderek maden sahibiyle Serena Ventress'i kurtarabilirdi.

Hızlı adımlarla yürüyen rehberlerin biri Sanders'ın önünde, kasketli olan diğeri ise on metre kadar ardında ilerliyor, gidecekleri yönü belirlemek için nadiren duraklıyorlardı. On beş dakika geçmesine ve hemen hemen bir buçuk kilometre kat etmelerine rağmen hâlâ etkilenmiş orman alanının dışına çıkmayınca, Sanders gemicilerin gerçek görevinin onu güvenli bölgeye götürmek olmadığını anladı. Hiç kuşkusuz Thorensen onu ormana sürükleyerek, Ventress'in ifadesiyle yem olarak kullanacaktı, zira mimarın kaçırılan karısından haber alabilmek için Sanders'a ulaşmaya çalışacağını biliyordu.

İki meşe ağacı grubu arasındaki küçük açıklığa ikinci kez girdiklerinde Sanders durup arkasındaki kasketli gemiciye doğru yürüdü. İtiraz edecek oldu, fakat adam başını iki yana sallayıp elindeki karabinayla yola devam etmesini işaret etti.

Beş dakika sonra Sanders yalnız olduğunu fark etti. Önündeki patikada hiç kimse yoktu. Orman zeminindeki gölgelerin

kasvetle parladiğı açıklığa dönmek üzere yürümeye başladı. Rehberler çalıların arasında gözden kaybolmuşlardı.

Sanders açıklığı çevreleyen karanlık geçitlere göz gezdirip muhtemel ayak seslerine kulak kesildi, fakat karanlık bastırıp orman daha da soğudukça ağaçları kaplayan kristal tabakadan gelen çınlama ve çatırdama sesleri dışında herhangi bir ses duymadı. Açıklığın tepesindeki orman deseninin arasından, çatlamış bir kâseye benzeyen ayı görebiliyordu. Sanders'ı çevreleyen camdan duvarlardan yansıyan yıldızlar ateş böcekleri gibi parılıyordu.

Patika boyunca ilerlemeye devam etti. Karanlıkta parlamaya başlamış elbiselerini kaplayan buz tabakası yıldızların ışığıyla benek benek olmuştu. Kol saatinin kadranından fırlayan sivri kristal çıkıntılar akreple yelkovanı aytaşından bir madalyonun içine hapsedmişti.

Yüz metre kadar gerisinden gelen bir tüfek patlaması ağaçlarda yankılandı. Yanıt olarak bir karabinayla iki atış yapıldı. Bir kütüğün arkasına çömelen Sanders'ın kulağına koşuşturma, bağırış ve silah sesleri geldi. Sonra aniden her şey yeniden sessizliğe gömüldü. Etrafını kuşatan karanlıkta bir şeyler görmeye çalışarak bekledi. Patikanın oradan bölük pörçük, tam anlaşılabilen sesler geliyordu. Kısa bir haykırış duydu, fakat bir tüfek patlamasıyla o da kesildi. Sanki uzakta bir Afrikalı ağıt yakıyordu.

Sanders geriye, ağaçların arasına doğru yürüdü. Patikadan beş metre kadar uzakta, bir meşe ağacının kökleri arasındaki çukurda rehberlerinden birini ölmek üzereyken buldu. Merminin etkisiyle ağaç kökleri üzerinde geriye doğru savrulan adam, yarı oturur vaziyette ağaç gövdesine yaslanmıştı. Yaklaşan Sanders'ı boş gözlerle izlerken bir eliyle parçalanmış göğsünden akan kana dokunuyordu. Üç metre ötesinde ise kasketi duruyordu.

Sanders adamın yanında diz çöktü. Afrikalı yüzünü başka yana çevirdi. Islak gözleriyle ağaçlar arasındaki bir boşluktan

uzaktaki nehre bakıyordu. Nehrin taşlaşmış yüzeyi karşı kıyıdaki mücevherleşmiş ormana doğru beyaz buz gibi uzanıyordu.

Yazlık evin bulunduğu yönden siren sesi geldi. Thorensen ve adamlarının kısa sürede kendisini bulacağını anlayan Sanders ayağa kalktı. Afrikalı, ayaklarının dibinde sessizce ölüyordu. Adamı bırakıp patikanın karşı tarafına geçerek nehir yönüne yöneldi.

Kıyıya vardığında 400 metre kadar ileride, harap bir rıhtımı geçerek kıvrıla kıvrıla ilerleyen küçük bir derenin nehirle birleştiği ve berrak suyun derinlik kazandığı bir yere demirlemiş kotrayı gördü. Kotranın köprüsündeki projektör nehrin akış yönündeki beyaz yüzeyi tarıyordu.

Çömelip kıyıdaki bitki örtüsünün içinde gizlenerek ilerlemeye başladı. Bulunduğu yeri tarayan projektör ışığının oluşturduğu, mücevher ışıklarının alacalı bulacalı hale getirdiği hareket halindeki gölgesi, önündeki camlaşmış ağaçların arasında titreşiyordu.

Bir kilometre aşağıda nehir yatağı buzul oluşturacak şekilde genişliyordu. Sanders nehirden karşıya baktığında, uzakta, Mont Royal'de bulunan binaların çatılarını görebiliyordu. Derin çatlaklarla yarılmış nehir, donmuş gazdan bir köprü gibi karanlıkta uzayıp gidiyordu. En dipte nehrin ana kolunun buz gibi suyu akıyordu. Yüzbaşı Radek'in bedeninin aşağıdaki buzdan kıyılara vurduğuna dair bir işaret bulma umuduyla çatlakların kenarlarına baktı.

Nehir yüzeyinde birbirini izleyen dev çağlayanlar oluşunca nehirden ayrılmak zorunda kalan Sanders Mont Royal'in kenar mahallelerine yaklaştı. Dış hatları donmuş çitler ve askeri teçhizat döküntüleri buranın daha önce geldiği inceleme alanı olduğunu gösteriyordu. Laboratuvar karavanı, masalar ve masaların yanındaki teçhizatlar yoğun bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. Santrifüjdeki dallar yeniden çiçeklenerek ıslıl ıslıl mücevherlere dönmüştü. Sanders artık camdan bir kirpiye dönmüş olan bir kaskı yerden alıp karavanın penceresinden içeri koydu.

Maden kasabasının beyaz çatılı evleri karanlıkta nekropol tapınakları gibi parıldıyordu. Genişleyen kemerlerle yollar boyu birbirine bağlanan çatı saçakları, sayısız tepe sivrilteleri ve çörlenlerle bezeliydi. Taşlaşmış çıkıntıların bel hizasında bir orman oluşturduğu boş sokaklarda dondurucu bir yel esiyordu; terk edilmiş arabalar kadim bir okyanus tabanındaki kabuklu sürün genler gibi sokakların içine gömülmüştü.

Dönüşüm süreci her yerde hızlanıyordu. Sanders'ın ayakları dev kristal terliklerin içindeydi. Bu çıkıntılar yoldaki keskin uçlar üzerinde yürümesine olanak veriyordu, fakat yakında karşılıklı çıkıntılar birbiriyle kaynaşıp onu zemine yapıştıracaktı.

Etkilenmiş orman bölgesi ve sivri çıkıntıların yolu kaplaması nedeniyle kasabaya doğru yönünden girmek mümkün değildi. Geri döndü, çağlayanları aşip güneydeki ana kampa ulaşma umuduyla nehre doğru ağır aksak yürümeye başladı. İlk kristal bloğun üzerine tırmanırken buzul taşın altından açık nehre doğru akan dip akıntılarının sesini duyabiliyordu.

Çağlayanın üzerinde tepesi buzla kapanmış diyagonal bir yarık vardı. Bu yarık Sanders'ı katedral taraçalarına benzeyen bir dizi balkonumsu yapıya yönlendirdi. Bu yapıların ilerisinde, donmuş çağlayanlar etkilenmiş bölgenin güney sınırındaki beyaz bir kumsala dökülüyordu. Buz çağlayanlarının arasındaki kanallardan geçen ve ayışığıyla aydınlanan temiz bir su akıntısı, asıl mecrasının en az üç metre daha aşağısındaki sığ bir nehre açılıyordu. Sanders nehrin her iki tarafındaki camlaşmış ormanı seyrederek donmuş sahil boyunca yürüdü. Ağaçlar şimdiden matlaşmıştı, gövdelerine öbek öbek yapışmış kristal örtüler yarı erimiş buzu andırıyordu.

Akan suların eritip daralttığı buz sahilinin elli metre kadar ilerisinde ağaçlardan birinin altında dikilen bir adamın karanlık hatlarını gördü. Bitkin bir şekilde el sallayıp ona doğru koşmaya başladı.

“Bekle!” diye bağırdı Sanders, adamın ormana dalacağından korkarak. “Buraya bak...”

Adamla arasında on metre kala koşmayı bırakıp yürümeye başladı. Hâlâ ağacın altında duran adam başını öne eğmiş, bir omzundan diğerine uzanan büyük bir kütük taşıyordu. Sanders onun yakacak odun toplayan bir asker olduğunu düşündü.

Yanına vardığında adam aynı anda hem savunma hem saldıрма amaçlı bir adım atınca, donmuş çağlayandan gelen ışık harap olmuş bedenini aydınlattı.

“Radek, aman Tanrım!” Dehşete kapılan Sanders geriye doğru sendeledi, az kalsın buz yüzeyinden fırlamış bir köke takılıp düşecekti. “Radek?..”

Teslim olmakla saldırmak arasında kararsız kalmış yaralı bir hayvan gibi tereddüt eden adam, Sanders’ın bağladığı tahta boyunduruğu hâlâ omuzlarında taşıyordu. Bedeninin sol tarafını boyunduruktan kurtulmak ister gibi acıyla kaldırdı, ama ellerini kafasının arkasındaki kemer tokasına götüremiyordu. Bedeninin sağ tarafı ise, uzun süre önce ölmüş bir ceset gibi ahşap çarmıhtan sarkmıştı. Omzunda boydan boya büyük bir yara açılmıştı, dirseğine ve göğsüne kadar eti görünüyordu. Sanders’a bakan tek bir gözün kaldığı parçalanmış yüzünden yerdeki beyaz buza kan damlıyordu.

Kütüğü Radek’in omuzlarına bağlamakta kullandığı kemeri tanıyan Dr. Sanders adamı yatıştırmaya yönelik bir el hareketi eşliğinde öne doğru bir adım attı. Radek’i helikopterin altından çıkarırken bedeninden söküp attığı kristal parçalarını ve Ventress’in uyarısını hatırladı. Sonra da Aragon’un köpek dişine dokunup, “Kaplanmış mı? Dişim tamamen altından, Doktor,” deyişi geldi aklına.

“Radek, izin ver yardım edeyim...” Radek tereddüt edince ona doğru sokuldu. “İnan bana seni kurtarmak istemişim...”

Hâlâ omuzlarındaki kütükten kurtulmaya çalışan Radek, Sanders’a doğru merakla baktı. Düşüncelerini toparlayamadığı

yüzünden okunabiliyordu, fakat sonra kırpışan tek gözünün görüşü netleşti.

“Radek...” Adam kendisine mi saldıracak yoksa yaralı bir hayvan gibi fırlayıp ormanın içine mi dalacak emin olamayan Sanders onu durdurmak için elini kaldırdı.

Radek sarsak bir adımla Sanders’a yaklaşıp boğazından hırıltıya benzer bir ses çıkardı. Sonra yeniden harekete geçti, omzundan savrulan kütük neredeyse devrilmesine neden oluyordu.

“Götür beni...” dedi. Sarsak bir adım daha attı. Kanlı kolunu bir baston gibi doğrulttu. “Beni geri götür!”

Ormanın mücevher ışığı yüzünü aydınlatırken Radek omuzlarını bir sağa bir sola savurarak, bir ayağıyla yerdeki buza vurup silkinerek sırtındaki ağır kütükle boğuşmaya devam ediyordu. Sanders, Radek’in öne doğru sarsılarak ilerlemesini izledi, kolu Sanders’ın omzunu tutmak ister gibi öne uzanmıştı. Oysa onu çoktan unutmuş gibiydi, bütün dikkati, donmuş çağlayanlardan gelen ışıktaydı.

Sanders yanından geçip gidebilmesi için onun yolundan çekildi. Fakat aniden yana doğru adım atan Radek kütüğü Sanders’a doğru savurarak onu önüne kattı. “Götür beni!..”

“Radek!” Darbeyle soluğu kesilen Sanders öne doğru sendeledi, müstakbel kurban tarafından kanlı Golgota tepesine* sürüklenen bir izleyici gibiydi. Sallanarak ilerleyen Radek’in kanı ormanın prizmatik ışığıyla yeniden sarmalandıkça hızı da artıyordu. Bir omzundan diğerine uzanan kütük, önüne katıp götürdüğü Sanders’ın kaçış yolunu kapatıyordu.

Sanders donmuş çağlayanlara doğru koştu. İlk buz bloğundan yirmi metre ötede, yeraltı kanallarından gelen berrak suların öbür dünyaya dair anıları kadar karanlık ve soğuk bir akıntı gibi ayaklarının arasından akıp gittiği yerde dönüp hızla suyun sığ kısmına yöneldi. Radek son kez acı dolu bir çığlık koparıırken Sanders omuzlarına kadar suyun içine girdi ve gümüş rengi nehrin karşı kıyısına yüzmeye başladı.

* İsa’nın çarmıha gerildiği yer. (e.n.)

10.

Maske

Birkaç saat sonra, aydınlanmış ormanın kenarından sırlıslıkla bir halde yürürken ayışığının aydınlattığı geniş ve boş bir yola geldi. Uzakta beyaz bir otelin silüetini görebiliyordu. Uzun dış cephesi ve yıkılmış sütunlarıyla projektörlerin aydınlattığı bir harabe gibi görünüyordu otel. Yolun solunda kalan orman Mont Royal'ın üstündeki mavi tepelere doğru uzanıyordu.

Otelin boş avlusundaki Land-Rover'ın yanında dikilen adama yaklaşırken salladığı eli bu kez anında bir haykırıyla karşılık buldu. Harap otelde devriye gezen ikinci bir kişi de yolun karşısından koşmaya başladı. Aracın çatısına takılmış bir projektör Dr. Sanders'ın önündeki yolu aydınlatıyordu. Yerel hastane üniforması giymiş bu iki yerli onu karşılamak üzere yanına geldi. Araca binmesine yardım ederken sırlıslıkla olmuş takım elbisesine siyah parmaklarıyla dokunuyor, bir yandan da parıldayan gözleriyle ormandan gelen ışıktaki onu izliyorlardı.

Dr. Sanders arkasına yaslandı, kendisini tanıtacak kadar bile mecali kalmamıştı. Adamlardan birisi sürücü koltuğuna oturduktan sonra araçtaki telsizi açtı. Telsizin mikrofonuna konuşurken gözleri Dr. Sanders'ın ayakkabılarında ve saatinde çözülmeye devam eden kristallerdeydi. Yayıkları beyaz ışık karanlık arabada hafifçe parıldıyordu. Saatin kadranında kalan

kristaller de son ışıklarını yaydıktan sonra soldu. Bunu akrep ve yelkovanın aniden dönmeye başlaması izledi.

Yol etkilenmiş bölgenin sınırydı. Dr. Sanders'ın çevresini kuşatan ve ona mutlak gibi görünen zifiri karanlık durağan ve boştu. Camlaşmış ormanın sonsuz parlıtlarından sonra, yol boyunca dizilen ağaclar, harabe halindeki otel ve hatta yanındaki iki adam ona kendilerinin gölgeli yansımaları, taşlaşmış nehrin doğduğu uzak yerdeki aydınlanmış orijinallerinin kopyaları gibi görünüyordu. Ormandan çıkmış olmaktan dolayı bir rahatlama hissetmesine karşın, bu tekdüzelik ve gerçekdışılık, tükenmiş bir dünyanın sığ sularında olma hissi onda yoğun bir başarısızlık ve hüsrana duygusu uyandırıyordu.

Bir araç yoldan onlara doğru geliyordu. Sürücü arazi aracının üstündeki projektörü yakıp söndürerek işaret verdikten sonra bir dönüş yapıp yanlarında durdu. Sivil kıyafetlerinin üstüne askeri bir mont giymiş uzun boylu bir adam arabadan indi. Arazi arabasının camından Sanders'a baktıktan sonra yerli sürücüye kafasını salladı.

"Dr. Sanders?" diye sordu. "İyi misiniz?"

"Aragon!" Sanders kapıyı açıp arabadan çıkmaya çalıştı, fakat Aragon onu durdurdu. "Kaptan... Neredeyse unutmuşum. Louise sizinle beraber mi? Matmazel Peret?"

Aragon başını iki yana salladı. "Diğer ziyaretçilerle birlikte kampta, Doktor. Bu yoldan geçebileceğinizi düşündük, yolu izliyordum." Aragon, arabasının farları Sanders'ın yüzünü daha fazla aydınlatabilsin diye kenara çekildi. Ormanın onda yarattığı etkiyi görmeye çalışırcasına Sanders'ın gözlerinin içine baktı. "Buraya gelebildiğiniz için şanslısınız, Doktor. Askerlerin çoğunun ormanda kaybolmuş olmasından korkuluyor, Yüzbaşı Radek'in ise öldüğü düşünülüyor. Etkilenmiş bölge her yöne doğru yayılıyor. Önceki boyutlarını katbekat aşmış durumda."

Aragon'un indiği aracın şoförü motoru durdurdu. Arabanın farları sönünce Sanders öne doğru eğildi. "Louise... O güvende mi, Kaptan? Onu görmek istiyorum."

“Yarın, Doktor. Arkadaşlarınızın kliniğine gelecek. Önce onları görmelisiniz, Louise bunu anlayışla karşılıyor. Dr. Clair ve eşi şu an klinikte. Onlar sizinle ilgilenecektir.”

Aragon kendi arabasına geri döndü. Bir dönüş yapıp karanlık yolda hızla uzaklaştı.

Sanders ve beraberindekiler ise beş dakikalık kısa bir yolculuktan sonra eski bir maden işletmesini geçip misyon hastanesi yerleşkesine girdiler. Ek binalarda birkaç gaz lambası yanıyordu, hastanenin içinde kalmak istemeyen birkaç yerli ailesi de avluda toplaşmıştı. Avlunun ortasındaki boş süs havuzunun yanında bir grup adam oturuyor, tüttürdükleri purolardan çıkan dumanlar karanlıkta beyaz bulutlar oluşturuyordu.

Sanders, “Dr. Clair burada mı?” diye sordu şoföre. “Ve Bayan Clair?”

“İkisi de burada Bayım.” Sanders’a şüpheci bir bakış attı, kristal ormandan aniden çıkışına hâlâ inanamıyordu. Arabayı park ederken sonunda “Siz Dr. Sanders mısınız, Bayım?” diye sormaya cesaret edebildi.

“Evet oyum. Beni mi bekliyorlardı?”

“Evet Bayım. Dr. Clair dün Mont Royal’e geldi sizin için, fakat kasabada sıkıntı vardı Bayım, o gitti.”

“Biliyorum. Her şey çığrından çıktı. Dün yakalayamadım onu, üzgünüm.”

Sanders arabadan inerken beyaz bir pamuklu ceket giyen tanıdık, tombul bir adam, çıkık alnı ve miyop gözleriyle hızla ona yaklaştı.

“Edward? Sevgili dostum, Tanrı aşkına!” Sanders’ın koluna girdi. “Nerelerdeydin?”

Sanders Port Matarre’a varışından, hatta aslında Fort Isabel’deki cüzam hastanesinden ayrılışından beri ilk kez kendini rahatlamış hissetti. “Max, keşke bilseydim, seni görmek ne güzel.” Clair’in elini kuvvetle sıktı. “Burası çığrından çıkmış, sen nasılsın Max? Suzanne nasıl? O...”

“O iyi, iyi. Bir saniye bekle.” Sanders’ı merdivenlerde bırakıp Land-Rover’ın yanındaki yerli sürücülerin yanına gitti ve ikisinin de omuzlarını sıvazladı. Yerleşkedeki diğer yerlileri görmek için etrafa bakındıktan sonra, gaz lambalarından gelen loş ışıktaki çıkınlarının üstünde oturduklarını görüp el salladı. 800 metre kadar uzakta, ek binaların çatılarının ötesinde muazzam bir gümüşü ışık ormanının üstündeki gece göğünde parlıyordu.

“Suzanne seni gördüğüne çok sevinecek, Edward,” dedi Max yeniden Sanders’ın yanına geldiğinde. Sanders’ın hatırladığından daha dalgın görünüyordu. “Senden çok bahsettik, dün öğle sonrası için özür dilerim. Suzanne maden revirlerinden birini ziyaret edeceğine söz vermişti, Thorensen benimle temas kurduğunda bir yanlış anlaşılma oldu.” Mazeretin çürüklüğü aşikârdı, Max mahcup bir şekilde gülümsedi.

Önce bir iç avluya girdiler, sonra da uzun bir ahşap binanın önünden geçtiler. Sanders ara ara durup binanın pencerelelerinden boş koğuşlara baktı. Bir yerlerden jeneratör uğultusu geliyor, koridorların sonlarındaki birkaç ampul yanıyor, fakat hastane boş gibi görünüyordu.

“Max, korkunç bir hata yaptım.” Sanders, Suzanne’ın çıkagelip konuşmasını yarıda keseceği endişesiyle hızlı hızlı konuşuyordu. Yarın saat sonra üçü birlikte Clair’lerin konforlu salonunda içki içip rahatladıklarında Radek’in trajedisi onlar için gerçekliğini yitirecekti. “Adı Radek, yüzbaşı rütbesinde bir askeri doktor. Onu ormanın ortasında tamamıyla kristalleşmiş halde buldum. Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?” Max başıyla onayladı, her zamankinden dikkatli bakışlarla Sanders’ı süzüyordu. Sanders devam etti: “Onu ancak nehre sokarak kurtarabileceğimi düşündüm... Fakat önce onu sıkıştığı yerden çekip çıkarmak zorundaydım! Bazı kristaller söküldü, farkına varmadığım şey...”

“Edward!” Sanders’ın koluna girip onu yürütmeye çalıştı. “Hiç gerek yok ...”

Sanders elini itti. "Max, daha sonra onu gördüm, yüzünün ve göğsünün yarısını koparmışım!"

"Tanrı aşkına!" Max yumruğunu sıktı. "İlk hata yapan insan sen değilsin, kendini suçlamayı bırak!"

"Max, kendimi suçlamıyorum, beni anlamıyorsun, dahası var!" Sanders durakladı. "Asıl mesele şu ki, *geri dönmek istedi!* Ormana dönüp yeniden kristalleşmek istedi! Biliyordu, Max, *biliyordu!*"

Dr. Clair başını eğip birkaç adım uzaklaştı. Bir bungalovun koyu renk camlı balkon kapısına baktı, uzun boylu eşi yarı açık kapıdan onları izliyordu. "Suzanne orada," dedi. "Seni göreceği için çok mutlu, Edward, fakat..." Sanki Sanders'ın söz ettiklerinden başka meselelerle kafası meşgulmüş gibi, neredeyse anlaşılamayacak şekilde ekledi: "Elbiselerini değiştirmek istiyorsundur, elimde sana uyacak bir takım var, Avrupalı hastalarından birine aitti, vefat etti, senin için sorun olmazsa onu vereyim – tabii yiyecek bir şeyler de var. Orman buz gibi soğuk."

Sanders, Suzanne Clair'e bakıyordu. Kadın öne çıkıp onu selamlamak yerine salonun karanlığına çekilmişti. Önce eski mahcubiyetlerinin bir biçimde devam ettiğinden şüphelendi. Sanders, geçmişte Suzanne'la yaşadığı gönül ilişkisinin Max ile arasını açmaktan ziyade onları birbirine bağladığını hissetmişse de Max soğuk ve gergin görünüyordu, sanki Sanders'ın gelişine içerlemiş gibiydi.

Fakat selamlaşırken Suzanne'ın yüzünde bir gülümseme yakalayabildi. Uzun boylu Suzanne, salonun gölgelerinde onu neredeyse görünmez kılan siyah ipekten bir gece elbisesi giymişti. Solgun bir feneri andıran yüzü salonda bir karabulut gibi süzülüyordu.

"Suzanne, seni görmek çok güzel." Sanders gülümseyerek kadının elini tuttu. "Ormanın sizi yutmasından korkmuştum. Nasılsın?"

“Çok mutluyum, Edward.” Sanders’ın koluna giren Suzanne, yüzünü kocasına döndü. “Geldiğine çok sevindik, artık ormanı bizimle paylaşabileceksin.”

“Sevgilim, sanırım adamcağız hak ettiğinden fazlasını çoktan aldı.” Max kitaplığın karşısında bulunan kanepenin arkasına eğilip zemine yerleştirilmiş bir masa lambasını yaktı. Hafif ışık kütüphanedeki kitapların deri sırtlarındaki altın sarısı yazıları aydınlatsa da, salonun kalan kısmı hâlâ karanlıktı. “Sanders’ın dün akşamüstünden beri ormanda sıkışıp kaldığının farkında mısın?”

“Sıkışıp kalmak mı?” Sanders’tan uzaklaşan Suzanne gidip balkon kapısını kapattı. Ormanın tepesindeki ılık ılık gece göğüne baktıktan sonra karşı duvara dayalı siyah ahşap vitrinin yanındaki sandalyeye oturdu. “Bu, doğru ifade mi? Seni kısıkanıyorum Edward, olağanüstü bir deneyim yaşamış olmalısın.”

“Eh...” Sanders, Max’in uzattığı içkiyi alıp şömüne rafına yaslandı. Max, sürahideki viskiden kendisine de yarım bardak doldurdu. Vitrinin gölgesine gizlenmiş Suzanne hâlâ Sanders’a gülümsüyordu, fakat kadının eski keyifli mizacının bu yansıması, salondaki belirsiz havanın gölgesinde kalmış gibiydi. Sanders bu belirsizlik hissinin kendi yorgunluğundan kaynaklı olabileceğini düşündü, fakat buluşmalarında yerine oturmayan bir şeyler vardı, sanki salona dolaylı olarak görünmez bir boyut dahil edilmişti. Nehirde yüzdüğü kıyafetler hâlâ üzerindeydi, fakat Max üstünü değiştirmesi için herhangi bir yardım girişiminde bulunmamıştı.

Sanders bardağını Suzanne’a doğru kaldırdı. “Sanırım yaşadığım deneyim olağanüstü olarak tanımlanabilir,” dedi. “Aslında bir ölçek sorunu bu, her şeye hazırlıksız yakalandım.”

“Ne harika işte, yaşadıklarını asla unutmazsın.” Suzanne oturduğu yerde öne doğru eğildi. Siyah uzun saçlarını olağandışı biçimde yüzünü iyice örtecek şekilde taramıştı, öyle ki yanakları görünmüyordu. “Bana yaşadığın her şeyi anlat, Edward, ben...”

“Sevgilim.” Max elini kaldırdı. “Kendine gelmesi için adamcağıza biraz zaman ver. Ayrıca yemeğe ve uykuya ihtiyacı vardır. Her şeyi kahvaltıda konuşabiliriz.” Sonra durumu Sanders’a açıkladı:

“Suzanne vaktinin çoğunu ormanda gezinerek geçiriyor.”

“Gezinmek mi?” diye yanıtladı Sanders. “O ne demek?”

“Yalnızca kenar kısımlarında, Edward,” dedi Suzanne. “Burada ormanın kenarındayız, fakat bu kadarı da yetiyor, ormandaki mücevherleşmeyi gördüm.” Daha bir şevkle devam etti: “Birkaç gün önce şafak sökmeden dışarı çıktığımda terliklerim kristalleşmeye başlamıştı, ayaklarım elmas ve zümrüte dönüşüyordu.”

“Sevgilim, sen büyümlü ormanın prensesisin.”

“Max, ben...” Suzanne başını salladı, kafasını eğmiş haliya bakmakta olan kocasına dikmişti gözlerini. Sonra Sanders’a döndü: “Edward, artık burayı asla terk edemeyiz.”

Sanders omuzlarını silkti. “Seni anlıyorum Suzanne, fakat buna mecbur kalabilirsiniz. Etkilenmiş bölge genişliyor. Bütün bunların kaynağının ne olduğunu yalnızca Tanrı bilir, fakat bunu durdurmak mümkün olmayacakmış gibi görünüyor.”

“Neden durdurmaya çalışalım ki?” Suzanne, Sanders’a baktı. “Böyle bir hediye için ormana minnettar olmamız gerekmez mi?”

Max bardağındaki son yudumu da içti. “Suzanne, bir misyoner gibi olayı ahlakileştiriyorsun. Şu an Edward’ın tek istediği elbiselerini değiştirmek ve yemek yemek.” Kapıya doğru gitti. “Hemen döneceğim Edward. Senin için hazırlanmış bir oda var. Kendine bir içki daha al.”

Max’in çıkmasından sonra Sanders bardağına soda doldururken Suzanne’a, “Yorgun olmalısın. Benim yüzümden yatamadın, özür dilerim,” dedi.

“Hiç de değil. Artık gündüzleri uyuyorum, Max’le dispanseri gece gündüz açık tutmaya karar verdik.” Bu açıklamanın Sanders’ı tam olarak ikna etmeyeceğinin farkına vararak ekledi:

“Açıkcası geceleri tercih ediyorum, zira orman daha iyi görülebiliyor.”

“Orası öyle. Orman seni korkutmuyor mu, Suzanne?”

“Neden korkayım ki? İnsanın hislerini uyandıran şeylerden ziyade bizatihi hislerinden korkması öyle kolay ki. Bu ormanda ise durum farklı, beraberinde getirdiği tüm korkularla birlikte kabullendim onu.” Sesini alçaltarak devam etti: “Burada olduğuna memnunum, Edward. Maalesef Max ormanda olup biten şeylerin en geniş anlamda zaman ve ölümlülük hakkındaki bütün fikirlerimizi nasıl etkilediğini anlamıyor. Bunu nasıl ifade edebilirim? ‘Çok renkli cam bir kubbeye benzeyen hayat, sonsuzluğun ak aydınlığını lekeliyor.’ Ne demek istediğimi eminim anlamışsındır.”

Sanders elinde bardağıyla karanlık salonun karşı ucuna yürüdü. Gözleri loş ışığa alışmış olmasına karşın, hâlâ Suzanne’ın siyah ahşap vitrinin gölgesinde kalan yüzünü göremiyordu. Gelışinden beri kadının ağzında adeta onu ayartmaya çalışırcasına asılıp kalmış o belli belirsiz alaycı gülümseme hâlâ oradaydı.

Fakat Sanders kadına yaklaştığında, ağzındaki bu hafif yurkarı eğimin bir gülümseme değil, üst dudaktaki nodüler kalınlaşmanın neden olduğu bir yüz kasılması olduğunu anladı. Yüzünün rengi belirgin bir şekilde koyu esmerdi ve Suzanne bunu uzun saçları ve aşırı pudra kullanımıyla saklamayı başarmıştı. Bu gizleme çabalarına karşın, Suzanne sandalyesinde omuzlarını kaldırıp hafif geri çekilince, Sanders yüzünün her tarafını kaplayan, ayrıca sol kulak memesinde de bulunan nodüller yumruları görebildi. Cüzam hastanesinde geçen yıllarında edindiği tecrübeyle, aslan yüzü denen hastalığın ilk belirtilerini teşhis etmişti.

Suzanne’ın Mont Royal’den kendisine gönderdiği ilk mektuptan beri bunu beklemesine rağmen hastalığı bizzat teşhis etmenin etkisiyle allak bullak olan Sanders, bardağındaki içkiyi kasten halının üzerine döktüğünü kadının anlamamış olması-

nı da umarak, salonun diğer ucuna doğru gidip Suzanne'dan uzaklaştı. Hayatının büyük kısmını bu hastalığa yakalanmış insanları iyileştirmeye çalışmakla geçirmiş birine karşı doğanın işlediği bu suça karşı başlangıçta hissettiği öfke yerini bir rahatlama hissine bıraktı, sanki her ikisinin de psikolojik olarak gayet hazırlıklı oldukları bir felaketti bu. O an fark etti ki Suzanne'ın bu hastalığa yakalanmasını aslında öteden beri bekliyor, oynayabileceği tek mantıklı rolün muhtemelen bu olduğunu düşünüyordu. Hatta yaşadıkları gönül ilişkisi bile tam da bu sonu meydana getirmek yönünde bilinçsiz bir girişimdi. Suzanne'ı hasta eden enfeksiyonun kaynağı cüzam hastanesindeki şeytaneler değil, bizzat Sanders'ın kendisiydi.

İçkisini bitirip bardağı bir kenara koyduktan sonra Suzanne'a döndü. Geçmişteki yakınlıklarına karşın, ona kendisini ifade etmesinin neredeyse olanaksız olduğunu anlamıştı. Kısa bir duraklamadan sonra ikna edici olmaktan uzak bir tonla konuşmaya başladı: "Fort Isabelle'i terk ettiğinde üzülmüştüm, Suzanne. Aslında hemen peşinden gelmemek için zor tutmuştum kendimi. Yine de buraya geldiğine memnunum. Bu tercihin bazı insanlara tuhaf görünebilir, fakat ben anlıyorum. Güneşin karanlık tarafından kaçmaya çalıştığın için seni kim suçlayabilir ki?"

Suzanne, ya bu şifreli gönderme gerçekten kafasını karıştırdığı ya da onu anlamamayı tercih ettiği için kafasını iki yana salladı. "Ne demek istiyorsun?"

Sanders tereddüt etti. Suzanne gülümsüyormuş gibi görünse de, aslında bu istemsiz ağız hareketini kontrol etmeye çalışıyordu. Bir zamanlar zarif ve güzel olan yüzü, zar zor gizleyebildiği öfkeli bakışlarla çarpılmıştı.

Bir el hareketi yaptı. "Fort Isabelle'deki hastalarımızı düşünüyordum. Onlar için..."

"Bunun onlarla hiçbir ilişkisi yok. Edward, sen yorgunsun ve ben de dispansere gitmek zorundayım. Seni akşam yemeğinden daha fazla alıkoymam doğru olmaz." Çevik bir hareketle ayağa

kalktı, ince bedeni Sanders'tan daha uzundu. Pudralı yüzü yuvarıdan, Sanders'a Ventress'i hatırlatan bir kurukafa sertliğiyle bakıyordu. Fakat hemen sonra aynı çarpık gülümseme bir kez daha yüzünde beliriverdi.

"İyi geceler Edward. Kahvaltıda görüşürüz, bize anlatacak çok şeyin var."

Sanders onu kapıda durdurdu. "Suzanne..."

"Ne oldu Edward?" Kapıyı kısmen kapatarak koridordan gelip yüzünü aydınlatan ışığı engelledi.

Sanders söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştıktan sonra bir tür yarım hatırlanan refleksle onu kucaklamak için kollarını kaldırdı. Kadının deforme olmuş yüzü ona itici olduğu kadar çekici de gelmesine rağmen, önce kendi güdülerini anlaması gerektiğini anlayarak bundan vazgeçti.

"Size anlatacak bir şeyim yok, Suzanne," dedi. "Ormanda olup biten her şeyi görmüşsünüz zaten."

"Her şeyi değil Edward," diye yanıtladı kadın. "Bir gün beni oraya götürmelisin."

11.

Beyaz Otel

Ertesi sabah ölü adamın kıyafetlerini giyen Sanders, Louise Peret'yle buluştu. Geceyi Clair'lerin bungalovunun arkasındaki küçük avluyu çevreleyen dört boş ahşap evden birinde geçirmişti. Avrupalı personelin geri kalanı hastaneyi terk etmişti. Sanders kahvaltıdan önce boş evleri dolaşıp Suzanne'la yaklaşan buluşmasına kendisini hazırlamaya çalıştı. Gidenlerin bıraktığı birkaç kitap ve dergi etajerlerin üzerinde duruyordu, mutfaktaki açılmamış konservelerle birlikte uzak bir dünyanın kalıntıları gibiydiler.

Giydiği takım elbise, madenlerden birinde çalışan Belçikalı bir mühendise aitti. Pantolonun ve ceketin kesiminden kabaca kendi yaşlarında olduğunu çıkardığı adam birkaç hafta önce zatürreden ölmüştü. Ceketin ceplerinde küçük ağaç kabuğu parçalarıyla birkaç kurumuş yaprak bulan Sanders, adamın kendi sonunu getiren soğuğu ormanda bir zamanlar kristalleşmiş halde olan bu objeleri toplarken almış olabileceğini düşündü.

Suzanne Clair kahvaltıya gelmemişti. Sanders, Clair'lerin bungalovuna gelip bir uşağın yönlendirmesiyle yemek odasına girdiğinde, Max Clair onu işaretparmağını havaya kaldırarak selamladı.

"Suzanne uyuyor," dedi. "Zor bir gece geçirdi zavalılık, bir sürü yerli, sanırım elmas hasadı yapma umuduyla çalılıklarda

dolanıp duruyor. Kendileriyle birlikte, ekseriyetle tedavi edilemez nitelikteki hastalıklarını da getiriyorlar. Sen nasılsın Edward? Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?"

"Oldukça iyi," dedi Sanders. "Bu arada takım elbise için teşekkürler."

"Kendi takımın kurudu, çocuklardan biri bu sabah ütüledi. Eğer onu giymek istersen..."

"Gerek yok. Hem bu daha sıcak tutuyor." Sanders mavi şayak kumaşa dokundu. Daha koyu renkli bu takım, açık renk pamuklu kumaştan yapılmış kendi takımına göre Suzanne'la şimdiki buluşmalarına ve onun gündüzleri uyuyup geceleri ayakta olduğu bu ölümler dünyasına daha uygun düşüyor gibi görünüyordu.

Max iki eliyle böldüğü greyfurtla keyifli bir kahvaltı yapıyordu. Geceki karşılaşmalarından beri tümünden rahatlamıştı, sanki Suzanne'ın yokluğu ona Sanders'a karşı gardını indirme fırsatı vermiş gibiydi. Sanders ayrıca Suzanne'la beş dakika yalnız kalmasına, Mont Royal'e neden geldikleri konusunda bir kanaate varabilmesi için Max'in bilerek izin verdiğini tahmin ediyordu.

"Edward, etkilenmiş bölgeye dünkü ziyaretini hâlâ anlatmadın. Tam olarak ne oldu?"

Sanders, Max'in konuşmasındaki aldırışsız havadan şaşkına uğramış halde ona baktı. "Muhtemelen sen de benim kadar görmüşsündür, bütün orman camlaşıyor. Bu arada, Thorensen'i tanıyor musun?"

"Telefon hattımız onun madendeki ofisine bağlı. Birkaç kez karşılaştım, giydiğin takım da onun mühendislerinden birine aitti. Daima bir şeyler peşindedir."

"Peki onunla yaşayan şu kadın, Serena Ventress? İlişkileri burada genel bir dedikodu konusu olmuştur herhalde?"

"Kesinlikle hayır. Ventress'ti değil mi söylediğin isim? Libreville dans salonundan kaldırdığı yosmanın biridir muhtemelen."

"Pek sayılmaz." Sanders bu konu hakkında daha fazla bir şey söylememeye karar verdi. Kahvaltının sonuna doğru Port

Matarre'a varışını, Mont Royal yolculuğunu ve son olarak da inceleme alanına yaptığı ziyareti anlattı. Avlunun iki tarafındaki boş koğuşlardan geçerlerken Profesör Tatlin'in Hubble Etkisi açıklamasından ve bu açıklamanın gerçekte ne anlama geldiğine dair kendi düşüncelerinden de kısaca bahsetti.

Gelgelelim Max bütün bunlarla pek ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Kristalleşen ormanı doğanın bir acayıplığı olarak değerlendirdiği, bu acayıplığın yakında kendi kendisini tüketceğini ve böylece Suzanne'a bakıcılık yapma işine devam edebileceğini düşündüğü açıktı. Suzanne'a dair dolaylı göndermelerini ustaca savuşturduğu Sanders'a, orada bulundukları kısa sürede Suzanne'la birlikte hayata geçirdikleri ek koğuşlara ve röntgen tesislerine özellikle dikkat çekerek, biraz da gururla hastaneyi gezdirdi.

"İnan bana Edward, bunları yapmak kolay iş değildi, yine de bundan kendimize çok pay çıkarmak istemem. Hastaların ve dolayısıyla paranın çoğu maden şirketlerinden geliyor."

Hastanenin doğu tarafını çevreleyen çit boyunca yürüyorlardı. Uzakta, tek katlı yapıların ötesinde, yaydığı yumuşak ışıkla sabah güneşinde vitray bir kubbe gibi parıldayan ormanı bütün serencamıyla görebiliyorlardı. Etkilenmiş bölge hâlâ Bourbon Oteli'nin yakınındaki yolu geçmemiş olsa da, nehrin akış yönünde iki kıyı boyunca uzanan ormanlık alanlarda üç beş kilometre daha genişlemişti. Ormanın altmış metre kadar üstünde hava ışıldıyor gibiydi, sanki kristalleşen atomlar rüzgârda çözünüyor, yerlerini aşağıdan yükselen yenilerine bırakıyordu.

Çitlerin ötesinden gelen bağırışlar Sanders'ın dikkatini o tarafa çekti. Elli metre kadar ileride bir grup hastane görevlisi çitlerin öte tarafındaki ağaçlık alanda ilerliyordu. Sanders'ın dalların gölgelerinde oturduklarını fark ettiği kalabalık bir yerli grubunu uzaklaştırıyorlardı. Görevliler düdüklerini öttürüp bambu kamışlarıyla yerlilerin etrafında yeri döverek bir tür güç gösterisi yapıyorlardı.

Sanders ağaçların altına baktığında, bohçalarının ve değneklerinin etrafında küçük gruplar halinde toplanmış en az iki yüz yerlinin, ölü gözlerle ormanın uzak bölgelerine baktığını fark etti. Yüzleri deforme olmuştu, omuz ve kolları iskelet gibiydi, tamamı ya hasta ya da sakat gibi görünüyordu. Görevlilerin uzaklaştırabildiği yerliler hastalarını da yanlarında sürükleyerek ağaçların içine doğru birkaç metre geri çekildi; fakat diğerleri oldukları yere oturdular. Bambu çubukların ve ısıkların farkında değil gibiydiler. Sanders bu insanların herhangi bir yardım ya da bakım umuduyla hastaneye gelmediklerini, onu kendileri ile orman arasında geçici bir kalkan olarak gördüklerini düşündü.

"Max, bunlar da kim?" Sanders öte tarafa geçmek için tel örgünün üzerinden atladı. En yakınındaki yerli grubu yirmi metre kadar uzağındaydı, kara bedenleri ağaçların altındaki bitki örtüsünün ve döküntülerin içinde zar zor görülebiliyordu.

Sanders'ın peşinden çitin üzerinden atlayan Max, "Dilenci bir kabile," diye yanıtladı. Hastane görevlilerinden birisinin selamını aldı. "Onları dert etme, sürekli buralarda dolanıp dururlar. Kesinlikle yardım istemiyorlar, inan bana."

"Fakat Max..." Sanders açıklık alanda birkaç adım attı. O ana kadar onu hiçbir tepki vermeksizin izleyen yerliler, Sanders onlara doğru yaklaşmaya başlayınca nihayet bir tepki verdiler. Kafası şişmiş yaşlı bir adam sanki Sanders'ın bakışlarından kaçmaya çalışır gibi yere çömeldi. Bir diğeri sakatlanmış ellerini dizlerinin arasına sakladı. Ortada hiç çocuk görünmüyordu, fakat Sanders tek tük de olsa sırtına küçük bir çıkın bağlamış sakat kadınlar gördü. Her yerde aynı türden kımıldanmalar oluyor, yerliler oldukları yerde ağır ağır hareket ediyordu; fakat sanki kendilerini gizlemenin mümkün olmadığını farkındalarmış gibi sadece omuzları hareket ediyordu.

"Max, bu insanlar..."

Clair, Sanders'ın koluna girip onu çite doğru çekmeye başladı. "Evet Edward, öyleler. Cüzamlılar. Seni bütün dünyada takip ediyorlar, değil mi? Onlara faydamız dokunmayacağı için üzgünüm."

"Fakat Max..." Sanders dönüp hastanenin içindeki boş koğuşları gösterdi: "Hastane boş! Neden onları geri çevirdiniz?"

"Çevirmedik." Clair bakışlarını ağaçlardan kaçırdı. "Katolik bir papazın idare ettiği, pek de cüzam hastanesi denemeyecek küçük bir kamptan geliyorlar. Papaz gidince öylece ormana dalıvermişler. Duyduklarım doğruysa zaten iyi işleyen bir yer değilmiş, cüzamlılar için bütün yaptığı birkaç dua okumaktan ibaretmiş, hatta onu da pek fazla yapmıyormuş. Şimdi bu insanlar geri döndü, sanırım ormandan gelen ışık..."

"İyi de neden bir kısmını içeri almıyorsunuz? Otuz kırk hastaya yetecek boş yeriniz var."

"Edward, onlarla ilgilenecek kadar donanımlı değiliz. Onları almak istesek bile bir işe yaramazdı. İnan bana, Suzanne'ı düşünmek zorundayım. Hepimizin kendine göre sorunları var, biliyorsun."

"Kuşkusuz." Sanders kendini toparladı. "Anlıyorum, Max. Her ikiniz de üzerinize düşenden fazlasını yaptınız."

Max çiti atlayıp yeniden hastane tarafına geçti. Görevliler ağaçlar boyunca ilerlemiş, artık son cüzamlıları uzaklaştırıyordu; yaşlıları ve ayağı sakat olanları ağır hareket ettiklerinde dürtüklüyorlardı.

"Ben muayenehaneme gidiyorum Edward, beni orada bulabilirsin, belki saat 11'de birlikte bir şeyler içebiliriz. Dışarı çıkar-san görevlilerden birine haber ver."

Sanders başıyla onayladıktan sonra açıklık sahada yürümeye başladı. Görevliler işlerini bitirmiş, bambu çubukları omuzlarında hastaneye geri dönüyorlardı. Cüzamlılar ormanın karanlık kuytularına geri çekilip neredeyse tamamen görüş alanından çıkmıştı, fakat Sanders ormanın içinden kendisini izleyen göz-

leri hissedebiliyordu; bu gözler insanlıklarından geriye çok az şey kalmış bu cüzamlılarla onları çevreleyen dünya arasındaki yegâne bağlantıydı artık.

"Doktor! Dr. Sanders!"

Sanders dönüp, girişe park etmiş bir askeri araçtan kendisine doğru gelen Louise Peret'ye baktı. Peret aracın sürücü penceresinden kendisini izleyen Fransız teğmene dönüp el salladı. Teğmen kadını gösterişli bir hareketle selamladıktan sonra arabayla uzaklaştı.

"Louise... Aragon bu sabah geleceğini söylemişti."

Kadın, Sanders'ın yanına vardığında kocaman bir gülümsemeyle koluna girdi. "Seni neredeyse tanıyamıyordum Edward. Tebdili kıyafet geziyorsun sanki."

"Şu an buna ihtiyacım olduğunu hissediyorum." Gülerek yirmi metre kadar ötedeki ağaçları işaret etti, fakat Louise ormanın gölgelerinde oturan cüzamlıları göremedi.

Sanders'a bakarken ciddileşen kadın, "Aragon bana ormanda sıkışıp kaldığını söyledi," diye devam etti. "Fakat sapa-sağlam görünüyorsun. Şu fizikçi Dr. Tatlin'le görüşüyordum, ormana dair bütün teorilerini anlattı bana, inan çok karmaşık, yıldızlar ve zaman hakkındaki bütün o şeyler, sana anlattığımda hayretler içinde kalacaksın."

"Eminim kalacağım!" Kadının şen şakrak gevezelikleriyle keyfi yerine gelen Sanders onun koluna girdi ve onu açıklığın yanından hastanenin arkasındaki ahşap evlere doğru götürmeye başladı. Orada bulunduğu süre içinde soluduğu antiseptik kokularından, ayrıca hastalıkla ve hayatla uzlaşma atmosferinden sonra, Louise'in canlı adımları ve genç bedeni Sanders'a sanki varlığı unutulmuş bir dünyaya aitmiş gibi geliyordu. Gizli izleyicileri barındıran kasvetli ağaçların ve toz toprağın ortasında beyaz eteği ve bluzu ışık saçıyordu. Kadının kalçasının tenine temas ettiğini hisseden Sanders, onunla birlikte Mont Royal'den, bu hastaneden ve ormandan yürüyüp gideceklerine

ve bir daha asla geri dönmeyeceklerine bir an için neredeyse inanmıştı.

"Louise!" Kadının ordu üssündeki akşama dair geçtiği hızlı özeti gülerek kesti. "Tanrı aşkına, sus artık. Farkında mısın bilmiyorum ama kamptaki bütün subayları sayıp döküyorsun bana!"

"Hayır, dökmüyorum! Ne demek istiyorsun? Hem nereye götürüyorsun beni?"

"Sana kahve, bana da bir içki için bungalovuma gidiyoruz, Max'in uşağına söyleriz getirir."

Louise tereddüt etti. "Tamam. Peki ya..."

"Suzanne?" Sanders omuzlarını silkti. "Uyuyor."

"Ne? Bu saatte mi?"

"Gündüzleri uyuyup geceleri dispanseri idare ediyor. Aslına bakarsan onu çok az gördüm." Bu söylediklerinin tam olarak Louise'in duymak istediği yanıt olmayabileceğinin farkına vararak alalecele ekledi: "Buraya gelmemin anlamı yokmuş, her şey tam bir düş kırıklığı oldu."

Louise bu sözleri başıyla onayladı. "Güzel," dedi, fakat tam ikna olmamış gibiydi. "Belki de böyle olması gerekiyordu. Peki arkadaşın, yani kocası?"

Sanders cevap veremeden Louise kolunu tutup onu durdurdu. Korkuyla ağaçların altını gösteriyordu. Yolun ve hastane kapısının uzağındaki bu kısımda yalnızca birkaç metre geriye çekilmiş cüzamlıların, kendilerine bakan yüzlerini net bir şekilde görebiliyorlardı. "Edward! Şuradaki insanlara bak! Onlar da ne?"

"Onlar insan," dedi Sanders sakince. Hafif alaylı bir tonla ekledi: "Korkma."

"Korkmuyorum. Fakat ne yapıyorlar? Tanrım, yüzlerce kişiler! Biz konuşurken onlar hep orada mıydı?"

"Bizi dinleme zahmetine girdiklerini sanmam." Sanders çitteki bir boşluğu işaret etti. "Zavallılar, orada büyülenmiş bir halde öylece oturuyorlar."

“Ne yani, benden mi büyülediler?”

Sanders şiddetli bir kahkaha attı. Yeniden Louise’in koluna girip onu sıkıca kavradı. “Canım, şu Fransız erkekleri sana ne yapıyor böyle? Senden büyülenen *benim*, fakat bu insanlar maa-
lesef yalnızca ormanla ilgili.”

Küçük avluyu geçip bungalova girdiklerinde Sanders zili çalarak Clair’lerin uşağını çağırdı ve Louise için kahve, kendisi için viski soda istedi. İçecekleri gelince odaya yerleştiler. Sanders asma pervaneyi çalıştırıp ceketini çıkardı.

“Artık maskeni indiriyor musun?” diye sordu Louise.

“Haklısın.” Sanders bir tabure çekip kanepenin önüne oturdu. “Burada olduğun için mutluyum Louise. Sayende burası artık boş bir mezara daha az benziyor.”

Öne doğru uzanıp Louise’in elinden kahve fincanını ve tabağını aldı. Yanına oturmak üzere ayağa kalktı, fakat önce Clair’lerin bungalovuna bakan pencereye gidip plastik jaluziyi indirdi.

“Edward, kendi gerçek doğası hakkında bu kadar kararsız bir adam için fazla hesapçı olabiliyorsun.” Sanders’ın kanepeye gelip yanına oturmasını gülerek izleyen kadın, onu istemiyormuş gibi kolundan itti: “Hâlâ kendini sınıyor musun, canım? Bir kadın oynayacağı münasip rolü her zaman bilmek ister, karşındaki kadın ise bilhassa ister.” Sanders cevap vermeyince jaluziyi işaret etti. “Uyuduğunu söylemiştin sanki. Yoksa buralarda vampirler gündüzleri mi uçuyor?”

Louise gülerken Sanders kadının çenesini sertçe yakaladı. “Gece gündüz ayrımı artık çok bir şey ifade ediyor mu?”

Öğle yemeklerini bungalovda yedikten sonra Sanders ormanda yaşadıklarını anlattı.

“Port Matarre’a ilk vardığımda bana o günün bahar ekinoksu günü olduğunu söylemiştin, Louise. Kuşkusuz bu önceleri bana bir şey ifade etmedi, fakat buradaki ormanın dışında kalan dünyada her şeyin aydınlık ve karanlık arasında ne kadar da bö-

l nm   olduğunu artık görüyorum. Bunu, yani karanlık ve aydınlı ın birbirinin ikizi olduğunu en iyi şekilde Port Matarre'da, orada bulunan pasajlardaki, kasabayı çevreleyen ormandaki ve hatta insanlardaki tuhaf ı ıkta görebiliyorduk. Geriye dönüp bakınca hepsi birbiriyle e le iyor: Beyaz takımıyla Ventress ve siyahlardan oluşan  etesiy e maden sahibi Thorensen. Ölmekte olan bir kadın için  u an ormanda bir yerde birbirleriyle d v   yorlar. Sonra Suzanne ve sen. Henüz onunla tanışmadın, fakat senin tam zıddın, son derece anlaşılmaz ve gölgeli biri. *Sen* ise, Louise, bu sabah buraya geldiğinde, adeta güneşten çıkıp gelmiş gibiydin. Bir başka  rnek Balthus,  u  l  yüzlü rahip, fakat onun ikizinin kim olduğunu Tanrı bilir."

"Belki sensindir, Edward."

"Haklı olabilirsin. Tıpkı benim Fort Isabelle'den ve cüzam hastanesinden kaçmaya  alı tı ım gibi, sanırım o da kendisini, artık geriye ne kadar kalmışsa, inancından kurtarmaya  alı ıyor. Zavallı arkadaşım Radek buna işaret etmişti."

"Fakat Edward, bu siyah ve beyaz bölünmesi... niye? Bunları onlara sen atfediyorsun sanki."

" yle mi acaba? Korkarım daha derin bir mesele bu. Aydınlık ile karanlık arasında, en eski canlı yaratıklardan bize kalan temel bir ayırım olması pek    mümkün. En nihayetinde ı ı a gösterilen tepki, bütün yaşam olasılıklarına gösterilen bir tepkidir. Bildiğimiz kadarıyla bu bölünme yüz milyonlarca yıldır g nbe  n peki tirilmi , halihazırdaki en güçlü, hatta belki de *yeg  ne* bölünmedir. En basit anlamıyla zaman bu bölünmeyi devam ettirir; şimdi ise zaman geri  ekildi inden, her şeyde var olan zıtlıkları daha net görmeye ba lıyoruz. Aydınlık ve karanlığa dair ahlaki kavramları tanımlama meselesi değil bu, Ventress ile Thorensen arasında taraf tutmuyorum. Şimdiki durumlarından bağımsız olarak her ikisi de grotesk tipler, fakat belki orman onları bir araya getirir. Orada, o g kku akları mek nında, hiçbir şey diğer şeylerden ayrı değil."

"Peki Suzanne, şu karanlık kadının, o senin için ne ifade ediyor, Edward?"

"Emin değilim. Açık ki bir şekilde cüzam hastanesini ve bu cüzam hastanesi neyi ifade ediyorsa onu, yani ekinoksun karanlık tarafını simgeliyor. Cüzam hastanesinde çalışmamın tümüyle insani sebeplere dayanmadığını artık anlıyorum, fakat bunu kabul etmenin bana tek başına bir yardımı olmuyor. Elbette ki insan ruhunun karanlık bir tarafı var, sanırım kişinin elinden gelen tek şey bu diğer tarafı keşfetmek ve ruhunun aydınlık ve karanlık taraflarını uzlaştırmaktır; şu anda ormanda olan da bu."

"Ne kadar kalacaksın?" diye sordu Louise. "Yani Mont Royal'de?"

"Birkaç gün daha. Hemen ayrılamam. Benim açımdan buraya gelmek tam bir fiyasko, ama ikisini de çok az görebildim, yardımına ihtiyaçları olabilir."

"Edward..." Louise pencereye doğru yürüdü. Öğleden sonra güneşini içeri alabilmek için jaluzinin ipini çekip kanatçıkları nı kaldırdı. Güneşin karşıdan vurmasıyla bir siluet halini alan beyaz elbisesi ve solgun teni aniden karardı. İpiyle oynadığı jaluziyi kepenk gibi açıp kapattıka ince silueti bir aydınlatıyor bir gölgeleniyordu. "Edward, yarın Port Matarre'a geri dönecek bir ordu istimbotu var. Öğleden sonra kalkıyor. Onunla gitmeye karar verdim."

"Fakat Louise..."

"Gitmeliyim." Yüzünü Sanders'a çevirdi, çenesi havaya kalkmıştı. "Anderson'ı bulma umudum kalmadı, şimdiye ölmüş olmalı, ajansa karşı hikâyemi yayınlama sorumluluğum var."

"Hikâye mi? Önemsiz şeylere takılıp kalıyorsun, kuzum." Sanders verniksiz büfenin üstünde duran viski sürahisine yöneldi. "Louise, benimle kalabileceğini umuyordum..." Aniden sustu, Louise'in kendisini sındadığını anlamıştı ve onu üzmemek istemiyordu. Suzanne kendisi için ne ifade ediyor olursa olsun, bu koşul-

larda onun ve Max'in yanında kalması gerektiğini biliyordu. Başka her şey bir yana, sadece Suzanne'ın cüzamı bile onun yanında kalmasını gerektiriyordu. Önceki akşamki mesafeli tavrına karşın, Suzanne'ın ıstırabının gerçek mahiyetini ve ikisi için anlamını anlayabilecek tek kişinin kendisi olduğunun farkındaydı.

Çantasını toplamakta olan Louise'e, "Sana araba göndermeleri için Max'ten askeri üssü aramasını isteyeceğim," dedi.

Sanders tüm öğleden sonra bungalovunda kalıp uzaklardaki ormanın ışıktan halesini izledi. Hastaneyi çevreleyen çitin ötesindeki cüzamlılar Sanders oradan ayrıldıktan sonra ağaçlar arasından çıkıp yeniden hastaneye doğru harekete geçmişlerdi. Aydınlık azalırken kristal orman güneşin parlaklığını hâlâ muhafaza ediyor, ağaçlık bölgenin sınırına gelmiş yaşlı adam ve kadınlar gergin hayaletler gibi bekliyorlardı.

Akşam karanlığının bastırmasından sonra Suzanne yeniden ortaya çıktı. Gerçekten uyumuş muydu, yoksa kapalı pencerelerin ardında o da kendisi gibi odasında oturmuş muydu, Sanders'ın bilmesi mümkün değildi, fakat bu akşam yemeğinde önceki akşamkinden daha da içine kapanık görünüyordu. Sanki hiç tadı olmayan şeyleri zorla boğazından aşağı itiyormuş gibi takıntılı bir tür gerginlikle yiyordu yemeğini. Sanders ve Max daha yemekte içecekleri şarap hakkında konuşurken, o yemeğini silip süpürmüştü bile. Arkasındaki siyah kadife perde, kadının siyah elbisesini loş ışıktaki neredeyse görünmez kılmıştı – bu perdenin odadaki tek pencereye Sanders onu iyi göremesin diye konduğu açıktı. Suzanne'ın Sanders'ı oturttuğu masanın uzak ucundan, beyaz pudradan bir maskeyle kaplı yüzü bile peçeli bir karaltı gibi görünüyordu.

"Max sana hastaneyi gezdirdi mi?" diye sordu kadın. "Etkilenmişsinizdir umarım?"

"Çok," dedi Sanders. "Fakat ortada hasta yok, mesai yapmaya ihtiyaç duymanıza bile şaşırdım."

"Gece çok sayıda yerli geliyor," diye açıkladı Max. "Gündüz saatlerinde ormanın yakınlarında dolanıp duruyorlar. Şoförlerden biri bana hastalarını ve ölmek üzere olan yakınlarını etkilenmiş alana getirmeye başladıklarını söyledi. Bir nevi hızlı mumyalama, sanırım."

"Fakat çok daha muhteşem," dedi Suzanne. "Kendi kehribarlaşan gözyaşına hapsolmuş bir sineğin ya da milyonlarca yıllık bir fosilin bedenlerinin bizim için elmasa dönüşmesi gibi. Umarım ordu ormana girmelerine izin verir."

"Durduramazlar," diye yanıtladı Max. "İnsanlar intihar etmek istiyorlarsa bu onların bileceği iştir. Zaten ordu kendi personelini ormandan tahliye etmekle o kadar meşgul ki onlarla uğraşamazlar." Sanders'a döndü. "Bu durum neredeyse gülünç bir hal almış durumda, Edward. Bir yerde kamp kurduktan hemen sonra her şeyi toplayıp dört yüz beş yüz metre daha geri çekilmek zorunda kalıyorlar."

"Etkilenmiş alan ne hızla yayılıyor?"

"Günde takriben otuz metre ya da daha fazla. Ordunun telsiz şebekesinden öğrendiğimize göre Florida'daki odak bölgede işler paniğe yol açacak aşamaya varıyor. Eyaletin yarısı tahliye edilmiş durumda, etkilenmiş bölge çoktan Everglades bataklıklarından Miami'ye kadar ulaşmış."

Suzanne bu habere kadeh kaldırdı. "Düşünebiliyor musun, Edward? Koca bir kent! O yüzlerce beyaz otel vitraya dönüşmüş – tıpkı Tiziano ve Veronese'nin zamanındaki Venedik ya da onlarca Aziz Petrus bazilikasına sahip bir Roma gibi."

Max güldü. "Sen de orayı cennet gibi bir şey yaptın, Suzanne. Kendini gülbezekte bir melek olarak bulmana az kaldı."

Sanders yemekten sonra Max'in yanlarından ayrılıp onu Suzanne'la birkaç dakika yalnız bırakmasını bekledi, fakat Max siyah ahşaptan yapılmış vitrinden bir satranç takımı çıkarıp taşları dizdi. O ve Sanders açılış hamlelerini yaparken, Suzanne izin isteyip dışarı çıktı.

Bir saat boyunca onun dönmesini bekleyen Sanders saat onda yenilgiyi kabul edip iyi geceler diledi ve Max'i oyun sonu olasılıkları üzerinde düşünür halde bırakarak ayrıldı.

Gece gözünü uyku tutmayan Sanders, sürahide kalan viskiyi içip bungalovunda gezindi durdu. Boş odalardan birisinde bulunduğu bir yığın resimli Fransız dergisinin sayfalarını karıştırıp makale künyelerinde Louise'in adını aradı.

Ani bir dürtüyle bungalovundan karanlık geceye çıktı. Hastaneyi çevreleyen çite doğru yürüdü. Yirmi metre kadar ileride ayışığında ağaçların altında oturan cüzamlıları görebiliyordu. Açık alana doğru ilerlemişler, bir geceyarısı güneşine çıkmış insanlar gibi kendilerini ayışığına bırakmışlardı. Birkaç kişi ise, yarı uyur halde yere uzanmış ya da çıkınlarının üzerine çökmüş insanların arasında ayaklarını sürüyerek dolanıyordu.

Sanders bungalovun arkasındaki gölgelikte gizlenip cüzamlıların baktığı yere bakmaya başladı. Ormandan muazzam bir ışık seli yükseliyor, bu seli yalnızca Bourbon Oteli'nin soluk beyaz dış cephesi kesintiye uğratıyordu.

Sanders geriye, hastane yerleşkesine doğru yürüdü. Avlu-yu geçip, artık araya giren ağaçlar yüzünden göremediği yıkık otel yönünde çit boyunca ilerlemeye başladı. Ağaçların arasında ilerleyen bir patika, terk edilmiş maden işletmesi binalarını geçerek otele varıyordu. Sanders çitin üzerinden atlayıp karanlıkta otele doğru yürüdü.

On dakika sonra yıkılmış sütunların arasından aşağı doğru inen geniş merdivenlerin başında dikilirken, Suzanne Clair'in aşağıda yürümekte olduğunu gördü. Etkilenmiş bölge birkaç yerde yolun karşı tarafına geçmiş, yol kenarı boyunca uzanan küçük çalılıklar camlaşmaya başlamıştı; donuk haki renkli yapraklarından zayıf bir ışıltı yayılıyordu. Suzanne bu çalılıkların arasında yürürken uzun elbisesinin etekleri kırılğan zemini süpürüyordu. Sanders kadının ayakkabılarının ve elbisesinin kuy-

ruk kısmının kristalleşmeye başladığını, etek uçlarındaki minik prizmaların ayışığında parladığını görebiliyordu.

Sanders sütunlar arasındaki kırık mermer parçalarını çiğneyerek merdivenlerden inmeye başladı. O tarafa dönen Suzanne geldiğini gördü. Bir an için ürküp yola doğru kaçtı, fakat sonra onu tanıdı ve otlarla kaplı yolda ona doğru koşmaya başladı.

“Edward!”

Sanders tökezleyip düşmesinden korkarak kadının ellerini tutmak için uzandı, fakat Suzanne Sanders’ın ellerinin arasından kayıp göğsüne yaslandı. Sanders siyah saçlarını yanağında hissettiği kadına sarıldı. Suzanne’ın beli ve omuzları buz gibiydi, ipek kıyafeti Sanders’ın ellerini donduruyordu.

“Suzanne, burada olabileceğini düşündüm.” Sanders yüzünü görebilmek için onu kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı, fakat kadın, partneriyle karmaşık bir figür yapmaya çalışan bir dansçı gibi ona sıkı sıkıya yapışmıştı. Gözleri öyle uzaklara dalmıştı ki Sanders’ın sol omzunun ardındaki yıkıntılardan konuşuyor gibiydi.

“Edward, buraya her akşam geliyorum.” Beyaz otelin üst katlarını gösterdi. “Dün oradaydım, ormandan çıkıp gelmeni izledim! Biliyor musun, Edward, elbiselerin parlıyordu!”

Sanders başını salladı. Merdivenlere doğru yürümeye başladılar. Suzanne bir yandan kendi elini sanki saçını düzeltiyormuş gibi alnında tutarak Sanders’la arasına sokarken, diğer yandan Sanders’ın elini sıkıca kavramış kendi soğuk beline doluyordu.

“Max burada olduğunu biliyor mu?” diye sordu Sanders. “Sana göz kulak olması için hizmetlilerden birisini gönderebilir.”

“Benim sevgili Sanders’ım!” Suzanne ilk kez güldü. “Burada olduğumu bilmiyor, uyuyor şimdi, zavalcılık – bir kâbusun eşiğinde yaşadığının farkında...” Bu sözlerle kendi durumunu kastettiği izlerimi doğabileceğini düşünerek kendini frenleyip sustu. “Ormandan bahsediyorum. Onun ne anlama geldiğini

hiç anlamadı. Fakat sen anlıyorsun, Edward, bunu hemen fark etmiştim."

"Belki..." Devrilmiş sütunları geçip merdivenleri çıktıktan sonra büyük salona girdiler. Merdivenlerin üzerindeki kubbe şeklindeki çatı çökmüştü, Sanders oradan bir grup yıldızı görebiliyordu, fakat aşağıdaki ormandan gelen ışık nedeniyle içerideki salon tamamen karanlık görünüyordu. Suzanne'ın hemen rahatladığını fark etti. Elinden tutup onu üst kata çıkan merdivenlerin başındaki parçalanmış avizenin yanından geçirdi.

İkinci kata çıktıktan sonra sol taraflarında kalan koridora girdiler. Sanders kırılmış kapılardan içeri bakınca çürümüş gardirop kalıntıları ve devrilmiş karyola direkleri gördü; otelin unutulmuş geçmişi anısına dikilmiş bir anıttaki metruk heykelleri andırıyorlardı.

"İşte geldik." Suzanne ortasındaki tahtalar düşmüş kilitli bir kapıdan geçti. Oda İmparatorluk stili mobilyalarla döşenmişti, pencerenin yanındaki köşede bir yazı masası vardı, aynı pencerenin önünde duran makyaj masasının aynası düşmüş çerçevesinden aşağıdaki orman görünüyordu. Toz ve pelinotuyla kaplı zeminde kıvrıla kıvrıla ilerleyen küçük ayak izleri vardı.

Suzanne odadaki yatağın kenarına oturdu, kocasıyla birlikte evine dönmüş bir kadının rahatlığıyla sabahlığının önünü açtı. "İkinci evim hakkında ne düşünüyorsun, Edward?"

Sanders bakışlarını tozlu odada gezdirip Suzanne'a dair kişisel bir iz aradı. Zemindeki ayak izleri sayılmazsa odada ona dair hiçbir şey yoktu, beyaz otelin boş odalarında sanki bir hayalet gibi yaşıyordu.

"Sevdim," dedi. "Olağanüstü bir orman manzarası var."

"Buraya yalnızca akşamları geliyorum, toz o saatlerde ayışığı gibi görünüyor."

Sanders kadının yanına oturdu. Otelin her an parçalara ayrılacağından, Suzanne ve kendisini de içine çekerek toz dolu bir çukura dönüşeceğiinden korkarak tavana bakıyordu.

Gözlerinin karanlığa alışması için beklerken, Suzanne ve virane otelde ayışığının aydınlattığı klasik mobilyalarla döşenmiş bu oda ile Louise'le o sabah seviştiği, sade ve pratik döşenmiş fakat güneşli bungalov arasındaki zıtlığı düşündü. Yanında uzanan Louise'in bedeni güneşten bir parça, Firavun için onun mezarına hapsedilmiş altın sarısı bir odalık gibiydi. Şimdi Suzanne'ın soğuk bedenini kollarına almıştı; sönen bir ay misali solgun bir feneri andıran yüzüne dokunmaktan kaçınıyordu. Ventress'in "Zamanımız tükeniyor, Sanders," deyişini hatırladı. Suzanne'la ilişkisinden geriye cüzam imgesi ve bu imgenin Sanders'ın zihninde temsil ettiği şeyler dışında hiçbir şey kalmamıştı; zaman geri çekildikçe ilişkileri de orman dışında nereye giderlerse git-sinler etraflarını çevreleyen toza dönüşmeye başlamıştı.

"Suzanne!" Sanders doğrulup otururken, kadının ellerini ovarak ısıtmaya çalıştı. Kadının göğüsleri buzdan kadehler gibiydi. "Yarın Port Matarre'a dönüyorum. Gitme vaktim geldi."

"Ne?" Suzanne sabahlığıyla üstünü kapatıp beyaz vücudunu karanlığa gömdü. "Fakat Edward, düşünmüştüm ki sen..."

Sanders kadının elini tuttu. "Sevgilim, Max'e borçlu olduğum her şeyi bir kenara bıraksam bile, Isabelle'de hastalarım var. Onları öylece terk edemem."

"Onlar aynı zamanda benim de hastalarım. Orman her yere yayılıyor, ne sen ne de ben artık onlar için bir şey yapabiliriz."

"Belki de öyledir, yine yalnızca kendimi düşünüyor olabili-rim... ve seni, Suzanne."

Sanders konuşurken kadın yataktan çıkmıştı, şimdi karşısında dikiliyordu ve siyah sabahlığı zemindeki tozu süpürüyordu. "Bir hafta daha kal bizimle. Derain sorun etmeyecektir, buraya geldiğini biliyordu. Bir hafta içinde..."

"Bir hafta içinde hepimiz buradan ayrılmak zorunda kalabiliriz. Bana inan, Suzanne, ormanda sıkışıp kaldım, biliyorum."

Kadın Sanders'a doğru yürüdü, onu dudaklarından öpmeye hazırlanır gibi ayışığının aydınlattığı yüzünü kaldırdı. Bir an

sonra Sanders fark etti ki bu, romantik bir hareketten çok öte bir anlam taşıyordu. Suzanne en sonunda ona yüzünü gösteriyordu.

“Edward, az önce kiminle seviştiğini biliyor musun?”

Sanders bir eliyle kadının omuzuna dokunarak onu rahatlatmaya çalıştı. “Suzanne, biliyorum. Geçen gece...”

“Ne?” Sanders’a sırtını dönüp yüzünü yeniden gizleyerek uzaklaşmaya başladı. “Ne demek istiyorsun?”

Sanders kadının peşinden yürüdü. “Üzgünüm, Suzanne. Çok teselli edici gelmeyecek belki ama o lezyonlardan bende de var.”

Sanders yetişemedi kadını kapıdan çıkıp gitti. Ceketini alıp peşinden çıktığında, uzun koridorda hızla merdivenlere doğru ilerlediğini gördü. Girişteki salona vardığında ise kadın onun yaklaşık elli metre önünde, devrilmiş sütunların arasında koşuyordu. Beyaz otelden uzaklaşan kristal patikada ilerlerken, siyah sabahlığı dev bir peçe gibi görünüyordu.

12.

Timsahla Kapaşma

Dr. Sanders, geceyarısı bungalovunun arka kısmındaki odasında yarı uyur yarı uyanık yatariken, hastane yerleşkesinde yaşanan bir kargaşanın seslerini duydu. Neredeyse uyuyamayacak kadar yorgun, duyduklarına kulak kesilemeyecek kadar da tükenmiş halde yükselen sesleri duymamaya, Land Rover'ın tepesine takılı projektörün dışarıdaki uzun ağaçlardan yansıyan titrek ışıklarını görmemeye çalıştı.

Bir süre kesilen gürültü sonra yeniden başladı. Yerleşke içinden eski bir kamyonun çalıştırıldığı duyuldu. Motor aksırır, kamyonun çevresindekiler konuşup dururken, koşarak bungalovlara girip çıkanların ayak sesleri gittikçe artıyordu. Bütün hizmetliler ayakta gibiydi, avlu boyunca odalara girip çıkıyor, dolap kapılarını çarpıyorlardı.

Sanders, bungalovunun hemen dışındaki bitkilerin arasına el feneriyle bakan birini görünce yatağından çıkıp giyindi.

Bungalovun yemek odasına girdiğinde, hizmetlilerden birinin açık pencereden ormana baktığını gördü.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Ne halt ediyorsun burada? Dr. Clair nerede?"

Hizmetli yerleşkeyi gösterdi. "Dr. Clair kamyonunda, Bayım. Ormanda sorun var, bakmaya gitti."

"Ne tür bir sorun?" Sanders pencereye doğru geldi. "Etkilenmiş bölge yaklaşıyor mu yoksa?"

"Hayır Bayım, yaklaşıyor. Dr. Clair sizin uyumanızı söyledi, Bayım."

"Bayan Clair nerede? Buralarda mı?"

"Hayır Bayım. Bayan Clair şimdi meşgul."

"Ne demek istiyorsun?" diye üsteledi Dr. Sanders. "Gece görevinde olduğunu sanıyordum. Haydi ama, söyle artık, neler oluyor?"

Duraksayan hizmetlinin dudakları, Max'in onu kendi iyiliği için geride bıraktığını ifade edecek nazik sözcükleri ararken sessizce kımıldıyordu. Adam bir şeyler söylemek üzereydi ki avludan gelen ayak sesleri üzerine kapıya giden Sanders, Max Clair ve arkasındaki iki görevlinin ona doğru geldiğini gördü.

"Max! Neler oluyor, tahliye mi başlıyorsun?"

Clair önünde durdu. Dudakları gergin, başı öne eğikti, çıkık alnındaki terler meşalelerin ışığıyla parlıyordu. "Edward, Suzanne seninle mi?"

"Ne?" Sanders kapıdan geri çekilip Clair'e içeri girmesini işaret etti. "Sevgili dostum, gitmiş mi? Nereye?"

"Keşke bilseydik." Clair kapıya doğru yürüdü. Sanders'ın jestinden yararlanıp yararlanmamakta kararsız halde içeri baktı. "Birkaç saat önce çıkıp gitti, şimdi nerede Tanrı bilir, onu görmedin mi?"

"En son bugün akşamüzeri görmüştüm." Sanders gömleğinin kollarını düğmelemeye başladı. "Haydi Max, gidip onu bulalım!"

Clair elini kaldırdı. "Sen gelmiyorsun, Edward. Yeterince sorunum var, inan bana. Tepelerde bir iki yerleşke var," dedi, inandırıcılıktan uzak bir şekilde. "O yerleşkelerin revirlerini ziyarete gitmiş olabilir. Sen burada kalıp düzeni sağla. Ben Land Rover'la birkaç adam alacağım yanıma. Diğer adamlar da kamyonla Bourbon Oteli'ne gidip bir göz atabilir."

Sanders itiraz edecek oldu ama Clair dönüp gitti. Sanders onu yola kadar takip edip arabaya binmesini izledi.

Sonra geri dönüp bungalovundaki hizmetliyle konuştu. "Demek ormana geri döndü, zavallı kadın!"

Hizmetli ona baktı. "Siz yerini biliyor musunuz, Bayım?"

"Hayır, fakat yine de eminim. Hepimizin hatırlatılmasına katlanamadığı bir şeyler var. Kamyonun şoförüne beklemesini söyle, otele kadar onunla gidebilirim."

Hizmetli, Sanders'ın kolunu tuttu. "Ormana mı gidiyorsunuz, Bayım?"

"Tabii ki oraya. Suzanne orada bir yerde. Hakkımda verilmiş, kabul etmek zorunda olduğum bir hüküm bu."

Kamyonun fi tarihinden kalma motoru çalıştı, gürültüsü bütün hastaneyi inletiyordu. Sanders'ın kasasına atlamasıyla kamyon hareket edip yavaşça küçük havuzun etrafından dolandı. Beş altı yerli hasta bakıcı da sürücünün arkasına oturmuştu.

Beş dakika sonra anayola varan kamyon karanlıkta gürleyerek Bourbon Oteli'nin beyaz harabesine yöneldi. Oraya vardığında otlarla kaplı yolda durdu ve üzerindeki projektör ormanı taramaya başladı. Projektör ışığı kristal ağaçların üzerinde gezindikçe, güneydeki nehre kadar bir kilometre boyunca beyaz prizmalar dev bir bardağın kırık ucu gibi parlıyordu.

Dr. Sanders kamyonun kasasından atlayıp sürücüye doğru gitti. Adamların hiçbiri Suzanne'ı giderken görmemişti, fakat ormanı dikkatli gözlerle izlemelerinden, hepsinin de onun ormana girdiğini düşündüğü net bir şekilde anlaşılıyordu. Gelgelim araç çevresindeki arbededen, Suzanne'ın peşinden gitme niyetinde olmadıkları da aynı ölçüde belliydi. Sanders üzerine gidip sıkıştırınca, şoför homurdanarak ormanın derinlerinde kol gezen "beyaz hayaletlerden" bahsetti. Muhtemelen yerlilerin gözucuyla görebildiği, birbirini kovalayan Ventress ve Thorensen ya da kayıp mezarına gitmek için düşe kalka ilerleyen Radek'ti bu hayaletler.

Aradan beş dakika geçmesine rağmen araştırma ekibi organize olmaya başlamamıştı bile: Şoför projektörün yanında kalmakta ısrar etmiş, diğerleri ise Bourbon Oteli'ne doğru yürüdükten sonra, devrilmiş sütunların arasında çömelip purolarını tüttürmeye başlamışlardı. Bu durumu gören Sanders anayolda tek başına ilerlemeye başladı. Sol tarafındaki ormanın parıltısı soğuk ayışığını şoseye düşürüyor, nehre doğru giden kısa bir yanyolun girişini aydınlatıyordu. Sanders aydınlanmış dünyaya doğru giden bu dar yola baktı. Bir an için duraksayıp yerlilerin gittikçe daha az duyulan seslerine kulak kesildi. Sonra ellerini ceplerine sokup, gitgide daha da kalınlaşmaya başlayan sivri cam çıkıntılar arasından dikkatli adımlarla geçerek yolun kenarından ilerlemeye başladı.

On beş dakika sonra nehre vardı. Gümüş rengi bir tabakayla kaplanmış kirişleriyle, nehrin donmuş yüzeyinin üstüne mücevherleşmiş bir ağ gibi görünen yıkık bir köprüden karşıya geçti. Nehrin beyaz yüzeyi donmuş ağaçların etrafından kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Kıyılarda duran birkaç tekne öylesine kalın bir tabakayla kaplanmıştı ki, görenin onların tekne olduğunu anlaması hiç de kolay değildi. Bu teknelerin yaydığı ışık daha koyu ve daha yoğun görünüyordu, sanki parlaklıklarını kendi içlerine hapsediyorlardı.

Üzerindeki ince buz tabakasının kristal sivri çıkıntılar oluşturduğu takım elbisesi karanlıkta bir kez daha parlamaya başlamıştı. Kristalleşme süreci her yerde daha da ilerlemişti. Ayakkabıları prizmalardan birer çanağın içindeydi.

Mont Royal boştu. Kaya mezarlarını andıran beyaz binalar ürkütücü bir şekilde etrafında belirirken aksaya aksaya boş sokaklara girip çıkarak limana vardı. Rıhtımda durduğunda, donmuş nehir yüzeyinin ötesindeki çağlayanı gördü. Eskisinden de yüksek görünen çağlayan, güneyde bir yerlerde kaybolan ordu birlikleri ile kendisi arasında aşılmaz bir engel oluşturunuyordu.

Şafak sökmeden biraz önce, Thorensen ve ölmekte olan müstakbel eşinin sığındığı yazlık evi bulma umuduyla kasabanın içinden geçerek geldiği yoldan geri yürümeye başladı. Maden depolarından birinin camı kırık penceresinin altında hiç kristalleşme olmayan küçük bir alan gördü. Burada yağmalanmış bir sürü taş, yakut ve zümrüt yüzük, topaz broş ve kolye, nispeten daha küçük sayısız taşla ve sanayi elmasıyla karışmış halde dağınık duruyordu. Bu terk edilmiş ürünler ayışığında soğuk soğuk parılıyordu.

Sanders bu taşların arasında dikilirken ayakkabılarındaki kristal çıkıntıların çözülmekte olduğunu fark etti; aniden ısıya maruz kalmış buzdan saçaklar gibi eriyorlardı. Ayakkabılarını kaplayan kabuk parçalanıp sıvılaşıyor, sonra da buharlaşıyordu.

Thorensen'in neden genç kadına mücevherler getirdiğini ve neden kadının onlara o kadar hevesle sarıldığını anladı. Bir optik ya da elektromanyetik anormallik sonucu olarak taşların içinde ışığın yoğun bir şekilde odaklanması eşanlı olarak bir zaman sıkışması da üretiyor, böylece yüzeylerden yayılan ışık kristalleşme sürecini tersine çeviriyordu. Muhtemelen değerli taşların ve ayrıca bütün o barok resimlerin ve mimari eserlerin sonsuz çekiciliğini açıklayan şey de zamanın bu hediyesiydi: Bu üslupta yapılmış karmaşık armalar ve kabartma resimler mekânda kendi hacimlerinden daha fazla yer kaplıyor, daha fazla ortam zamanı barındırıyordu; böylece Aziz Petrus Bazilikası ya da Nymphenburg Sarayı'nda hissedilen türden kesin bir ölümsüzlük önsezisi ortaya çıkıyordu. Buna karşın yirminci yüzyıl mimarisinin tipik özelliği olan basit öklidyen mekân ve zaman anlayışıyla inşa edilmiş sade dikdörtgen dış cepheler Yeni Dünya'ya aitti; gelecekteki güçlü konumuna güvenle bakan bu mimari, eski Avrupa'nın zihin dünyasına musallat olmuş o ölümlülük sancılarını kayıtsızdı.

Dr. Sanders diz çöküp ceplerini, gömleğinin içini ve gömleğinin manşetlerini bu taşlarla doldurduktan sonra depo duva-

rına sırtını dayayarak oturdu. Yarım daire şeklindeki pürüzsüz kaldırım minyatür bir terası andırıyor, onu çevreleyen kristalleşmiş çalılık cennet bahçesi gibi çarpıcı bir şekilde parlıyordu. Sert yüzeylerini tenine bastırduğunda mücevherler onu ısıtıyor gibiydi, birkaç saniye içinde yorgunluktan uykuya daldı.

Gökkuşaklarının yaldızlı havayı bir renk alazıyla donattığı güneşli güne bir tapınaklar sokağında uyandı. Ellerini gözlerine siper edip geriye yaslandı ve çatılara baktı, altın rengi kiremitler Bangkok'un tapınaklar bölgesindeki süslü yapılar gibi sıra sıra renkli taşlarla işlenmişti.

Bir el onu omzundan çekti. Doğrulup oturmaya çalışırken, yarım daire şeklindeki boş alanın yok olduğunu, bedeninin altında kristal içnelerden zeminin uzandığını fark etti. Kristaller depo girişine daha hızlı yayılmış, o tarafta olan sağ kolu hemen hemen omzuna kadar sekiz on santim uzunluğundaki kristal çıkıntılarla kaplanmıştı. Neredeyse kaldıramayacağı kadar ağır olan bu donmuş zırhın içindeki parmakları bir gökkuşağı ağıyla çevrelenmişti.

Sanders dizlerinin üzerinde doğrulup kristallerden bir kısmını kopardı. O anda beyaz takımlı sakallı adamın çömelmiş vaziyette arkasında durduğunu gördü, tüfeği elindeydi.

"Ventress!" Sanders bir çığlık atarak, mücevherleşmiş kolunu kaldırdı. Gömleğinin manşetine tıktırdığı ve artık kolunun kristalleşmiş dokularının içinde kalan değerli taşların soluk boğumları günışığında kakma yıldızlar gibi parlıyordu. "Ventress, Tanrı aşkına!"

Sanders'ın bağırışı gün ışığının aydınlattığı caddeyi dikkatle izlemekte olan Ventress'in dikkatini dağıttı. Parıldayan gözlerle etrafa bakan küçük yüzü, tenini alacalandırıp sakalındaki soluk mavileri ve morları ortaya çıkaran tuhaf renklerle bambaşka bir hal almıştı. Takım elbisesi etrafına binlerce renkli ışık şeridi yayıyordu.

Ventress, Sanders'ın yanına diz çöküp kolundan kopmuş kristal çubukları geri yerleştirmeye çalıştı. Tam konuşmaya başlayacaktı ki bir silah patladı ve kapı girişini kaplamış camdan desen küçük parçalara ayrılarak yere yağdı. Ventress önce Sanders'ın arkasına saklandı, sonra pencereye tutunarak ayağa kalktı. Caddenin aşağısından bir el daha ateş edilince yağmalanmış tezgâhları koşarak geçip bir kasa odasına daldılar. Odanın içindeki açık bir kasada çok sayıda metal para kutusu olduğunu görebiliyorlardı. Ventress boş kutuların üstündeki kapakları açarak içlerine baktıktan sonra yere saçılmış birkaç küçük mücevheri toplamaya başladı.

Topladığı mücevherleri Sanders'ın boş ceplerine tıktıran Ventress, onu önce bir pencereden arka caddeye çıkardı, sonra da tepe salkımlarının kıpkırmızı bir ışık tüneline çevirdiği yan caddeye geçirdi. İlk dönemeçte durdular. Ventress elli metre kadar ötedeki ormanı işaret etti.

"Koş, koş! Neresi olduğu fark etmez, ormana git! Yapabileceğin başka bir şey yok!"

Tüfeğinin ortaçağ filintalarını andıran gümüş rengi bir kristal kütleyle kaplı dipçığıyle Sanders'ı itti. Sanders kolunu kaldırdı, mücevherleşmiş sivri çıkıntılar gün ışığında ateşböceği sürüsü gibi dans ediyordu. "Kolum, Ventress! Bu şey omzuma ulaştı."

"Koş. Başka hiçbir şeyin sana faydası olamaz!" Ventress'in aydınlanmış yüzü öfkeyle seğirdi, Sanders'ın ormanı kabullenemeyişine tahammülü kalmamış gibiydi. "Taşları ziyan etme, seni sonsuza kadar götürmeyecekler!"

Sanders kendini zorlayarak ormana doğru koştu ve ışık mağaralarının ilkine girdi. Kolunu sarsak bir pervane gibi döndürmeye başladı, böyle yapınca kristallerin az da olsa geri çekildiğini hissediyordu. Şansı yaver gidip de çok geçmeden bir dereye varınca, suyun taşlaşmış yüzeyinde çılgınca koşmaya başladı.

Saatlerce ormanın içinde koştu, zaman duygusunu tümüyle kaybetmişti. Bir dakikadan fazla dursa boynunda ve omuzla-

rında kristal şeritler belirliyordu. Bu nedenle devam etmek için kendini zorluyor, sadece arada bir tükenmiş halde cam kıyılarına yığılıyordu. Bu anlarda mücevherleri çıkarıp yüzüne bastırıyor, böylece kolunu kaplayan parlak örtünün yayılmasını engelliyordu. Fakat taşların enerjisi tükeniyor, uçları küntleştikçe mat silika yumrularına dönüşüyorlardı. Buna karşın kolunun kristal dokularına gömülü durumdaki değerli taşların parlaklığı hiç azalmıyordu.

Nehir kıyısındaki ağaçların arasında kolunu döndüre döndüre koşarken en sonunda yazlık evin yaldızlı kulesini gördü. Taşlaşmış kumu sendeleyerek geçip eve yöneldi. O âna kadar ormanda yaşanan camlaşma süreci küçük yazlığı çevresindeki ağaçlarla kaynaştırmıştı. Camlaşmamış sadece merdivenler ve yukarıdaki giriş kalmıştı ama yine de Sanders'ın az da olsa hâlâ buraya sığınabilme umudu vardı. Balkonun kaplamaları ve birleşme yerleri tuhaf bir barok mimariye ait hanedan armalarına benzer desenlerle bezeliydi.

Sanders merdivenlere birkaç metre kala durup önce yukarıdaki kapalı kapıya, sonra da dönüp yatağı genişleyen nehre baktı; mücevherleşip bir tuz gölünün pembe renkli tabanı gibi mermersi bir hal alan su yüzeyi gün ışığında parlıyordu. Thorensen'in kotrası iki yüz metre kadar uzakta, dip akıntılarının birleştiği açık su havuzunda duruyordu hâlâ.

Kotranın ön güvertesinde iki adam hareket halindeydi. Gemi ana direğinin önündeki küçük top onları tam olarak görmesini engelliyordu, yine de Sanders, bu iki kişiden birinin Thorensen'in yardımcısı Kagwa olduğunu anladı, adamın bedeni sargı bezleriyle biri siyah diğeri beyaz iki bölüme ayrılmıştı.

Kotraya doğru birkaç adım attı, nehir yüzeyindeki taşlaşmış kısmın sınırına varıp oradan tekneye kadar yüzüp yüzemeyeceğini düşündü. Kolundaki kristal tabaka suda çözülmeye başlayabilirdi, fakat ağırlaşmış kolunun daha en başta onu dibe çekmesinden korktu.

Topun ağzında bir ışık parladı. Saliseler sonra yer hafifçe sarsılırken, Sanders 7,5 santimlik top mermisinin kendisine doğru havada süzüldüğünü bir an için gördü. Tiz bir ıslık sesi çıkarak kafasının üzerinden geçen mermi yazlık evin yirmi metre kadar ötesindeki taşlaşmış ağaçlara çarptı, sonra da kotradan patlamanın gürültüsü geldi. Nehrin sert yüzeyinden yansıyıp orman dış cephesinde yankılanan ses Sanders'ın kafasının içinde çınladı.

Ne tarafa kaçacağını şaşırان Sanders yazlık evin merdivenlerinin yanındaki çalılığa doğru koştu. Diz çöküp kolunu çalılığın kristalleşmiş yapraklarının arasında gizlemeye çalıştı. Teknede ki iki yerli yeniden topu doldururken, iriyarı melez de bir dizinin üzerine çökmüş elindeki harbiyi topun namlusuna sokup çıkarıyordu.

"Sanders!" Güçlü bir fısıltıdan biraz daha şiddetli sayılabilecek bu kısık ses birkaç metre solundan geliyordu. Sanders etrafı kolaçan edip yazlık evin kapalı kapısına baktı. Ardından merdivenlerin altından uzanan bir el ona işaret etti.

"Buraya gel! Evin altına!"

Sanders merdivenlere koştu. Ventress, yazlık evin üzerinde durduğu platformun altında bulunan dar boşluktaki tahta ayaklardan birinin arkasında elinde tüfeğiyle çömelmiş duruyordu.

"Eğil! Sana bir atış daha yapılmadan eğil!" Sanders küçük aralıkta arkaya doğru kayarken Ventress ayakkabısının tekini yakalayıp ayağını sinirli bir hareketle bükerek onu kendisine çekti.

"Yere yat! Tanrı aşkına, Sanders, şansını zorluyorsun!"

Ventress alacalı bulacalı yüzünü boşluğun bir tarafında uzanan Sanders'a çevirdi. Sonra yeniden nehre ve uzaktaki kotraya baktı. Dışarıdaki her hareketi yansıtan parlak işlemeli namlusuyla tüfeği de önünde duruyordu.

Sanders etrafına bakındı. Thorensen'in, Ventress'i burada tuzağa düşürmek umuduyla Serena'yı da alıp yazlık evi terk

mi ettiğini, yoksa Ventress'in o sabah Mont Royal caddelerindeki saldırıdan sonra yazlık eve Thorensen'den önce mi vardığını merak etti.

Başlarının üstündeki ahşap kalaslar kayaya benzer bir cama dönüşmüştü, yine de ortada kısımda eve açılan bir kapağın hatları seçilebiliyordu. Yerde ise büyük zahmetle kapağın kenarlarından sökülmüş parçaların arasında çelik bir süngü duruyordu.

Ventress sertçe kapağı gösterdi. "Sen de bir süre deneyebilirsin. Lanet iş çok zor."

Sanders oturduğu yerde ilerledi. Nehri görebilmek için kolunu kaldırıp o tarafa döndü.

"Serena, yani eşin, hâlâ burada mı?"

Ventress başlarının üzerindeki kirlere baktı. "Yakında onunla olacağım. Uzun bir arayış oldu." Tekrar konuşmadan önce kendisini topladı ve tüfeğinin namlusunun üzerinden nehir kıyısındaki donmuş çim filizlerine baktı. "Onu gördün demek, Sanders?"

"Yalnızca bir dakikalığına. Thorensen'e onu buradan götürmesini söyledim."

Ventress silahını bırakıp Sanders'a doğru süründükten sonra parlak bir köstebek gibi diz çöküp gözlerini Sanders'ın gözlerine dikti. "Anlat bana Sanders, hâlâ onu görmedim, Tanrım!" Ahşap kirlere eliyle birkaç kez vurdu, çıkan ses platformda cansız bir şekilde yankılandı.

"O... iyi," dedi Sanders. "Zamanının çoğunu uyuyarak geçiriyor. Sen buraya nasıl geldin?"

Aklı başka bir yerde olan Ventress ona dik dik baktı. Silahına doğru geri süründü. Kafasıyla ileriye işaret etti. On beş metre kadar uzaktaki kıyıyı gösteriyordu. Thorensen'in adamlarından birisi çimlerin arasında sırt üstü uzanıyordu, kristalleşen bedenindeki buz çıkıntıları onu çalılıkla bütünleştirmişti.

"Zavallı Thorensen," diye mırıldandı. "Adamları tek tek onu terk ediyor. Yakında yapayalnız kalacak, Sanders."

Kotradaki top yeniden parladı. Tekne suyun içinde hafifçe geri giderken, çelik top mermisi havada bir yay çizerek yazlık evden yüz metre kadar uzaktaki ağaçlara çarptı. Patlamanın nehir çevresinde yankılanan gümbürtüsü balkonun tırabzanlarını sarstı. Sanders bu sırada kolundan birkaç defa hafif dalgalar halinde ışık çıktığını fark etti. Nehir yüzeyi önce hareketlendi, sonra kendi kendine duruldu, toptan çıkan kırmızı ışık yalımları havaya yükseldi.

Kagwa ve Melez bir kez daha topun yanında diz çöküp onu doldurmaya başladılar. "Kötü atış. Fakat Serena... Eğer buradaysa neden yazlık evi vurmaya çalışıyorlar ki?"

"Çalışmıyorlar, sevgili dostum." Ventress kıyı boyunca uzanan çalılıkları izliyordu. Thorensen'in niyetinin, top atışlarıyla dikkat dağıtıp yazlık eve gizlice yaklaşmak olabileceğinden çekiniyor gibiydi. Bir karşı tarafın niyetini anlayarak rahatladı. "Büyük silahla yapmaya çalıştığı şey başka. Top atışının gümbürtüsüyle nehrin katılmış yüzeyini gevşettikten sonra teknesini yazlık evin dibine kadar getirip beni burada havaya uçurmayı düşünüyor."

Nitekim sonraki bir saat boyunca bir dizi can sıkıcı patlama durgun havayı dağıtıp durdu. İki zenci aralıksız bir şekilde top üzerinde çalışıyordu. Takriben beş dakikalık aralıklarla anlık bir parlama oluyor, bir çelik mermi nehri havadan geçiyordu. Mermiler kıyıdan ve ağaçlardan sekerken, patlama sesinin yankıları taşlaşmış nehir yüzeyi boyunca parlak kırmızı şeritler oluşturunuyordu.

Her bir patlamada Sanders'ın mücevherleşmiş kolundan ve Ventress'in takım elbisesinden çevreye rengârenk ışıklar saçılıyordu.

"Ne yapıyorsun burada, Sanders?" diye sordu Ventress, iki bomba arasındaki sükûnet anlarından birinde. Thorensen ortalıkta görünmüyordu, Kagwa ve Melez başlarında hiç kimse olmadan iş görüyorlardı. Ventress kapağa doğru sürünüp sün-

güyle onu yeniden yontmaya başladı. Arada sırada duruyor, kulağını platforma dayayıp yukarıdan gelebilecek sesleri dinliyordu. "Buradan gittiğini düşünmüştüm..."

"Isabelle'den bir meslektaşımın eşi, Suzanne Clair, dün gece ormana kaçtı. Bunda kısmen benim de suçum vardı." Sanders kolundaki kristal kılıfa baktı. Çok ağırlaşmış kolunu artık oradan oraya taşımak zorunda olmayan Sanders, onun ürkütücü görüntüsünden eskisi kadar korkmadığını fark etti. Kristal dokular buz kadar soğuk olmasına ve eliyle parmaklarını oynatmamasına rağmen, sinirler ve kas telleri kendilerine ait yeni bir hayata başlamış gibi görünüyordu, yüksek derecede yoğunlaşmış bir ışıkla parıldıyorlardı. Yalnızca üzerindeki kristal şeridi söküp çıkardığı kolunun ön kısmında belirgin bir his vardı, fakat kristaller orada bile kendi kendine sertleştikçe hissettiği şey acıdan ziyade sıcaklıktı.

Nehirden yeni bir patlama sesi geldi. Ventress elindeki süngüyü bir kenara atıp hızla merdivenlerin yanındaki yerine geldi.

Sanders kotrayı izliyordu. Hâlâ derenin ağzına demirlemiş duruyordu, fakat Kagwa ve Melez topun yanından ayrılıp geminin içine girmişti. Son atışın yapıldığı açıktı. Ventress teknenin kışından çıkan hafif egzoz dumanını sıska parmağıyla işaret etti. Kotra dönmeye başlamıştı. Tekne dönüp de lombozların görüş açıları değişmeye başlayınca her ikisi de dümenin ardında duran uzun boylu sarı saçlı adamı görebildi.

"Thorensen!" Ventress öne doğru süründü, küçük bedeniyle çömelerek dizlerini çenesine dayadı.

Sanders sol eliyle süngüyü yerden aldı. Kotra geri geri gidiyor, egzoz dumanı geminin gövdesi boyunca havada süzülüyordu. Sonra durup burnunu düzeltti.

Tam yol yaparak durgun suyu yara yara ileri fırladı. Nehrin taşlaşmış kısmının en yakın ucuyla arasında yaklaşık elli metrelik bir mesafe vardı. Tekne bombardımanın neden olduğu çatlaklardan birini seçip yönünü ona göre değiştirirken, Ventress

Melez'in elinden kaçtığında Thorensen'in çöken yüzeyi test edişini hatırladı Sanders.

Kotra saatte kırk kilometrelik bir hızla suyun bitip taşlaşmış kısmın başladığı yere doğru ilerliyordu. Yolu üstündeki buzlu yüzeyi yara yara ilerleyen bir buzkıran gibi ince kristal tabakanın içine daldı. Otuz metre ilerledikten sonra hızı düştü. Pruvasının iki yanına birkaç büyük buz kütesinin yığılması üzerine yana dönerek durdu. İçerideki adamlar geminin kontrol panelleriyle boğuşurken köprüde hareketlilik başlayınca Ventress tüfeğiyle lombozlara nişan aldı. Fakat kotra tüfeğin atış menzilinin dışındaydı. Teknenin etrafındaki nehir yüzeyinde devasa çatlaklar meydana gelmiş, çevredeki buz tabakasına kızıl bir ışık yayılmıştı. Kıyı boyunca dizilen ağaçlar darbenin etkisiyle sallanmaya devam ediyor, dallarından sıvılaşmış çiçekler gibi ışık döküyorlardı.

Kısa bir duraksamadan sonra kotra birkaç metre geri gitti, sonra geldiği yoldan geri çekilmeye başladı. Elli metre kadar geride, kabuğun bitip suyun başladığı yerde durup yeniden yarığa doğru yöneldi.

Tekne suyun üzerinde yükselerek yeniden ilerlemeye başladığında Ventress elini ceketinin içine atıp Sanders'ın bilmeden gümrükten kaçırdığı otomatik tabancayı omuz askısından çıkardı.

"Al bunu!" Tüfeğini yaklaşan kotraya doğrultup, Sanders'a bağırdı. "Kendi tarafındaki kıyıyı izle! Ben Thorensen'e bakacağım!"

Kotranın pürüzsüz ilerleyişi bu kez daha ani bir şekilde durdu. Öncekilerden daha ağır buz kütlelerine çarparak yarım düzine kadar büyük kristal bloğu yüzeye saçtı. Ardından motorları çok hızlı çalışır halde 15 derece yana yattı. Teknedeki adamlar kamaranın zeminine savruldu. Birkaç dakika sonra kotra doğruldu ve yavaşça geri gitmeye başladı.

Bir sonraki denemede daha yavaş yaklaşan teknenin pruvası önce yüzeyi gevşetiyor, sonra da kristal blokları yolundan dışarı doğru sürüyordu.

Sanders evin ahşap ayaklarından birinin arkasına çökmüş, kotra Ventress'in atış menziline girmeden önce Melez'in topu ateşlemesini bekliyordu. Artık yazlık eve sadece yetmiş metre kalmıştı. Buna karşın Ventress sakin görünüyor, herhangi bir sürpriz saldırı ihtimaline karşı kıyıyı izliyordu.

Kotra tekrar tekrar kristal kütlelerin içine daldıkça, yazlık evin zemini sarsılıyordu. Egzoz dumanı etraflarını sarıyor, temiz havayı kirletiyordu. Her seferinde birkaç metre daha yaklaşan teknenin pruvasından beyaz ahşap parçaları kopuyordu. Melez çoktan ince bir buz tabakasıyla kaplanmış kotranın kristalleşen kamara pencerelerini tüfek dipçığıyle kırdı. Güverte-deki tırabzanlardan ince çıkıntılar sarkıyordu. Ventress kamaradaki adamlara ateş etmek üzere harekete geçti, fakat kafaları kırık pencerelerin altına gizlenmişti. Yüzeyden kopmuş ıslak kristal blokları kotranın önüne yığılmış, ilk buz parçaları yazlık evin merdivenlerinde kaymaya başlamıştı.

"Sanders!" Ventress yarı doğruldu, yüzü ve göğsü açığa çıkmıştı. "Karaya vurdular!"

Otuz metre uzakta paralanmış pruvası iki buz kütlesi arasındaki bir yarığa giren tekne bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Gürleyen motorunun sesi gittikçe azalarak vızıltıya dönüştü ve sonra tamamen sustu. Kotra hareketsiz bir şekilde önlerinde duruyordu. İnce buz tabakası onu çoktan tuhaf bir düğün pastası şekline sokmaya başlamıştı bile. Bir iki kez yavaşça sallandı, sanki kış tarafında lombardan çıkarılmış bir kürek ya da yakalama halatı işlemeye başlamıştı.

Ventress tüfeğin namlusunu kamaraya doğru tutmaya devam ediyordu. Üç metre sağında Sanders bir eliyle otomatik tabancayı tutarken, kendine ait kristal bir hayatla parıldayan diğer kolunu yere koymuştu. Birlikte Thorensen'in harekete geçmesini bekliyorlardı. Kotra yarım saattir hareketsizdi, güvertesindeki buz tabakası kalınlaşıyordu. Kabin pencerelerinin etrafında, güverte tırabzanlarında ve lombarlarda helezonik

kabartılar oluşmuştu. Parçalanmış pruva panelleri donmuş bir balinanın dişleri gibi diken diken olmuştu. Köprünün altındaki top bir ortaçağ topuna dönüşmüş, kış bölümü boynuz ve taç biçimli armaları andıran zarif kabartmalarla bezenmişti.

Akşam yaklaşıyor, ışık azalıyordu. Sanders sağında kalan kıyıyı izliyordu, güneş batıdaki ağaçların arkasına battıkça kıyının canlı renkleri daha soluklaşmıştı.

Sanders bu sırada kıyıdaki beyazlamış çim filizlerinin arasından sürünerek ilerleyen gümüş renkli bir yaratık gördü. Ventress de yanında çömelmiş, loş ışıktaki kıyıyı izliyordu. Yaratığın mücevherleşmiş burnuna ve kristal bir zırhla kaplanmış kanca biçimli ön ayaklarına baktılar. Timsah, bir sürüngen olarak kadim çağlardan beri yapageldiği şekilde, karnının üzerinde yampiri yampiri ilerliyordu. Neredeyse beş metre boyundaki hayvanın ilerlemesini sağlayan organı ayaklarından çok kuyruğu gibiydi. Sol ön ayağı, kristal bir zırh içinde donmuş halde havada duruyordu. Hareket ettikçe, parıldayan gözlerinden ve tıka basa mücevher dolu yarı açık ağzından ışık boşalıyordu.

Sanki yazlık evin altındaki iki adamın varlığını hissetmiş gibi aniden duran timsah, sonra yeniden ilerlemeye başladı. Bir buçuk metre ileride ikinci kez durdu. Çenesi yavaşça hareket ediyor, bedeni yolunun üstündeki çimenleri eziyordu. Yaşadığı başkalaşımı anlamaktan aciz, ışıktan bir zırh içindeki bu canavara karşı az da olsa bir yakınlık hisseden Sanders, hayvanın açık ağzının üstündeki boş gözlere baktı.

Fakat sonra, kendisine doğru dönmüş parıldayan dişleri izlerken, bir silah namlusundan içeri bakmakta olduğunu fark etti.

Boğazından gayriihtiyari yükselen çığlığı bastıran Sanders, başını eğdi, sonra direktten bir metre kadar uzaklaştı. Kafasını kaldırdığında timsahın ağzının açık olduğunu gördü. Üst dişlerin altına doğru ilerleyen namlu, ahşap direğin gölgesine doğru bir el ateş etti.

Silahın patlamasıyla birlikte otomatik tabancayı kristal kolu-
nun girintili çıkıntılı yüzeyine dayayan Sanders, timsahın kafa-
sına ateş etti. Namluyu ona doğru çevirebilmek için timsah yana
kıvrıldı. Bir adamın, timsahın mücevherleşmiş derisinin içinden
zemine uzanan dirseklerini ve dizlerini görebiliyordu. Hayva-
nın kalın bir kabukla kaplı göğüs ve karın bölgesine yeniden
ateş etti. Ani ve şaşırtıcı bir hareketle arka ayaklarının üzerinde
kalkıp mücevherleşmiş bir kertenkele gibi öylece asılı kalan dev
yaratık, sonra yan tarafının üstüne düştü, bu pozisyonda yaratı-
ğın alt çenesinden karnına kadar yarılmış olduğu görülebiliyor-
du. Timsahın içindeki Melez'in bedeni akşam alacakaranlığında
sırtüstü yatıyor, arkasında bir hayalet gibi yükselen kristal gemi
kara tenini aydınlatıyordu.

Karşı kıyıda bir koşuşturma oldu. Ventress bağırarak diz-
lerinin üzerinde doğruldu ve tüfeğini ateşledi. Acı bir çığlık
duyuldu, ardından bedeninin yarısı sargı beziyle kaplı Kagwa
yazlık eve yaklaşık on metre mesafedeki çim filizlerinin arası-
na devrildi. Tekrar ayağa kalkıp evin yanından doğru sendele-
yerek yürümeye başlayan Kagwa artık ne yaptığının farkında
değildi. Kara tenine vuran son gün ışıkları bir an için neredey-
se Ventress'in küçük bedeni kadar beyaz görünmesine neden
oldu. Ventress'in ateşlediği ikinci mermi göğsüne çarpıp onu
kıyıya doğru fırlattı. Gölgerin kıyısında yüzüstü yatıyordu.

Ventress tüfeğini yeniden doldururken Sanders evin altında-
ki boşlukta bekliyordu. Ventress hızlıca koşup iki bedene baktı.
Birkaç dakika süren sessizlikten sonra tüfeğiyle Sanders'ın om-
zuna dokundu.

"Tamamdır, Doktor."

Sanders, Ventress'in ifadesiz yüzüne baktı. "Ne demek bu?"

"Gitme vaktin geldi, Doktor. Thorensen ve ben artık baş ba-
şayız."

Sanders ayağa kalktı, kendini tümüyle açığa çıkartmakta te-
reddüt ediyordu. Ventress devam etti:

“Thorensen anlayışla karşılayacaktır. Ormandan uzaklaş Sanders, burası için henüz hazır değilsin.”

Ventress konuşurken takım elbisesi pul pul kristallerle kaplanmış durumdaydı.

Bunun üzerine Sanders, Ventress’ten ayrıldı. Dışarıda beyaz gemi nehrin parçalanmış yüzeyiyle kaynaşmaya başlamıştı. Kıyı boyunca yürüyüp, ardında biri hâlâ timsah derisinin içinde olan üç ölü adam bırakarak yazlık evden uzaklaşırken, Thorensen’e dair hiçbir iz göremedi.

Yaklaşık yüz metre ilerledikten sonra nehir yatağının kıvrıldığı bir yerde geri dönüp eve baktı, fakat Ventress platformun altına saklanmıştı. Onun üstünde, evin pencerelerinden içeride yanan bir fenerin soluk ışığı görülüyordu.

Alacakaranlık kızılığının ormana çöktüğü o akşamüstü geç saatlerde Sanders en sonunda, derinden gelen bir org sesinin ağaçlar arasında yankılandığı küçük bir açıklığa girdi. Açıklığın ortasında küçük bir kilise vardı, ince çan kulesinin kristal süslemeleri etraftaki ağaçların dallarıyla iç içe geçmişti.

Kilisenin meşeden kapısını aydınlatmak için mücevherleşmiş kolunu kaldıran Sanders kapıyı itip içeri girdi. Tepedeki vitray pencerelerden kırılıp gelen parlak bir ışık kilisenin mihrabına dökülüyordu. Sanders çalan orgu dinlerken mihrabın tırabzanına yaslanıp kolunu yakut ve zümrütlerle süslenmiş altın haça doğru uzattı. Kolunu kaplayan kristal kabuk, buzdan bir yenin erimesi gibi anında kayıp çözülmeye başladı. Kristaller erirken kolundan dökülen ışıklar bir çeşmeden taşan suları andırıyordu.

Orgun başında oturan Peder Balthus, Dr. Sanders’a bakmak için başını çevirdi, ince parmaklarının orgun borularından kesintisiz bir şekilde çıkardığı müzik pencerelerin vitray camlarından geçerek uzaktaki parçalanmış görünen güneşe doğru yükseliyordu.

13.

Cüzamlıların Saraband Dansı

Sanders kolundaki dokularda bulunan son kristal çıkıntılarının da çözüldüğü sonraki üç gün boyunca Balthus'la birlikte kaldı. Bütün günü orgun yanında diz çöküp mücevherleşmiş koluyla alttaki pedala basmakla geçiyordu. Kristaller çözüldükçe kolunda açmış olduğu yara yeniden kanlanıyor, bu kan kristalleşmeye maruz kalmış dokularındaki solgun prizmaları silip süpürüyordu.

Peder Balthus güneşin binlerce parça halinde batı gecesine gömüldüğü akşam karanlığında orgun başından ayrılıp verandaya gider, ruhani varlıkları andıran ağaçlara bakardı. Mum-yalaştırıcı havanın etkisinden haçtaki mücevherler sayesinde korunan mihrabın yanında tabureye oturup az miktardaki akşam yemeklerini yerlerken, Rahip'in sinirli el hareketleriyle çelişen ve yüksek ateş geçirdikten sonra toparlanan birinin yalancı sükûnetini akla getiren zayıf bilge yüzü ve sakin gözleri hep Sanders'a dönük olurdu.

Kilisedeki haç maden şirketlerinin ortak hediyesiydi. Uzunluğu en az bir buçuk metre olan gövdesinde, ormandaki kristalleşmiş ağaçların dalları gibi değerli taşlar taşıyordu. Yıldız benzeri desenler oluşturan daha küçük Mont Royal elmaslarının da aralarında bulunduğu zümrüt ve yakut dizileri haçın bir ucundan diğerine uzanıyordu. Mücevherlerin yaydığı şiddetli

ve sürekli ışık öylesine yoğundu ki, taşlar kaynaşp haç biçimli bir hayalet oluşturmuş gibi görünüyordu.

Sanders, başlarda hayatta kalışını Balthus'ın Tanrı lütfu saydığı düşüncesiyle birkaç kez ona minnettarlığını ifade etti. Balthus bu ifadelere her yöne çekilebilecek bir gülümsemeyle karşılık verdi. Onun neden kiliseye geri döndüğü konusunda Sanders yalnızca tahmin yürütebiliyordu. Kilise tüm yönlerden kristal desenlerle kuşatılmış durumdaydı, muazzam büyüklükteki bir buzul tarafından yutulmak üzere gibiydi.

Sanders mihrabın olduğu yerden Max Clair'in bahsettiği yerli okulunun müstemilatını ve rahipleri tarafından terk edildiği söylenen cüzamlılar tayfasının barındığı yatakhaneği görebiliyordu. Bu cüzamlılarla karşılaşmasından Peder'e de bahsetti, fakat Balthus eski cemaatiyle ya da onların akıbetiyle ilgiliymiş gibi görünmedi. Hatta Sanders'ın varlığı bile onun dünyadan soyutlanmışlığını pek etkilememişti. Kendi içine gömülmüş bir halde saatler boyunca orgun önünde oturuyor ya da kilisedeki boş sıraların arasında dolanıp duruyordu.

Bir sabah Balthus kilisenin içinde verandaya çıkış kapısını arayan kör bir piton buldu. Gözleri, alının üstünde iki taç gibi duran kocaman mücevherlere dönüşmüştü. Diz çöküp eline aldığı yılanın uzun bedenini kollarına dolayarak sıraların arasındaki yol boyunca taşıyıp haça doğru kaldırdı. Pitonun gözlerinin normale dönüşünü çarpık bir gülümsemeyle izledi. Gözleri iyileşen yılan sıraların arasından sürünerek uzaklaştı.

Sanders oradaki üçüncü gününde erken sabah güneşine uyandıktan sonra Balthus'ı tek başına komünyon ayini yaparken buldu. Mihrap tırazının olduğu yere çekilmiş bir sıraya uzanan Sanders ayini kımıldamadan izlemeye koyuldu, fakat Balthus durdu ve cüppesini çıkarıp oradan uzaklaştı.

Rahip kahvaltıda açıldı: "Muhtemelen ne yaptığımı merak ediyorsundur, bu ayinin geçerliliğini test etmek için doğru bir zaman gibi göründü bana, o kadar."

Vitraylı pencerelerden içeri giren prizmatik renklere işaret etti. Vitraydaki kutsal kitaptan alınma sahneler hayret verici güzellikteki soyut tablolara dönüşmüştü. Yusuf ile İsa'nın ve Merem ile havarilerin yüzlerinden bölük pörçük kesitler, kırılıma uğramış gökyüzünün akışkan maviliğinde yüzüyordu.

"Böyle söylemek dinen sapkınca görünebilir, fakat burada İsa'nın bedeni her yerde bizimle..." Sanders'ın kolundaki ince kristal kabuğa dokunup devam etti: "... her bir prizma ve gökkuşağında, güneşin on bin yüzünde." Işığın mücevher gibi aydınlatığı narin ellerini kaldırdı. "Korkarım Kilise tıpkı sembolü gibi -tam burada haç işaret etti- işlevini yitirecek denli uzun yaşamış olabilir."

Sanders söyleyecek bir şey bulmakta zorlandı. "Özür dileirim. Buradan ayrılmış olsaydınız belki de..."

"Hayır!" Sanders'ın anlayışsızlığına sinirlenen Balthus ısrar etti: "Anlamıyor musun? Bir zamanlar gerçekten dinden çıkmıştım, Tanrı'nın var olduğunu biliyor fakat ona inanamıyordum." Acı acı güldü. "Şimdi ise olaylar bunu geride bırakmamı sağladı. Bir rahip için daha büyük bir kriz yoktur: Her bir yaprakta ve çiçekte görülebileceği bir zamanda Tanrı'yı inkâr etmek."

Bir el hareketiyle Sanders'ı kilisenin ortasından verandaya doğru yönlendirdi. Ormanın kenarından, elmas ve camdan dev bir kubbenin payandaları gibi uzanan kubbe biçimli kristal deseni işaret etti. Kanatları açık halde farklı noktalara gömülmüş bir sürü kuş; altın rengi sarıasmalar, kıpkırmızı papağanlar, neredeyse hiç hareket etmeksizin durdukları yerlerde parlak ışıklar saçıyordu. Renk şeritleri ormanı boydan boya kat ediyor, eriyen tüylerinin yansımaları sonsuz sayıda iç içe desenler halinde kuşları sarıyordu. Üst üste binmiş kemerler bir katedraller şehrinin adak pencereleri gibi havada asılı duruyordu. Sanders çevresindeki her yerde, haç şeklindeki haleleriyle ormanın taç giyme törenine katılan nispeten küçük sayısız kuş, kelebek, böcek görebiliyordu.

Peder Balthus Sanders'ın kolunu tuttu. "Bu ormanda gördüğümüz şey, İsa'nın bedeninin yenilip kanunun içildiği son komün-yon ayinidir. Buradaki her şey başkalaşmış ve aydınlanmıştır; zaman ve mekânın son evliliğinde bir araya gelmiştir."

Son yaklaşırken, sırtlarını mihraba dayamış yan yana dikildikleri o an, inancı rahibi yüzüstü bırakmış gibi görünüyordu. Ağır buzlanma kiliseye sirayet ettikçe, sıraların arasındaki yol cam sü-tunlar arasındaki bir tünele dönüşmüştü. Balthus, yüzünde neredeyse bir panik ifadesiyle orgun tuşlarının birbirinin içine geçip kaynaşmasını izlerken, Sanders biliyordu ki Rahip bir çıkış yolu arıyordu.

Rahip en sonunda kendini topladı ve sunaktaki haçı sabitlendiği yerden çekip çıkardı. Kesin bir kanaatin ürünü olduğu anlaşılan ani bir öfkeyle onu Sanders'ın kucağına yasladı. Sonra çeke çeke verandaya doğru götürdüğü Sanders'ı, gittikçe daral-makla birlikte hâlâ uzaktaki nehir yüzeyinin görüldüğü geçitler-den birine doğru itti.

"Git! Buradan uzaklaş! Nehri bul!"

Sanders'ın sargılı koluyla ağır haçı tutmaya çalışarak öylece dikilmesi üzerine Balthus şiddetle bağırdı: "Onlara haçı almanı benim emrettiğimi söyle!"

Sanders onu son kez gördüğünde Rahip, yaklaşan kristal du-varların karşısında tıpkı ışıklar saçan kristalleşmiş kuşlar gibi kollarını açmış dikiliyordu, yukarı kalkmış avuçlarından ilk ışık halkalarının yayılmasıyla birlikte gözlerinde büyük bir rahatla-ma ifadesi belirmişti.

Ormanın kristalleşme süreci artık hemen hemen tamamlanmıştı. Sanders ağaçların arasındaki geçitlerden ancak haçtaki mücevher-lerin yardımıyla geçebiliyordu. Sapından tuttuğu haçı her yerden sarkan ve buzdan ağlara benzeyen desenlerin arasında gezdiriyor, onun ışığıyla çözünecek nispeten zayıf kristal plakalar arıyordu.

Desenler ayaklarının altındaki zemine doğru uzanırken, haçını yanında sürükleyen Sanders açıklıklara basarak ilerliyordu.

Nehre varınca ormana ikinci girişinde karşısına çıkan köprüyü aradı, fakat geniş bir kavis yaparak ilerleyen nehrin prizmatik yüzeyinden yayılan ışık, normalde görebileceği birkaç işareti de görmesini engelliyordu. Bitki örtüsünün boyanmış kar gibi parladığı kıyılarda görülen yegâne hareket, güneşin doğudan batıya doğru yavaş ilerlemesiydi. Nehrin kıyılarında yer yer bir bulanıklık şeklinde görülen şeylerin bir mavnanın ya da çatananın ısıltılı hayatı olduğu zar zor anlaşılabilirdi, ama bunların bir zamanlar tekne olduğunu gösteren başka hiçbir işaret yok gibiydi.

Nehir yüzeyindeki çatlaklardan ve nehrin kıyısındaki bel hizasında cam dikenlerden kaçınarak kıyı boyunca ilerledi. Küçük bir derenin nehirle birleştiği yere vardığında dereden yukarı yürümeye başladı, zira nehirden ilerlediğinde yoluna çıkacak çağlayanların üzerine tırmanamayacak kadar yorgundu. Her ne kadar Peder Balthus'ın yanında geçirdiği üç günde ormandan bir çıkış yolunun hâlâ var olduğunu kavrayacak kadar dinlenmişse de, nehrin iki yakası boyunca uzanan bitki örtüsünün mutlak sessizliği ve derinlerden gelen prizmatik parıltı, bütün yeryüzünün dönüşmüş olduğuna ve bu kristal dünyanın içinde oradan oraya gitmenin anlamsız hale geldiğine onu hemen hemen ikna etmişti.

Fakat tam da o anlarda ormanda artık yalnız olmadığını keşfetti. Tepedeki orman örtüsü ne zaman yerini açık gökyüzüne bıraksa, dere yataklarında ya da küçük açıklıklarda, yaslandıkları kütüklerle ya da ağaçlarla kaynaşmış halde güneşin kırılan ışınlarına bakan kadın ve erkeklerin yarı kristalleşmiş bedenleriyle karşılaşıyordu. Bunların çoğu yan yana oturmuş, ağaçlarla ve mücevherleşmiş çalılarla birleştikçe bedenleri de birbiriyle kaynaşan yaşlı çiftlerdi. Karşılaştığı tek genç, derenin kenarındaki devrilmiş bir kütüğün üzerinde oturan kamuflaj üniformalı bir askerdi. Kaskında oluşan muazzam kristal tabaka, bir şemsiye gibi yüzünü ve omuzlarını kaplamıştı.

Askerin altındaki dere yüzeyinde derin bir yarık açılmıştı. Yarığın dibindeki dar bir kanaldan su akmaya devam ediyordu. Akan su, dereyi yürüyerek geçmeye çalışırken kristal duvarlar içinde mumyalaşmış üç askerin ayaklarını yıkıyordu. Askerlerin ayakları zaman zaman yavaşça kımıldıyordu, sanki halatla bellerinden birbirine bağlanmış bu üç adam kristal buzulun içinde sonsuza kadar sürecek bir uygun adım yürüyüşündeydiler. Çevrelerini saran ışığın yarattığı bulanıklıkta yüzleri kaybolmuştu.

Ormanın içinde, uzakta bir yerde bir hareketlilik vardı, bazı sesler geliyordu. Sanders ağır haçı iki eliyle göğsüne dayayıp oraya doğru koştu. Elli metre kadar ileride iki ağaçlık alanın arasındaki açıklıkta palyaçolar gibi rengârenk kıyafetler giyinmiş bir grup insan dans edip birbirlerine seslenerek ormanın içinde ilerliyordu. Sanders gruba yetişip açıklığın kenarında durdu ve bu zarif dansa katılan, bazılarının yanında küçük çocuklar da bulunan bu her yaştan kara derili kadın ve erkeği saymaya çalıştı. Gevşek bir katile halinde dolaşıyorlardı, ağaçların ve çalılarının etrafında dans etmek için ayrılan küçük gruplar da vardı. Sayıları yüzü epey geçen bu insanlar, belirli bir rotaları olmaksızın ormanın içinde ilerliyordu. Kolları ve yüzleri kristalleşme nedeniyle dönüşüm geçirmiş, bellerine bağladıkları partial peştamalları ve diğer giysileri çoktan donup mücevherleşmeye başlamıştı.

Sanders yanında haçıyla dikilirken küçük bir grup hoplaya zıplaya ona doğru geldi ve cennete yeni kabul edilmişlerin görevli baş meleğe serenat yapması gibi bu sefer onun etrafında hoplaya zıplaya dans etmeye başladı. Deforme olmuş ama aydınlık yüzü yaşlı bir adam, eklem yerlerinden mücevher ışığı yayılan parmaksız ellerini göstererek önünden geçti. Sanders misyon hastanesinin yanındaki ağaçların altında oturan cüzamlıları hatırladı. Aradan geçen sürede bütün kabile ormana girmişti. Tuhaf bir renk cümbüşünün yüzlerini allak bullak ettiği cüzamlılar, çocuklarının ellerinden tutarak, sakat ayaklarıyla dans ede ede ondan uzaklaştılar.

Cüzamlılar uzaklaşırken Sanders da haçını iki eliyle yarın-
da sürükleyerek peşlerinden gitti. Ağağların arasından kafileyi
gördü, fakat ortaya çıktıkları hızla yine ortadan kayboldular.
Yeni keşfedilmiş cennetlerindeki her bir ağacı ve koruluğu tanı-
mak istiyorlardı sanki. Hiçbir görünür sebep olmaksızın bütün
grup geri döndü, Sanders'ı ve haçını son bir kez daha görmek-
ten çok hoşnut gibiydiler. Sanders, cüzamlılar yanından geç-
ken başlarının üzerinden ileriye baktığında, siyah bir sabahlık
giymiş ve berrak bir sesle onlara seslenen uzun boylu bir kadın
görür gibi oldu. Solgun kolları ve yüzü şimdiden ormanın kris-
tal ışığıyla parıldıyordu. Kadın arkasına bakmak için dönünce
Sanders alçalıp yükselen kafaların üstünden ona doğru bağırdı:
"Suzanne! Suzanne, buradayım!.."

Fakat Suzanne ve grubun geri kalanı bir kez daha ağağların
arasına dağılmıştı bile. Aksaya aksaya ilerleyen Sanders cüzam-
lıların yanlarında taşıdıkları az miktardaki yükten son kalanları
camlaşmış zeminle çoktan yarı yarıya kaynaşmış halde yerde
öylece dururken buldu: paçavraya dönmüş ayakkabılar, kırıl-
mış sepetler, içinde birkaç piriń tanesi bulunan dilenci kâseleri.

İlerlemeye devam eden Sanders bu kez de gruba yetişeme-
yip geride kalmış küçük bir çocuğın yarı kristalleşmiş bed-
niyle karşılaştı. Dinlenmek için yere uzanan çocuğın bedeni
zeminle bir olmuştu. Ağağların arasında gittikçe uzaklaşan ses-
lere kulak verdi, çocuğın ebeveynleri de aralarında olmalıydı.
Haçı çocuğın üzerine yaklaştırıp kollarındaki ve bacaklarında-
ki kristallerin erimesini bekledi. Kristal tabakanın çözülmesiyle
serbest kalan çocuğın deforme olmuş elleri kasıldı. Yerinden
sıçrayan çocuk ayağa kalkıp ağağların arasına doğru kaçtı; ka-
fasından ve omuzlarından, kristallerin çözülmesiyle oluşan bir
ışık dökölüyordu.

Thorensen ile Serena Ventress'in ilk başta sığındığı yazlık eve
vardığında hâlâ uzaklarda bir yerde kaybolmuş kafilenin peşin-
deydi. Artık akşamın alacakaranlığı bastırmıştı, haçtaki değerli

taşlar gittikçe azalan ışıktaki hafifçe parlıyordu. Haç gücünün çoğunu kaybetmiş, nispeten küçük elmasların ve yakutların çoğu so-larak küntleşmiş karbon ve korindon yumrularına dönüşmüştü. Yalnızca iri zümrütler, yazlık evin önünde kendi açtığı yarıktaki sıkı-sık kalmış Thorensen'in beyaz kotrasının karşısında güçlü bir ışık saçmaya devam ediyordu.

Sanders kıyı boyunca yürürken timsah derisinin içindeki Melez'in kristal kalıntılarının yanından geçti. Yarı beyaz yarı siyah adam mücevherleşmiş siyah yaratıkla kaynaşmış, bir olmuştu. Be-denlerinin ana hatları, birbirlerinin dokularına karışarak kristalleş-miş bir halde hâlâ seçilebiliyordu. Melez'in yüzü, devasa timsahın çenesinin ve gözlerinin arasından parlıyordu.

Yazlık evin kapısı açıktı. Sanders merdivenleri çıkıp eve girdi. Donmuş kuytusunda Serena ve maden sahibinin büyü-lü bir havu-zun tabanında uyuyakalmış yüzücüler gibi uzandığı yatağa baktı. Thorensen'in gözleri kapalıydı. Göğsündeki delikten çıkan muhteşem bir deniz bitkisine benzeyen kan kırmızı bir gül zarif yap-raklarını açmıştı. Thorensen'in yanında Serena sessizce uyuyordu. Kalbinin görünmeyen hareketi bedenine en solgun yaşam kalıntısı olarak kehribar rengi zayıf bir parıltı veriyordu. Thorensen onu kurtarmaya çalışırken ölmüş olsa da, Serena kendi yarı-ölümünde yaşamaya devam ediyordu.

Dışarıda alacakaranlıkta bir şey parladı. Sanders dönüp bak-tığında ışıklar saçan ürkütücü bir yaratığın, kolları ve göğsü ak-kor olmuş bir adamın arkasında bir ışık tanecikleri seli bırakarak ağaçların arasına doğru koştuğunu gördü. Ürküp haçın arkasına geçti, fakat adam hızla ormandaki kristal kubbelerin arasına koşup ortadan kaybolmuştu. Arkasında bıraktığı parlak izler solup yok olurken, Sanders adamın buzlu havada yankılanan sesini duydu; dokunaklı sözleri, bu başkalaşmış dünyadaki her şey gibi süslen-miş ve mücevherleşmişti. "Serena! Serena!"

14.

Prizmatik Güneş

İki ay sonra Sanders Port Matarre'daki sessiz otel odasında, Fort Isabelle'deki cüzam hastanesinin müdürü Dr. Paul Derain için kaleme aldığı mektubu tamamlarken şunları yazdı:

– şimdi bu boş otel odasında, o fantazmagorik ormanda olup bitenlerin gerçekten yaşandığına inanmak çok güç, Paul. Oysa şu anda Mont Royal'ın on altı kilometre güneyindeki odak noktasından kuş uçuşu (yoksa griffon uçuşu mu demeliydim?) altmış kilometreden biraz fazla uzaktayım, olanları hatırlatacak bir şeye ihtiyaç duyarsam, kolumdaki pek iyileşmemiş yaraya bakabilirim. Hâlâ görevinin başında olduğunu (hemen herkes ayrıldı) söylemekten memnuniyet duyduğum barmene bakılırsa orman günde neredeyse dört yüz metre hızla genişliyor. Buraya gelip Louise'le konuşan gazetecilerden biri, bu ilerleme hızıyla önümüzdeki on yılın sonuna kadar yeryüzünün en az üçte birinin etkilenmiş, dünyadaki yirmi kadar başkentin ise, Miami'nin çoktan başına geldiği gibi prizmatik kristal tabakaların altında taşlaşmış olacağını iddia ediyor. Bu terk edilmiş tatil yerine haberlerde büyük katedrallere atıfla bin kuleli şehir dendiğini kuşkusuz görmüşsündür.

Fakat gerçeği söylemem gerekirse durum beni biraz endişelendiriyor. Söylediğim gibi, Paul, bu şeyin fizik ötesi kökenleri olduğu benim için artık çok açık. Bir zamanlar Ventress olan o çaresiz hayaleti gördükten iki gün sonra altın haçı kucaklamış, sendeleye sendeleye Mont Royal'e sekiz kilometre uzaktaki ordu kordonundan geçerken ormana bir daha asla dönmemekte kararlıydım. Şu gülünç mantıksızlıklardan biri neticesinde, kahraman ilan edilmek bir yana kendimi yağmacılık suçlamasıyla jürisiz yargılama yapan bir askeri mahkemenin önünde buldum. Görünüşe göre haçın üstündeki –maden şirketlerinin cömert bağışı olan– mücevherler ortadan kaybolmuştu; bunun hayatta kalmamın bedeli olduğu yollu itirazlarım hiçbir işe yaramadı. Beni kurtaran, Max Clair ve Louise Peret'nin araya girmesi oldu. Önerilerimizi dikkate alarak mücevherlerle kaplı haçlarla donanmış bir askeri birliği Suzanne ve Ventress'i bulmak üzere ormana gönderdiler, fakat onlar da geri çekilmek zorunda kaldı.

O zaman farklı hissetsem de, bugün artık biliyorum ki bir gün Mont Royal'deki ormana döneceğim. Echo uydusunun çatlak diski gece göğünü gümüşten bir şamdan gibi aydınlatarak her gece tepemizden geçiyor. Ve ben, Paul, bizzat güneşin de kristalleşmeye başladığına eminim. Günbatımlarında kıpkırmızı bir toz bulutuyla perdelendiğinde, özgün bir kafes deseninin güneşin çemberine oturduğu görünüyor; bir gün dışarı, gezegenlere ve yıldızlara doğru uzanıp onları rotalarından alıkoyacak devasa bir kafes bu.

Haçı bana veren şu dinden çıkmış cesur Rahip örneği, o donmuş ormanda muazzam bir ödül olabileceğini gösteriyor. Orada bütün canlı ve cansız formların başkalaşımı gözlerimizin önünde gerçekleşiyor. Bu başkalaşım her birimizin kendi fiziksel ve geçici kimliğinden vazgeçişinin doğrudan bir sonucu, bir ölümsüzlük hediyesidir.

Velhasıl tamamen iyileştiğimde, buradan geçen bilimsel keşif heyetlerinden birisine katılıp Mont Royal'e döneceğim.

Kaçışımı ayarlamak o kadar da zor olmasa gerek. Gündüzleri fantastik kuşların taş kesilmiş ormanda uçtuğu, mücevherleşmiş timsahların kristal nehrin kıyılarında hanedan armalarındaki salamanderler gibi parıldadığı, geceleri ise aydınlanmış adamın altın tekerleklerle benzer kolları ve ruhani bir taca benzer başıyla ağaçlar arasında koştuğu o büyüdü dünyadaki ıssız kiliseye mutlaka döneceğim.

Louise Peret odaya girince kalemini bırakan Dr. Sanders mektubu katladı ve Derain'in kendisine bundan sonra ne yapmayı planladığını sormak için gönderdiği mektubun eski zarfına koydu.

Louise pencere kenarındaki masaya yaklaşp elini Sanders'ın omzuna koydu. Port Matarre'da geri kalan her şeye damgasını vuran kasvetle zıtlık oluşturan tertemiz bir beyaz elbise giymişti. Yalnızca üç beş kilometre uzaktaki ormanda yaşanan dönüşüme karşın, burada, nehrin ağzında bitki örtüsü hâlâ kasvetli ve karanlık bir görüntüye sahipti. Gerçi yeşil örtü içinde titreşen ışık zerrecikleri kristalleşme sürecinin pek yakın olduğunu göstermiyor da değildi.

"Hâlâ Derain'e mi yazıyordun?" diye sordu. "Amma uzun mektup oldu."

"Yazacak çok şey var." Sanders geriye yaslandı ve gözlerini aşağıdaki boş pasaja çevirmiş olan Louise'in elini tuttu. Birkaç askeri çıkarma gemisi polis rıhtımının karşısına demirlemişti. Gemilerin ötesinde karanlık nehir iç bölgelere doğru akıp gidiyordu. Ordunun ana üssü artık nehir yukarı on beş kilometre uzaklıktaki, hükümete ait büyük plantasyonlardan birindeydi. Üste bir havaalanı inşa edilmişti, gittikçe genişleyen ormanı hâlâ anlamaya çalışan yüzlerce bilim insanı, uzman ve tabii ki gazeteci Port Matarre'a uğramadan doğrudan oraya uçuyordu. Bu kıyı kasabası bir kez daha yarı terk edilmiş durumdaydı. Yerli pazarı kapalıydı. Ormandaki bolluk, kristalleşmiş aksesuar satan pazarcıları iş yapamaz hale getirmişti. Yine de Port Matarre

civarında yaptığı yürüyüşlerde Sanders arada bir, barakaların ya da polis merkezinin oralarda dolanan, ormandan alınma tuhaf bir şey, kristalleşmiş bir papağan ya da sazan, hatta bir keresinde bir bebek başı ve göğsünü sepetlerindeki eski battaniyelerin altında saklayan tek tük dilenciler görüyordu.

“İstifa mı ediyorsun o zaman?” diye sordu Louise. “Daha önce de söylediğim gibi, bence yeniden düşünmelisin.”

“Canım, insan bir şeyi yüzlerce kez düşünemez. Bir noktada karar vermek zorundasındır.” Cebindeki mektubu çıkarıp masanın üstüne attı. Kurtuluşundan beri otelde onunla kalan Louise’i incitmemek için, “Aslında henüz bir karar vermiş değilim. Mektubu bütün bu olup bitenleri düşünüp anlamak için kullanıyorum yalnızca,” diye devam etti.

Louise yüzünü ona çevirerek başıyla onayladı. Sanders, kadının güneş gözlüklerini yeniden takmaya başladığını fark etti. Louise farkında olmasa da, bu tercihi onun Sanders’a, Sanders’ın geleceğine ve kaçınılmaz ayrılıklarına dair kişisel kararını ortaya koyuyordu. Gelgelelim böylesi küçük sahtekârlıklar birbirlerine gösterdikleri hoşgörünün bir bedeliydi yalnızca.

“Polisininde Anderson’la ilgili yeni bir bilgi var mı?” diye sordu Sanders. Port Matarre’da birlikte geçirdikleri ilk hafta boyunca Louise, kayıp meslektaşıyla ilgili bilgi almak umuduyla ve kısmen de, Sanders’ın tahminine göre, kendisiyle oteldeki uzamış birlikteliğini meşrulaştırmak kaygısıyla her sabah polis merkezine gitmişti. Artık bu küçük vicdan rahatlamasına ihtiyaç duymuyordu ki bu da başka ayarlamalar yaptığı anlamına geliyordu. “Bir şey duymuş olabilirler, hiç belli olmaz. Oraya gitmedin mi?”

“Hayır. Artık hemen hiç kimse etkilenmiş bölgeye girmiyor.” Louise omuz silkti. “Denemeye değer herhalde.”

“Kuşkusuz değer.” Sanders yaralı koluna dayanarak ayağa kalkıp ceketini giydi.

“Nasıl oldu?” diye sordu Louise. “Kolun. Artık iyileşmiş gibi.”

Sanders dirseğini sıvazladı. "Bence iyileşti. Çok iyisin, bana sen baktın."

Louise gözlüklerinin arkasından onu dikkatle süzdü. Küçük bir gülümseme belirdi yüzünde, şefkat de içermiyor değildi doğrusu. "Daha ne yapayım, değil mi yani?" Bir kahkaha attıktan sonra kapıya doğru yürüdü. "Odama gidip üstümü değiştirmeliyim. Sana iyi yürüyüşler."

Sanders onu kapıya kadar geçirip bir anlığına kolunu tuttu. Louise gittikten sonra kapının yanında dikilip hemen hemen boş sayılabilecek otelden gelen sesleri dinledi.

Yeniden masaya oturdu ve Paul Derain'e yazdığı mektubu başından sonuna kadar okudu. Okurken bir yandan da Louise'i düşünüyordu, kendisini terk etmeye karar verdiği için onu pek de suçlayamayacağını anladı. Belki Port Matarre'daki tavırlarıyla değil ama, gerçek anlamda yanında olmayarak aslında onu buna mecbur bırakan kendisiydi; zira gerçek benliği hâlâ Mont Royal ormanlarında geziniyordu. Louise ve Max Clair'le birlikte ambulans teknesinde gelirlerken, sonra Port Matarre'deki iyileşme sürecinde, hâlâ kucağında mücevher dolu haçla ormanda dolanan ve yolda karşılaştığı kaybolmuş çocuklara kendi yaratma günündeki bir tanrı misali yeniden can veren bir benliğin içi boş izdüşümü gibi hissetmişti kendisini. Louise'in bundan haberi yoktu, ormanda Suzanne'ı aradığını sanıyordu.

Kapı tıklatıldı, Max Clair odaya girdi. Eliyle onu selamladıktan sonra sıhhiye çantasını bir sandalyenin üstüne koydu. Port Matarre'a geldiğinden beri Cizvit rahiplerin idare ettiği bir kliniğe yardım ediyordu. Aynı rahiplerin birkaç kez görüşmek istediği Sanders, Peder Balthus'ın ormanda kalarak kendini kurban edışı hakkında konuşmak istediklerini düşünüyordu. Rahibin asıl derdinin cemaati olmadığından şüphelendikleri açıktı.

"Günaydın, Edward. Günlük tefekkürünü bölmemişimdir umarım?"

“Yeni bitirmiştim.” Max banyonun yarı açık kapısına bakınca Sanders, “Louise üst katta,” dedi. “Ee, bugünkü haberler nedir?”

“Bilmem, polis merkezinde takılmaya zamanım yok. Klinikte fazlasıyla meşgulüz. İnsanlar her taraftan akın akın geliyor.”

“Ne bekliyordun ki, orada artık bir doktor var.” Sanders başını salladı. “Tutup Port Matarre gibi bir yere doktor getirirsen anında büyük bir sağlık sorunu yaratmış olursun.”

“Hımm...” Max gözlüklerinin üstünden Sanders’a baktı, bunları ciddi söyleyip söylemediğinden emin olamadı. “Orasını bilemem. Gerçekten yoğunuz, Edward. Aslına bakarsan, kolun artık daha iyi olduğuna göre gelip bize yardım edebileceğini düşünmüştük, özellikle de rahipler böyle düşünüyor. Başlangıç olarak haftada birkaç gün gelip öğlene kadar çalışsan diyorum. Rahipler sana minnettar olur.”

“Olabilir tabii.” Sanders pencereden uzaktaki ormana baktı. “Elbette ki size yardım etmek isterim Max. Fakat aslına bakarsan şu an çok meşgulüm.”

“Hayır, değilsin. Bütün gün burada oturup duruyorsun. Büyük ölçüde sıradan vakalar zaten, seni daha büyük şeyleri düşünmekten alıkoyacak şeyler değil, birkaç gebelik ve doğum vakası, deri hastalıkları filan.” Usulca ekledi: “Dün birkaç cüzam vakası geldi, ilgini çekebilir diye düşündüm.”

Sanders dönüp Max’in yüzüne dikkatle baktı, çıkık alnının altında parlak miyop gözleri üzerine dikilmişti. Bu son sözlerinde bir kurnazlık varsa bile saptamak kolay değildi. Onun, Suzanne’ın kendisiyle görüştüktan sonra ormana kaçacağını en başından beri bildiğinden ve tepelerdeki yerleşkelerde gerçekleştirdiğı saçma aramayı Suzanne’ın kimse tarafından durdurulmamasını sağlamak için kasıtlı olarak organize ettiğinden ilk kez şüphelendi. Port Matarre’da birlikte geçirdikleri zaman boyunca Max nadiren Suzanne’dan bahsetmişti; oysa karısı o zamana kadar çoktan kristal ormanda bir ikon gibi donup kalmış

olmalıydı. Gerçi Max'ın kendisine cüzamlılardan bahsetmesi, tabii onu ormana geri dönmeye kışkırtmak amacıyla söylenmemişse, aslında ormanın Sanders ve Suzanne için ifade ettiği öneme dair hiçbir fikrinin olmadığını gösteriyordu: Her ikisinin de zihinlerinde yaşadığı dengesizliğin ve ekinoksun karanlık tarafına meyletmelerinin yegâne nihai çözümü kristal dünyanın içinde bulunabilirdi.

"İki cüzam vakası mı? Hiç ilgilenmiyorum." Max'e konuşma fırsatı vermeden devam etti: "Dürüst olmak gerekirse, Max, size yardımını dokunacak niteliklere hâlâ sahip olduğumdan emin değilim."

"Ne? Elbette ki sahipsin."

"Tıbbın kendi ölçüleri içinde öyle. Fakat bana öyle geliyor ki Max, tıp mesleği büsbütün hükmünü yitirmiş olabilir. Hayat ile ölüm arasındaki yalın ayrımın artık çok da bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Bu hastaları iyileştirmeye çalışmak yerine, bir tekneye doldurup nehir yoluyla Mont Royal'e göndermelisiniz."

Max ayağa kalktı. Artık söyleyecek bir şeyi kalmadığı anlamında bir hareket yaptıktan sonra, "Yarın yine gelirim. Kendine mukayyet ol," dedi neşeli bir şekilde.

Max gittikten sonra Sanders son bir paragraf ve veda sözleri ekleyip mektubunu bitirdi, ardından mektubu yeni bir zarfın içine koyarak kapağını yapıştırdı. Alıcı bilgisi olarak Derain'in isim ve adresini yazdıktan sonra zarfı mürekkep hokkasına dayadı. Çek defterini çıkarıp bir çek yazdı. Bu çeki ve Derain'e göndereceği mektubu ikinci bir zarfın içine koyup üstüne Louise'in ismini yazdı.

Ceketinin düğmelerini ilikleyip ayağa kalktığı sırada pencereden Louise ve Max'ın otelin önündeki caddede konuştuklarını gördü. Son günlerde onları sık sık otelin giriş salonunda ya da lokantanın kapısında birlikte görüyordu. Konuşmaları bite-ne kadar bekledikten sonra otelin giriş salonuna indi.

Resepsiyon masasında kendisinin ve Louise'in o güne kadarki hesabını kapatıp sonraki iki hafta için de peşin ödeme yaptı. Otelin Portekizli sahibiyle hoşbeş edip şakalaştıktan sonra her günkü gibi öğle yemeği öncesi gezintiye çıktı.

Çoğu zaman yürüyüşleri onu nehre götürürdü. Port Matarre'a güneş ışığının doğrudan vurmasına rağmen ışıkla gölgeler arasında oluşan tuhaf karşıtlıklara her zamanki gibi dikkat ederek terk edilmiş pasajların içinden geçti. Polis merkezinin karşısındaki köşede yaralı kolunu son kez sütunlardan birine dayayıp esnetti. Sanders'ın eksik parçaları Mont Royal'in kristal caddelerinde bir yerlerde, kendi prizmatik ortamlarında yaşamlarına devam ediyordu.

Yüzbaşı Radek ve Suzanne Clair'i düşünce düşünce liman bölgesine vardı, boş rıhtımlar boyunca yürüdü. Hemen hemen bütün tekneler gitmiş, nehrin karşı kıyısındaki yerleşkeler de terk edilmişti.

Fakat bir tekne boş limanın kıyılarında dolanmaya devam ediyordu: 300 metre kadar ileride, Louise'le birlikte Mont Royal'e ilk seyahatlerini gerçekleştirdikleri sarı kırmızı sürat teknesini görebiliyordu. Uzun boyundan tanıyabildiği Aragon, akıntıda sürüklenmeye bıraktığı teknenin dümeninde dikiliyordu. Aragon her sabah Sanders'ın yürüyüp geçmesini izlerdi, fakat birbirleriyle hiç konuşmamışlardı.

Sanders cüzdanını eliyle yoklayıp ona doğru yürüdü. Fakat Sanders yaklaşırken Aragon ona el sallayıp motoru çalıştırdı ve uzaklaşmaya başladı. Buna şaşırان Sanders yürümeye devam etti. Aragon'un teknesini iki ay önce Matthieu'nun kristalleşmiş bedeninin karaya çekildiği yere götürmekte olduğunu fark etti.

Sanders teknenin hizasına vardıktan sonra nehrin kıyısına doğru yürüdü. İki adam bir süre hiç konuşmadan birbirini süzdü.

Sanders, Aragon'a ilk karşılaştıklarında söylediği sözleri tekrarlayarak, "Tekneniz güzelmiş Kaptan," dedi en sonunda.

Yarım saat sonra nehir yukarı ilerlerlerken, ana rıhtımı geçtiklerinde Sanders koltuğunda geri yaslandı. Tekne dalgalı sular da düzensiz köpükler saçarak ilerliyor, sıçrattığı su damlaları havada gökkuşağı gibi parladıktan sonra teknenin arkasında bıraktığı karanlık sulara gömülüyordu. Pasajların arasındaki sokakta yaşlı bir zenci elinde bir şişe birayla tozun toprağın içinde dikiliyor, teknenin geçmesini bekliyordu. Louise Peret polis rıhtımında Max Clair'in yanında duruyordu. Güneş gözlüğü gözlerini saklıyor, tekne ıssız nehirden yukarı doğru hızlanırken el sallamaksızın Sanders'ı izliyordu.